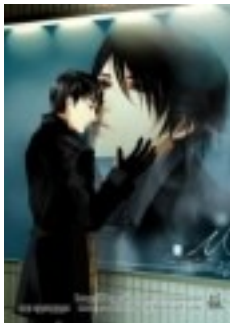

Spider

Contents

Spider	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	54
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20: Ngoại Truyện: Luyện Nhân Vị Mãn	82

Spider

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, dây dưa mặt dày công lãnh đạm thụ, niên hạ công, HEEdito

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/spider>

1. Chương 1

Buổi hoàng hôn kia Đàm Giám bị người chặn lại ở ngõ nhỏ sau trường học, một bàn tay trắng nõn giơ ra trước mặt y: “Mày có biết người này không?”

Đàm Giám ngơ ngàng nhìn bức ảnh mà cái tay kia đang cầm, lắc đầu: “Không biết.”

“Đệch!!! Mày lặp lại lần nữa xem?”

Đàm Giám lại nhìn thoáng qua, vẻ mặt thận trọng, sau đó lại lắc đầu lần nữa: “Không biết.”

Cái tay kia trong nháy mắt nắm thành quyền, sau đó hướng vào mặt Đàm Giám mà đánh xuống: “Không biết? Tao cho mày biết, đây là bồ của tao! Từ nay về sau còn dám động tay động chân với hắn, ông đây phê mày!”

Đàm Giám không rõ, người này tại sao phải mang ảnh chụp cho y xem, sau đó lại động thủ đánh y, không đợi y hiểu rõ, trên người đã lại trúng vài quyền. Giầy dựa tránh né, vài người từ phía sau chạy đến không kịp thở nói: “Lão đại, đánh nhầm người rồi, người đào góc tường kia không phải hắn!”

Đầu óc Đàm Giám đang mê muội lại nghe người nói vậy, y hé mắt nhìn gương mặt trong tưởng tượng của y, hoàn toàn không giống: đôi mắt hẹp dài lạnh cảm, cái mũi duyên dáng, đôi môi hơi mỏng khê nhếch. Đàm Giám hoảng hốt nghĩ, người này nhìn đẹp trai thế, sao lại đánh người ác như vậy?

“Đệch!!! Lúc tao đánh mày sao mày không nói?” Người nọ nhăn mày, trừng mắt nhìn Đàm Giám.

.....

Đàm Giám nghĩ tôi biết nói thế nào? Ngay cả cậu vì sao đánh tôi tôi cũng không biết, tôi nói cái gì? Đánh đều đánh rồi, vậy cứ cho là xui xẻo.

Nhìn Đàm Giám người lắc lư đứng lên muốn đi, người nọ lưỡng lự ngăn cản y: “Mày đi đâu vậy?”

“Về nhà.” Còn có thể đi đâu được?

“Mày như vậy về nhà người trong nhà sẽ không mắng mày?” Khóe miệng nhếch lên, chính mình ra tay cũng đủ nặng rồi.

“Không biết.” Vẫn là trả lời một câu nửa sống nửa chết như vậy.

Người kia ngậm miệng không nói lời nào, vài người phía sau hắn vội vã gọi: “Lão đại, tên kia ra rồi, huynh đệ đã chặn hắn lại, lão đại có động thủ không?”

Đàm Giám nhặt chiếc cặp bị rơi trên mặt đất lên, khập khiễng bước đi. Y không nghĩ sẽ hỏi tên người này, y cũng không muốn lần sau tìm cơ hội đánh người này một trận cho hả giận, y cảm thấy không cần tự tìm phiền toái cho mình.

Hướng hồ, thật sự y cũng không có thiên phú đánh nhau.

Người kia híp mắt nhìn Đàm Giám dời đi, tên này đủ khí phách, bị đánh oan uống vậy không rên một tiếng, cũng không nhìn hắn cái nào liền bước đi, từ đầu tới cuối coi hắn như không tồn tại.

Mịa, quên hỏi thằng đấy tên gọi là gì rồi. Mãi đến khi Đàm Giám đi khuất tầm mắt hắn, người nọ mới hỏi tiếc giậm chân.

Sau khi ra khỏi ngõ nhỏ, Đàm Giám bắt đầu gọi di động.

“Hello....” Đầu kia truyền đến âm thanh lưỡi biếng.

“Anh chứ con mẹ nó chứ mày Hạ Tiểu Xuyên, mày lại ở bên ngoài chọc đến ai rồi hả?” Đàm Giám chửi ầm lên, so với bộ dạng nhu nhược ngu ngốc vừa rồi hoàn toàn thay đổi “Vừa rồi ông đây thiếu chút nữa bị người phê.”

Giọng nói bên kia kinh ngạc một chút: “Đàm Giám anh làm sao vậy? Bị người đánh? Thằng nào làm???”

Đàm Giám hít sâu một hơi: “Anh không biết là ai, cậu có nghĩ tới ai không?”

“Là Trần Diệp ư? Gần đây tôi chọc hấn.... Hấn đánh anh? Chính mình động thủ hay tìm người đánh?” Hạ Tiểu Xuyên hớn hể rống lên.

“Được rồi, không có chuyện gì.”

“Không được! Tôi tìm người đánh lại hấn cho anh!”

“Cậu yên tĩnh một chút cho tôi! Tôi không muốn tìm phiền toái... Hấn không phải tới tìm tôi, hấn nhận làm người.”

Hạ Tiểu Xuyên “Xì” một tiếng bật cười: “Đàm Giám, hấn cũng không tệ lắm phải không? Nhìn rất có hứng thú đấy!”

Đàm Giám trên mặt phát lạnh, lập tức cúp điện thoại, gơ tay vẫy một chiếc taxi, lên xe.

Về đến nhà, Hạ Tiểu Xuyên đã tắm rửa xong rồi, làm ổ trên ghế salon xem tivi, Đàm Giám từ trong phòng tìm một cái băng dán cá nhân dán trên khoe miệng, đi ra thì Hạ Tiểu Xuyên nhìn y một cái, sắc mặt biến đổi, cười nhạo nói: “Dán rồi hả? Thực không muốn tôi tìm người giáo huấn Trần Diệp một cái sao?”

“Cậu tạm thời đừng tìm phiền toái đến cho tôi là tốt rồi!” Đàm Giám không kiên nhẫn đáp lại một câu, Hạ Tiểu Xuyên hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác tiếp tục xem tivi. Tóc của cậu ướt sũng trên trán, đồ ngủ mặc lung tung trên người. Đàm Giám liếc mắt nhìn cậu- trong trí nhớ, Hạ Tiểu Xuyên chạy tới ở cùng anh lúc mới tròn 13 tuổi, cười mà như không nhìn anh nói: “Đàm Giám, cha tôi chạy trốn rồi, mẹ tôi nói tôi tới ở với anh.”

Mẹ Hạ Tiểu Xuyên là thím của y, cũng là vợ của chú ba. Vốn trong suy nghĩ Đàm Giám thím vẫn là một cô gái đoan trang hiền hậu điển hình, ai ngờ khi y vừa tốt nghiệp đại học về nhà mới biết được chú ba với thím ly hôn, chú ba vì hút thuốc phiện mà việc làm ăn ngày một xuống dốc, bỏ trốn rồi. Sau khi thím khóc lớn một hồi, giữ vững tinh thần, tìm kiếm tình yêu thứ hai, đi theo người nam nhân đó.

Trước khi đi đem Hạ Tiểu Xuyên vứt cho y.

“Thím không có cách nuôi nó, Đàm Giám, cháu cùng Tiểu Xuyên từ nhỏ cảm tình vốn tốt, thím giao nó lại cho cháu. Ông nội bà nội cháu không ngừng trông nom nó, cháu làm thầy giáo, giao nó cho cháu thím yên tâm – nó không nghe lời, cháu đánh nó mắng nó thím cũng không quản, nhưng tốt xấu gì cháu cũng để nó trước 18 tuổi đừng chạm vào con gái.”

Đàm Giám nhảy dựng lên muốn cự tuyệt, nhưng ánh mắt nhìn người phụ nữ kia vút tới một phần bất động sản đã được chuyển nhượng cùng với sổ tiết kiệm 10 vạn tệ gửi ngân hàng, rút lại lời định nói.

Hạ Tiểu Xuyên đứng đằng sau mẹ cậu, trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

Cuối cùng Đàm Giám nói: “Cháu trông nom nó đến khi học xong đại học sẽ để nó tự mưu sinh.”

Người phụ nữ cười rộ lên: “Chuyện đó tùy cháu, dù sao nó qua được kì thi kia hay không còn khó nói.... đừng để nó giống tên phụ thân khốn nạn của nó là được.”

Đàm Giám thở dài xoa xoa trán, Hạ Tiểu Xuyên hôm nay cũng đã 18 tuổi rồi, cậu lớn lên giống mẹ cậu, vẻ ngoài thanh tú đơn thuần, nhưng bên trong lại mười phần phản nghịch cùng quái đản, luôn trêu chọc, làm mọi chuyện rồi tung hết lên khiến người khác tìm đến tận cửa, nam hay nữ đều có.... Vì vậy, nhớ tới lần đầu tiên thấy Hạ Tiểu Xuyên cùng một người con trai hôn môi, chính mình còn trợn mắt há mồm đứng đơ ở cửa phòng, ngược lại Hạ Tiểu Xuyên tùy tiện đuổi người con trai kia đi, sau đó chẳng hề để ý mà cười cười: “Lúc tôi 15 tuổi đã biết mình là tên biến thái rồi, anh kêu cái rắm á Đàm Giám!”

Khi đó Đàm Giám đã nghĩ mình thật là đần độn, còn cả ngạc nhiên, về sau cũng thành thói quen, y đối với Hạ Tiểu Xuyên cái gọi là phụ trách thì ra là cho cậu ăn, cho cậu mặc, cho cậu học hành, còn lại tất cả đều mặc kệ, cho nên dứt khoát từ đó về sau đối với việc Hạ Tiểu Xuyên mang đủ loại người về đều không phát hiện ra.

Dù sao phòng là mỗi người một phòng, sau khi về nhà y liền mở máy tính, âm thanh vãn mức to nhất, Hạ Tiểu Xuyên ở cách vách có phá hỏng phòng cũng không ảnh hưởng đến y.

Nhớ tới hồi nãy tự dừng lại bị người chặn đánh ở ngõ nhỏ, nội tâm Đàm Giám lại bắt đầu nén giận – cũng không phải là lo lắng thay Hạ Tiểu Xuyên, chỉ là trực giác cho thấy nam sinh đánh anh kia là một nhân vật lợi hại, dính vào loại người kia hẳn là không thoát ra được, không biết lần sau Hạ Tiểu Xuyên còn tìm phiền toái tới cho y nữa không – ngay sau đó liền vụt cặp sang một bên: “Cơm đâu?”

Hạ Tiểu Xuyên chỉ chỉ tủ lạnh, vẫn không chuyển mắt tiếp tục xem tivi.

“Cậu quay về sớm như vậy, sao không hâm nóng chứ?” Đàm Giám lấy đồ ăn thừa từ đêm hôm trước trong tủ lạnh ra, xông tới trước mặt Hạ Tiểu Xuyên, chỉ vào mũi cậu rít lên.

“Không biết dùng lò vi ba.” Hạ Tiểu Xuyên trả lời như đúng rồi.

Đàm Giám nghĩ tới mình thực sự nên giết cậu giết cậu rồi!!! Cái phế vật này, rõ ràng anh nuôi mày năm năm.... Con mịa nó chứ!!!

2. Chương 2

Một tuần sau lúc tan tầm về nhà Đàm Giám bị người gọi lại chặn ở cổng trường học, anh nghĩ lần này nhất định phải đi xem tướng rồi, có phải là những ngày này năm này không tốt, xuất môn liên gặp rắc rối.

“Đưa ví tiền cho tôi.” Người mà tới mấy hôm trước vừa đánh anh lại dừng lại, đưa tay chìa về phía anh.

Đàm Giám mở cặp công văn ra, lấy ví tiền đưa tới, nhớ đến cái gì, lại vội thu tay về, rút CMND bên trong ra, sau đó lại đưa tới. Ai biết được cái tay kia lướt qua ví tiền, trực tiếp rút CMND trong tay anh.

“Anh gọi là Đàm Giám à.” Vẻ mặt biểu lộ giống cười mà lại không phải cười “Tôi gọi là Trần Diệp.”

Đàm Giám không nói lời nào.

“Lần trước không có ý đánh anh, mời anh một bữa cơm đi, coi như lời xin lỗi.” Trần Diệp cảm thấy mình nói chuyện đủ khách khí rồi, hẳn rất ít khi dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy cùng người khác nói chuyện, đừng nói chỉ là mời người đi ăn cơm.

“Cám ơn, tôi không đói bụng.” Đàm Giám nghĩ vượt qua hẳn trực tiếp rời đi.

Thân thể bị một tay túm lại, đối diện là gương mặt giận dữ: “Đừng phụ lòng tốt của người khác như vậy chứ, bảo anh ăn cơm là nể mặt anh rồi!”

Bước chân dừng lại, Đàm Giám nghĩ là tôi thà phụ lòng tốt của cậu cũng không muốn bị cậu coi trọng nha! Cậu không đi tìm Hạ Tiểu Xuyên cậu còn chạy tới chặn đường tôi, có bị bệnh không vậy?

“Anh là anh trai Hạ Tiểu Xuyên?” Trần Diệp lại cười rộ lên, giống như sự tức giận vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác của Đàm Giám, “Anh còn giả bộ, nói anh không biết cậu ấy.... Hai người sao một chút cũng không giống nhau?”

Đàm Giám tiếp tục trầm mặc, nói nhảm, cũng không phải cùng bố mẹ, có thể giống nhau ư?

“Khó trách thủ hạ cũng là huynh đệ của tôi còn nghĩ đến anh cùng Tiểu Xuyên có gian tình, tôi còn tưởng thật đây, Tiểu Xuyên cậu ấy ánh mắt có kém cũng không nhìn vừa ý anh nha.... Anh còn là giáo viên của trường học này?”

Đàm Giám cảnh giác nhìn hẳn.

“Con ta học ở trường học này.” Trần Diệp đột nhiên nói một câu, Đàm Giám giật mình thiếu chút nữa hét lên — Con của hẳn học ở trường này? Làm sao có thể? Hẳn thoát nhìn thì 18, 19 tuổi thôi, sao có thể sinh được đứa con học đại học đây????

“Ha ha ha ha ” Trần Diệp nhin không được cười ha hả “Anh thật ngu ngốc nha, tin thật sao?”

Đã có người lên lút nhìn bọn họ rồi, Đàm Giám nhin rồi lại nhin, đành phải kéo Trần Diệp đến dưới gốc cây đại thụ, miễn cho người thấy được.

Trần Diệp để anh tùy ý kéo đi, trên mặt vẫn treo nụ cười.

“Đi ăn cơm đi.” Vẫn là câu nói kia, Trần Diệp đan chéo hai tay trước ngực, dường như cảm thấy Đàm Giám sẽ không cự tuyệt.

“Cậu thừa tiền?” Cả nửa ngày Đàm Giám mới xuất ra một câu..

Trần Diệp thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh nhẹn được, vẫn cười hì hì nói: “Anh ăn cũng không hết được, vội vàng trở về làm gì chứ? Anh cho rằng Tiểu Xuyên ở trong nhà chờ anh nấu cơm? Hiện tại cậu ta....”

“Hiện tại cậu ta ở đâu không liên quan đến tôi.” Đàm Giám cắt ngang lời hắn. “Cậu đang theo đuổi cậu ta sao?”

“Ha ha, có thể nói như vậy.” Trần Diệp nhún nhún vai, “Này, không phải anh muốn tìm tôi thuyết giáo chứ? Có thể đừng nói cái gì mà đều là nam nhân như vậy là không đúng các thứ buồn cười nha.... đều là thời đại nào rồi!”

Đàm Giám nhíu mày, ông đây còn thật sự không biết ngày hôm nay đã là thời đại hai thằng đàn ông đều có thể thẳng thắn hùng hồn nói lời yêu thương như vậy đấy, tiểu tử này nói ra loại lời này được, đánh người lại ác như vậy, tám phần là lưu manh rồi? Vì thế nội tâm càng kiên định phát ra ý niệm trong đầu là không thể đi ăn cơm cùng hắn, anh chưa bao giờ giao lưu với người mà Hạ Tiểu Xuyên chọc vào, trốn cũng không kịp, nói gì đến đi ăn cơm?

“Tôi không đi, buổi tối còn phải soạn bài.” Đàm Giám nói xong cũng chuẩn bị đi, thoáng nhìn sắc mặt Trần Diệp khó coi, vội vàng bồi thêm một câu “Cám ơn lời mời của cậu, chuyện này tôi cũng không tức giận, thật đấy.”

Cẩn thận di chuyển bước chân, thấy đối phương cũng không có ý đuổi theo, Đàm Giám rốt cục yên tâm can đảm tiến về phía trạm xe bus, quả nhiên chân đi như gió, bước nhanh như bay, chỉ thiếu chút nữa là chạy như điên rồi.

Quả thật là anh sợ Trần Diệp không nói lí lẽ anh đi đấy, sức mạnh của tiểu tử kia anh đã lĩnh giáo qua... có bảy tám Đàm Giám cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn!

Mới ngồi trên xe bus, Đàm Giám thở một hơi thật dài, nghe được điện thoại di động của mình vang lên, liền lấy ra.

“Xin chào...”

“Ha ha, đi rất nhanh nha.” Ở nơi khác truyền đến tiếng cười Trần Diệp âm dương cổ quái “CMND hình như quên cầm đó? Thầy giáo Đàm?”

Đàm Giám chết trân mắt nhìn ngoài cửa sổ, tay run lên như bị rút gân.

Ông đạch mớ mảy!!! Anh dùng khẩu hình mắng một câu, lại đè nén lửa giận, bình tĩnh nói: “Cậu đưa Hạ Tiểu Xuyên cầm cho tôi đi, cám ơn.”

“Không cần cám ơn không cần cám ơn.” Trần Diệp ha ha cười. “”Chính là ta sao có thể đem CMND của một thằng đàn ông đưa cho Hạ Tiểu Xuyên được chứ? Như vậy đi, tôi ở Thí Phi Các chờ anh, 6h30p, không gặp không về.”

Đàm Giám không trả lời

“Không tới tôi liền đốt cháy nó, dù sao thì quay lại cũng tăng cường thể lực nha, không phí công có phải không, thầy giáo Đàm?”

Ông đạch mớ mảy thằng đại gia!!! Đây là sau khi cúp điện thoại từ ***g ngực cuối cùng cũng nhen ra một câu.

Vì vậy Đàm Giám vừa chen lên xe bus, vừa ngồi rồi lại đứng xuống xe, vẫy một chiếc taxi, hướng về phía Thí Phi Các mà đi.

Sau đó anh mới bắt đầu thấy kinh ngạc, Trần Diệp sao lại có thể có số điện thoại di động của anh? Chẳng lẽ là Hạ Tiểu Xuyên cho hắn sao? Không thể nào, Hạ Tiểu Xuyên không phải loại người nhảm chán như vậy! Trực tiếp cùng anh lằng nhằng một trận mới là cách Hạ Tiểu Xuyên sẽ làm.

Vậy hẳn làm sao biết được đây? Tên lưu manh này thật là đáng sợ...

Đàm Giám suy nghĩ miên man đi vào Thí Phi Các, sau đó đầu tiên là nhìn thấy Trần Diệp ngồi trên ghế ngồi cạnh cửa sổ, nhàn nhã tự đắc chờ anh.

“Ngồi đi!” Hắn cười hì hì vẫy tay với Đàm Giám như người quen cũ gặp nhau. “Vừa vặn 6h30p, anh thật đúng giờ.”

Đàm Giám lạnh mặt ngồi xuống đối diện với hắn.

Trần Diệp cầm lấy menu bắt đầu gọi món, đưa qua cũng muốn Đàm Giám gọi vài món, Đàm Giám ghen hỏa nói: “Cậu chọn đi, tôi không kén ăn.”

“Khách khí vậy sao, tôi mời khách!” Trần Diệp cười hà hà, rút tay về.

Đàm Giám liếc hắn nửa ngày, rất muốn mở miệng bảo hắn trả CMND, nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn quyết định cơm nước xong nói sau.

Anh vẫn không hiểu, Trần Diệp nhất định mời anh ăn bữa cơm này rốt cục là muốn làm gì.

Một bàn đồ ăn rất nhanh được mang lên đủ, Trần Diệp nói có muốn gọi hai chai bia không, Đàm Giám giật mình ngăn hắn lại.

“Mịa, anh không uống rượu sao? Có phải là đàn ông không vậy?” Trần Diệp nhìn Đàm Giám như người ngoài hành tinh, dường như anh không chịu uống bia cũng như là đại danh từ: yếu dương sớm tiết chức năng X thất thường.

Khóe miệng Đàm Giám co giật một cái, nhẫn nại nói: “Tôi không thích uống bia nhậu nhẹt... Cậu mau đưa CMND cho tôi, buổi tối tôi còn có việc, thật sự, phải nhanh trở về!”

“Thẻ căn cước của anh không đáng tiền, còn sợ tôi không trả sao?” Trần Diệp lười biếng tựa lưng vào ghế. “Anh dạy tiếng Anh đúng không?”

Đàm Giám chần chờ gật đầu, anh đối với người nam nhân này không biết cái gì, ngoại trừ khâm phục ra vẫn là khâm phục.

“Thành thật mà nói, tôi mời anh ăn cơm là có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ.” Trần Diệp đột nhiên thu hồi dáng vẻ cà lơ lất phất, bắt đầu nghiêm túc nhìn anh. “Tôi học năm thứ tư rồi, mẹ nó chứ thể mà bài thi cấp 4 cũng không qua được, cũng không thể cứ treo mãi như vậy! Thế này đi, anh làm gia sư của tôi, mỗi lần là 50 tệ, một lần tiếng rưỡi, có lợi đi?”

Lần này đổi lại là Đàm Giám nhìn Trần Diệp như người ngoài hành tinh, mãi nửa ngày, anh mới hỏi một câu: “Cậu học ở trường đại học nào?”

Trần Diệp móc thẻ sinh viên vứt trước mặt anh: “Chính anh xem đi.”

Đàm Giám nghi ngờ nhìn chiếc thẻ sinh viên, một giây sau thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Cậu... cậu là sinh viên đại học K sao?”

“Sao vậy, không giống?” Trần Diệp cười mà như không cười nhìn anh. “Anh nghĩ rằng tôi và anh nên coi trọng cái loại giáo dục của đại học kia, đúng không?”

Đàm Giám ngậm miệng lại, anh dạy là ở một trường đại học kỹ thuật tư nhân, hàng năm trường học liều mạng chiêu sinh lại chiêu sinh, hẳn là một ngày không thể phát quảng cáo một trăm lần, cuối cùng anh còn phải làm người dẫn mối, mỗi lần đến mùa chiêu sinh, cứ dựa vào quy định trường học phải kéo được số lượng người nhất định từ bốn phương, thiếu một mặt liền trừ 300 đồng!

Vì vậy nội tâm càng thêm phần hận, tên lưu manh này, lại là sinh viên tài cao của một đại học hàng đầu? Ông nhỏ vào! Tám phần cũng là chạy tiền vào học thôi!

Đàm Giám một mặt ngậm đũa một mặt moi ruột moi gan nghĩ lý do từ chối 3.

“Qua bài thi cấp 4 không cần tìm gia sư, làm nhiều vài bộ bài thi là được rồi...” Đàm Giám một dạng biểu lộ thành thật là tôi đây tiết kiệm tiền cho cậu, ăn cần dạy bảo. “Hơn nữa môn tiếng Anh này cũng không phải mười ngày nửa tháng là có thể lên cao, thật sự không cần lãng phí tiền...”

“Với sinh viên trong lớp học anh cũng giảng như vậy? Mà dù lên cao không được, thì cứ để bình đã mở lại sứt thì được ư?” Trần Diệp cười lạnh, căn bản không không nuốt trôi vụn này. “Tôi thích lãng phí tiền đấy! Có phải anh ngại ít hay không?”

Gân xanh trên trán Đàm Giám nhảy loạn lên: “Tôi cũng không phải giáo viên trường học cậu, cậu cũng nói tôi bảo rằng cái trường học kia căn bản không phù hợp, không cần thận tiếng Anh của tôi còn không bằng cậu...” Lời nói này thật đúng là trái lương tâm, anh nghĩ mình cũng là sinh viên tốt nghiệp học viên ngoại ngữ đấy! Năm nó thay người khác thi đại học, làm bài thi cấp 4 cấp 6 còn phải cẩn thận tính điểm lại, sợ làm bài thi hộ tốt quá, lại phiền phức!

Anh rất muốn trực tiếp đề nghị Trần Diệp dùng tiền thuê người thi hộ là được, bất quá gầy đây kỳ thi cấp 4, cấp 6 được quản nghiêm rồi, nếu Trần Diệp nghĩ là anh có ý muốn hắt hủi tùm sau đó trực tiếp bị trả lại học bạ, không chừng anh lại bị đánh một trận tàn bạo.

“Anh bớt nói nhảm đi cho tôi nhờ! Vậy đi, mặc kệ mỗi lần anh dạy tôi là một giờ hay một giờ rưỡi, cũng không cần quan tâm tôi học được bao nhiêu, anh dạy một lần được 300 khối, có làm hay không?” Trần Diệp không nhịn được, gõ gõ bàn, mở miệng nói.

Đàm Giám đột nhiên cảm thấy mình như một tiểu thư đang được treo bán đấu giá, khách nhân tiêu tiền như nước, vênh váo kêu gào ầm ầm: “Một lần 300, có làm hay không?” Như vậy không phải là mình tự tát mình một cái, lại khinh bỉ “phi!” một tiếng hay sao?

Một lần ba trăm, nếu như đợi đến lần khai giảng học kỳ sau không kéo được sinh viên, thiếu một khoản trừ 300, sao lại vừa vặn đúng 300 vậy?

Là tôi bị ép đó bị ép đó nha! Trong lòng Đàm Giám lệ chảy dài, hàng năm mình đều bị trừ 300 khối vô số lần....

“Này....” Trần Diệp đợi nửa ngày không được đáp lời, đang muốn nổi giận, Đàm Giám lại đột nhiên ngắt đầu. “Một lần ba trăm, thành giao!”

Trần Diệp lại bị giật mình, nhất thời chưa nói ra lời.

“Cậu gọi điện thoại báo thời gian, địa điểm cũng do cậu quyết định, đầu tiên nói trước, nhà của tôi không nằm trong phạm vi suy nghĩ!”

“Nhà của anh không thể tiếp người?” Trần Diệp lấy lại bình tĩnh, cười nhạo nói. “Hay là sợ Tiểu Xuyên biết anh dạy tiếng Anh cho tôi? Sao phải khổ vậy chứ, tôi cũng không phải người ngoài, anh là anh họ của Tiểu Xuyên, chúng ta cũng coi như thân nhân đấy nha.”

Hắn đúng thật là không coi mình như người ngoài!!! Ai là thân nhân của hắn chứ?

“Cậu đừng nói với Hạ Tiểu Xuyên cậu tìm tôi dạy kèm, nó không thích tôi giao lưu với bạn bè của nó.” Đàm Giám chẳng muốn nhiều lời, ở trước mặt anh Hạ Tiểu Xuyên rất ít khi nhắc tới những người bạn trai bạn gái vớ vẩn, anh cũng chẳng có hứng thú đến hỏi.

“Nghe anh nói thế...” Trần Diệp cười hà hà, nháy mắt mấy cái. “Cứ như chúng ta ở sau lưng cậu ấy yêu đương vụng trộm vậy.”

Đàm Giám trừng mắt, hần lập tức thu hồi nét cười phồng phồng trên mặt, thỏa hiệp nói: “Được rồi, đừng nói thì đừng nói.”

Sau khi đập tay thỏa thuận xong, Trần Diệp bắt đầu chậm rãi ăn canh, cảm thấy mỹ mãn, dáng vẻ cứ như cơm cuộn rong biển trứng hoa đỏ trong chén là tổ yến vây cá. Đàm Giám thật sự là vội vã muốn trở về, vì vậy nhẹ nhàng tổ vẽ là bữa này anh mời, cũng lấy ví tiền ra định trả. Trần Diệp cười rộ lên, lưỡi biếng gọi một tiếng “tính tiền”, đẩy cánh tay định trả tiền của Đàm Giám về.

Hai người một trước một sau ra khỏi cửa hàng, Trần Diệp nói: “Tôi đưa anh về, tôi lái xe tới đây.”

Đầu tiên là Đàm Giám giật mình, sau đó kiên trì nói không cần không cần, mang tất cả vốn liếng ra mà từ chối hảo ý của Trần Diệp. Đàm Giám nói buổi tối không an toàn, Đàm Giám nói bây giờ mới có 8h30p, Đàm Giám nói ngồi xe bus quá chậm, Đàm Giám nói anh có thể bắt taxi, cuối cùng Trần Diệp cười rộ lên: “Anh cứ sợ bị Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy tôi đưa anh về nhà như vậy sao? Cậu ấy không biết chiếc xe này!”

Nhoáng cái Đàm Giám bị vạch trần, mặt đỏ lên, không khỏi bắt đầu thấy thẹn quá hóa giận, lại không tìm được lời phản bác, phụng phịu đứng trước Trần Diệp đòi CMND. Trần Diệp ngây ngốc một chút, cười mỉa nói: “Tôi còn nghĩ anh đã quên...” Lời nói thay đổi, lại bắt đầu ngang ngược vô lý. “Muốn lấy lại thì lên xe của tôi! Tôi cũng không mang bán anh, anh sợ tôi như vậy làm gì! Thật không lẽ phép!”

Đàm Giám tức giận run rẩy một hồi, là cậu lưu manh không phân biệt tốt xấu đánh người còn vợ vét tài sản CMND của người khác, cậu còn nói người khác là không lẽ phép? Con mẹ nó! Hạ Tiểu Xuyên! Trêu chọc phải thằng lưu manh này toàn bộ là lỗi của cậu tất cả là lỗi của cậu!!!

Vì 300 khối mà vô liêm sỉ khom lưng, là lỗi của ai?

“Tức giận cái gì vậy chứ? Đều là người lớn như vậy rồi.” Trần Diệp lại cười rộ lên, lúm đồng tiền bên môi hơi lóe lên, ánh mắt dịu dàng bắn ra bốn phía. “Lên xe đi.”

Đột nhiên bị hấn dừng ngữ khí cùng ánh mắt dịu dàng Đàm Giám lại sợ run một chút, trên lưng nổi một tầng mồ hôi lạnh. Anh nghĩ được rồi được rồi, không nên cố gắng cự tuyệt, ai biết được một giây sau sự dịu dàng của tên lưu manh này có thể biến thành hung ác hay không, lại đem anh chặn ở bên đường đánh một trận? Huống chi giấy chứng nhận thân phận của mình còn ở trong tay tên lưu manh này.

Ngay tại lúc Đàm Giám rất không có cốt khí đi theo sau lưng Trần Diệp, chuẩn bị mở cửa xe lên xe, vài học sinh trung học đạp xe đạp đi qua bọn họ, mơ hồ nghe được trong miệng bọn họ rì rầm hát: “Anh không có tiền, anh không biết xấu hổ... anh chỉ muốn em dành cho anh một chút dịu dàng...”

Đàm Giám tuyệt vọng nghĩ, không phải là nói mình đi không phải nói mình đi? Mình không cần cái sự dịu dàng của tên lưu manh ah mình đếch cần!

“Bang!!!” Một tiếng, cửa xe bị đóng lại.

3. Chương 3

Chương ba:

Về đến nhà, thấy cửa phòng Hạ Tiểu Xuyên đóng chặt, dường như bên trong cũng không có động tĩnh gì, Đàm Giám liền thấy yên tâm, cởi áo khoác, tiến vào phòng lấy áo ngủ, vừa bước ra, trên ghế salon tối đen bỗng truyền tới âm thanh: “Sao trẻ thể này anh mới về, có việc gì vậy?”

Đàm Giám bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, Hạ Tiểu Xuyên cậu giả giả quỷ sao!

“Đi ăn cơm cùng đồng nghiệp thôi.” Đàm Giám trả lời một câu, có chút chột dạ, sau đó lại thấy buồn bực — không có chuyện gì việc gì phải che giấu, cứ như làm chuyện xấu không dám nhìn mặt Hạ Tiểu Xuyên vậy.

“Tôi gọi vào di động của anh sao lại tắt máy?” Giọng nói Hạ Tiểu Xuyên lạnh lùng. “Bình thường anh mà không về ăn cơm sẽ nói trước với tôi một tiếng, tôi lo lắng cho anh đấy biết không?”

Đàm Giám cuống quýt lấy điện thoại di động ra, cúi đầu nhìn một chút, cười cười xấu hổ: “Thì ra là điện thoại hết pin, ha ha ha, ta là một đại nam nhân có cái gì mà phải lo lắng...” vừa nói vừa tìm trong cặp để đổi pin.

“Không có gì phải lo lắng?” Hạ Tiểu Xuyên giận tím mặt. “Tan tầm trên đường về còn bị người ta chặn đường mà “chỉnh”, anh còn nói không có gì phải lo lắng?”

Cậu chưa nói dứt lời, một bụng lửa giận của Đàm Giám đã bị khơi lên: “Vậy ta là vì kẻ nào, hả, Hạ Tiểu Xuyên?!” Chẳng lẽ anh muốn chọc vào Trần Diệp? Vô duyên vô cớ bị người ép đi làm gia sư tại gia, chỉ vì mỗi lần có 300 nguyên, ngay cả lần trước bị đánh cũng không so đo nữa – thật sỉ nhục!

Nhưng là tiền này kiếm được dễ dàng như vậy, thêm nữa đối phương cũng đã nói xin lỗi... Đàm Giám anh cũng chẳng phải đại nhân vật gì, cho một cái bậc thang anh liền đi xuống, một tuần gặp hắn một lần là có thể giảm bớt áp lực sinh nguyên, chuyện tốt đó nha!

Bất quá không thể để cho Hạ Tiểu Xuyên biết... tại sao lại không để cậu biết?

Không biết.

Hạ Tiểu Xuyên cũng tự giác mình có chút đuối lý, “Hừ” một tiếng, đứng lên từ trên salon: “Tôi còn chưa ăn cơm tối!”

Đàm Giám sững sốt một chút: “Hôm nay cậu không ăn bên ngoài? Cũng không gọi đồ ăn mang tới?”

Mặt Hạ Tiểu Xuyên cứng đờ, một lúc lâu sau mới trả lời: “Tôi không có số điện thoại của cửa hàng.”

Lúc này Đàm Giám mới nhớ ra, bình thường khi mình lười nấu cơm, Hạ Tiểu Xuyên đều ngồi một bên chờ anh gọi điện thoại mang cơm tới, trong điện thoại di động đương nhiên không lưu số rồi... Đàm Giám không còn gì để nói, cảm thấy mấy năm nay anh đã nuôi Hạ Tiểu Xuyên thành một thằng ngốc! Tức chi không phát triển, ngũ cốc chẳng phân biệt được, ngoại trừ tán gái ghẹo trai, không có anh thì sẽ trở thành một phết vật sống!

“Trong tủ lạnh còn hai gói mì ăn liền, hôm nay cậu ăn tạm đi.” Đàm Giám không thể làm gì khác hơn là than thở. “Thiếu gia, đun nước chắc là cậu biết chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu một cái, cứ như là việc mình biết đun nước rất đặc chỉ.

Đàm Giám nghiêng ngả bước vào phòng tắm, tắm rửa xong ra ngoài thấy Hạ Tiểu Xuyên đang ngồi ở bàn ăn, cầm điện thoại di động của anh bấm bấm, hoảng hốt chạy qua, một tay cướp điện thoại di động lại.

“Cậu làm gì vậy?”

Hạ Tiểu Xuyên sợ hết hồn, Đàm Giám thấy trên màn hình hiện lên dòng chữ màu xanh “có muốn chơi lại một ván hay không?” mới biết được thì ra Hạ Tiểu Xuyên cầm di động của anh để chơi trò chơi thôi.

Đáy lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Đàm Giám ngẩng đầu lên nhìn gương mặt vừa sợ vừa giận của Hạ Tiểu Xuyên, bản thân cũng có chút lúng túng, mãi lâu sau mới nói một câu: “Cậu đừng chạm lung tung vào điện thoại di động của tôi.”

“Trong điện thoại di động của anh giấu cái gì vậy, không để lộ được?” Mặt Hạ Tiểu Xuyên lạnh như đóng băng được, lần đó không phải cậu tùy tiện cầm di động của Đàm Giám cũng được sao? Cũng chưa từng thấy anh khẩn trương như vậy bao giờ!

“Điện thoại di động là vật riêng tư được chưa? Vật riêng tư!! Cậu có hiểu hay không?!” Đàm Giám già mồm át lệ phải nhét điện thoại di động vào trong túi mình. “Xem điện thoại di động của người khác cũng giống như đọc trộm nhật ký của người ta vậy, để khiến người ta ghét — Hạ Tiểu Xuyên, tôi là anh cậu, dù sao cũng nên học cách tôn trọng tôi!”

“Có phải anh có bạn gái không?” Hạ Tiểu Xuyên cười lạnh. “Khẩn trương lấy lại cái điện thoại di động rách nát của anh như vậy, giấu giấu diếm diếm... Là người con gái thế nào, không tiết lộ được sao?”

Đàm Giám mặc kệ cậu, xoay người bước về phía phòng mình.

“Tốt nhất anh đừng để tôi thấy cô gái mà anh tìm được là cái dạng gì, không chừng sẽ bị tôi bắt nạt!” Hạ Tiểu Xuyên ở phía sau anh kêu lên. “Được anh coi trọng, tám phần là xử nữ rồi? Loại ế hàng!”

Đàm Giám giận đến mức đầu óc choáng váng, anh nghĩ: Hạ Tiểu Xuyên hôm nay tao thật muốn đập chết mày! Nhưng cũng chỉ nghĩ rồi thôi, Hạ Tiểu Xuyên cao hơn anh, khỏe hơn anh, đánh nhau ra tay hung ác hơn anh... Hạ Tiểu Xuyên cùng Trần Diệp đều là lưu manh!

Đàm Giám nhớ rõ khi Hạ Tiểu Xuyên bé rất đáng yêu, ngoan ngoãn lanh lợi, gọi anh là ca ca cũng cực kì ngọt... Từ bao giờ thì bắt đầu gọi bằng tên của anh? Từ khi nào thì bắt đầu chỉ thẳng tay vào mặt anh? Từ bao giờ thì mình lại trở nên không dám trêu chọc cậu?

Đại khái là bắt đầu từ khi Hạ Tiểu Xuyên nói với anh mình là biến thái.

Cuối cùng đối với lời nói của Hạ Tiểu Xuyên Đàm Giám coi như không nghe thấy, cầm điện thoại di động liền bước vào phòng, bật máy vi tính lên, mở nhạc, cả người lập tức nằm trên giường.

“Tĩnh tĩnh.” Điện thoại di động reo lên hai tiếng, có tin nhắn. Đàm Giám lười cử động, ngay sau đó điện thoại di động bắt đầu phát ra tiếng “tĩnh tĩnh” không ngừng. Đàm Giám không thể làm gì khác là cầm lấy điện thoại, một số lạ.

Lại nhìn, có năm tin nhắn!

“Tôi là Trần Diệp vừa về đến nhà lưu số này vào nhanh lên”

“Ngày mai khi nào rảnh rồi tôi chỉ có một hai tiết”

“Anh làm gì đang tầm sao”

“Tại sao không trả lời tin nhắn của tôi”

“Không trả lời tôi gọi điện tới đây”

Đàm Giám đọc một loạt xong, phát hiện ra Trần Diệp nhắn tin chưa bao giờ thêm dấu câu, dấu chấm, thật may là không miêu tả sự kiện phức tạp, nếu không sẽ khiến người đọc choáng váng luôn! Vì vậy anh bắt đầu nhắn tin trả lời, còn chưa kịp bấm được mấy chữ, điện thoại di động đã vang lên.

“Này...” Anh không thể làm gì khác ngoài việc bắt máy.

“Anh đang làm gì vậy? Không chịu trả lời tin nhắn của tôi!” Giọng nói không kiên nhẫn của Trần Diệp từ đầu kia truyền tới.

“Tôi đang nhắn mà...” Đàm Giám nghĩ việc gì cậu phải gọi điện thoại tới chứ! Không phải tôi nói là số này nghe điện thoại rất đắt sao? Mỗi phút 6 mao tiền đấy!

“Mẹ nó, anh trả lời tin nhắn chậm như vậy? Còn muốn tôi ít gọi điện thoại tới, cố gắng nhắn tin cho anh... Ông đây không có kiên nhẫn mà cứ bấm bấm điện thoại! Đừng có tiếc chút tiền điện thoại này, tôi trả cho anh!”

“Không cần.” Đàm Giám nghĩ sao tôi lại để cậu trả tiền di động được? Kiếm của cậu 300 đồng coi như tôi đoạt được, trừ vào phí tổn này nợ cũng là chuyện bình thường!

“Ồ, anh còn rất có cốt khí nha!” Trần Diệp cười lớn. “Ngày mai anh có mấy tiết?”

“Cả ngày tôi đều có tiết.” Đàm Giám thật không nhận ra tên lưu manh này còn nhiệt tình học tập như vậy, không đợi được mà yêu cầu được học bổ túc ngay... Nhưng mà anh đã tính toán tốt rồi, căng nhất là một tuần một lần, nhiều hơn anh không chịu nổi, hơn nữa, anh còn chưa thiếu tiền tiêu như vyaaj.

“Vậy thì chờ anh tan tầm cũng được, tôi tới trường đón anh.”

“Cái gì? Nhưng tan tầm rồi thì tôi không có thời gian dạy gia sư cho cậu, buổi tối là quãng thời gian riêng của tôi!” Đàm Giám cuống quýt cự tuyệt một mạch. Đùa sao! Còn muốn tới trường đón anh? Hắn ta sợ chiếc xe màu đen hiện đại của hắn chưa đủ uy phong phải không!

“Không phải anh nói thời gian tùy tôi định đoạt sao?” Giọng nói Trần Diệp bắt đầu có phần uy hiếp. “Tôi có vô lý thì anh cũng phải phối hợp với tôi! Tan tầm không thể chiếm dụng thời gian riêng của anh, vậy nếu lúc anh có thời gian rảnh, tôi lại không rảnh thì làm sao bây giờ? Nếu không đổi sang cuối tuần đi? Vậy thì không phải là một hai giờ nữa mà cả ngày!”

Đàm Giám bắt đầu tức giận: “Cậu rảnh rồi sẽ không tìm Hạ Tiểu Xuyên giết thời gian sao? Không phải cậu đang theo đuổi nó sao? Lần trước cậu còn nói có người chen vào đây, còn không cần thận!”

Trần Diệp cười rộ lên: “Anh lo tôi không giữ chân được cậu ấy? Ha ha ha... Bò của tôi rất nhiều!”

Con mẹ nó!

Đàm Giám một phát cúp điện thoại, hắn và Hạ Tiểu Xuyên thật đúng là cây kim với cọng râu, nửa cân đi với tám lạng, một đôi lưu manh trời sinh!

Điện thoại di động lại bắt đầu không chịu nổi cô đơn mà vang lên, Đàm Giám dứt khoát tắt máy.

Mới nhắm mắt một lát, cửa phòng lại bị gõ tới rung trời.

“Vào đi!” Đàm Giám dùng hết sức kêu lên một tiếng, phiền não không chịu được. Hạ Tiểu Xuyên tươi cười đi vào, cầm một hộp sữa tươi: “Cho anh uống đây.”

Đàm Giám đưa tay nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, Hạ Tiểu Xuyên ngồi xuống cạnh anh, ánh mắt như chớp liếc qua liếc lại trên mặt bàn, nửa ngày mới nói: “Anh thật sự quen bạn gái sao?”

Đàm Giám kinh dị nhìn cậu một cái, thì ra cậu vẫn còn đắn đo vấn đề này, vì thế cười cười: “Tôi đâu có rảnh như vậy.”

Quen bạn gái ư? Anh tính rồi, lãng phí thời gian lãng phí tiền... Ít nhất cũng chờ Hạ Tiểu Xuyên tốt nghiệp đại học, mình không có gánh nặng rồi hãy nói.

Khi đó mình cũng hơn 30 tuổi rồi? Thật đúng là già rồi...

“Nếu như... tôi nói nếu như, anh sẽ thích con trai sao?” Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên phun ra một câu.

Đàm Giám sợ hết hồn: “Cậu nói gì? Sao có thể thế được?”

“Sao lại không thể? Anh vẫn không có bạn gái, một người đàn ông 28 tuổi lại còn độc thân, đến cả bạn giường cũng không có, tôi đây hoài nghi cũng là bình thường!”

“Đệt! Cậu tưởng rằng tôi giống cậu, không ngại nam nữ ư?” Đàm Giám mắng một câu. “Người bạn trai bây giờ của cậu, Trần... thừa dịp tôi tan tằm đánh tôi một trận, tôi thấy đấy không phải là loại tốt đẹp gì, cậu đừng nghiêm túc!”

Mãi nửa ngày Hạ Tiểu Xuyên vẫn không nói gì, một lát sau, cắn môi cười rộ lên: “Trần Diệp á, hẳn là một tên lưu manh cao cấp, nhưng mà có tiền— tôi sẽ nghiêm túc? Anh không biết là tôi chưa bao giờ biết hai chữ nghiêm túc viết như thế nào sao?”

“Tôi thấy cậu hãy tính toán tìm một người đàn ông một chút, thật lòng thích cậu.” Đàm Giám than thở. “Chơi như vậy có cái gì tốt đâu chứ?”

“Đàn ông một chút cũng có, nhưng mà lại không thích tôi.” Hạ Tiểu Xuyên cười lạnh. “Trần Diệp hẳn không phải là chỉ chơi đùa thôi sao? Tôi cũng chỉ chơi đùa! Mọi người đều chơi đi, dù sao tôi cũng không thiệt thòi!”

Đàm Giám nghĩ mẹ nó chứ! Các người đều là chơi đùa, việc gì kéo tôi vào? Sau lại nghĩ thấy không đúng, anh bị kéo vào cái gì chứ? Sao anh luôn vô cớ chột dạ vậy?

Nhưng mà Đàm Giám thế mà lại nói có người không thích cậu... Kỳ tích nha, cậu cũng có người không xử lý được?

Đàm Giám thấy có chút hả hê, ai bảo cậu dám cười nhạo tôi chỉ có thể quen xử nữ ế... Cậu cũng có ngày dính một gậy nha!

Ngày thứ hai Đàm Giám từ trên giường bò dậy liền cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh, trời còn chưa sáng rõ, không thể không hoài nghi lúc tối Hạ Tiểu Xuyên có phải đã pha thuốc xổ vào sữa tươi cho anh uống hay không? Nghĩ thầm: Mẹ nó mình thật là xui xẻo, sao lại quên xem hạn sử dụng trước chứ?

Anh gọi điện thoại muốn xin nghỉ, chủ nhiệm khoa nói: “Có thể chuyển tiết cho cậu, nhưng xin nghỉ thì không tốt — trường của chúng ta chỉ có ba giáo sư dạy tiếng Anh căn bản, ai tới dạy thay cho cậu đây?”

Đàm Giám nghĩ đây là cái mà trong quảng cáo luôn nói là lực lượng giáo viên hùng hậu đây? Con mẹ nó! Ngày nào đó ông đây mà thật sự ốm đến mức không xuống giường được, trường học này liền thật sự sụp đổ sao? Vì vậy không còn cách nào khác là thỏa hiệp, chuyển tiết học vốn dĩ buổi sáng thành buổi chiều, quảng điện thoại xuống xong lấy hai viên thuốc nuốt vào, lại lần mò quay về giường.

Mơ hồ nghe thấy tiếng vang “tinh tinh” gì đó, Đàm Giám dựa theo nơi phát ra âm thanh lấy chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh gối nhét vào trong chăn, dùng sức bịt lại, nhưng âm thanh kia vẫn không ngừng vang lên, vì thế anh đành đập một cước đồng hồ báo thức văng xuống dưới giường, tiếp tục ngủ.

Khi mở mắt ra lần nữa, Đàm Giám cảm thấy tinh thần mình lại sung mãn, bụng cũng không đau nữa, rửa mặt thay quần áo xong, sờ soạng trên giường một lúc, tìm mãi không thấy điện thoại di động. Anh chờ “đet” một tiếng, lấy điện thoại bàn gọi vào di động, nghe được phía dưới bàn máy tính truyền tới một tiếng chuông du dương.

Đàm Giám cúi người xuống lấy di động ra ngoài, buồn bực nghĩ sao mình lại ném di động xuống dưới gầm bàn? Sau đó chợt thấy đồng hồ báo thức đường đường chính chính đứng ở trên tủ đầu giường, vì vậy.... hóa ra trong lúc anh ngủ tưởng điện thoại di động là đồng hồ báo thức nên đập xuống dưới bàn, tiêu rồi tiêu rồi, không bị hỏng gì chứ?

Điện thoại di động màu lam nhạt, trừ để lại vài vết xước, cũng không nhìn ra dấu vết bị hư nào — Đàm Giám thấy trên màn hình hiện lên ba tin nhắn cùng bốn cuộc gọi nhỡ, đều là cùng một số, không khỏi thấy choáng váng. Anh không muốn đọc tin nhắn, đoán cũng đoán được, khẳng định tên lưu manh kia buổi tối lại chặn đường anh.

Đàm Giám uể oải nằm co quắp trên giường.... Đột nhiên anh muốn đối phương là nữ thì tốt rồi, như vậy thì có bị quấy rầy bị đeo bám còn tự an ủi mình được cô nàng theo đuổi, đáng tiếc lại là một tên lưu manh... Minh thật hể hể!

4. Chương 4

Sau khi Đàm Giám hết tiết dạy, lén lút chạy vọt ra khỏi cổng trường học, hi vọng có thể tránh thoát một kiể, nhưng mà trời không theo ý người, y đã thấy được chiếc xe màu đen đời mới chết tiệt kia.

Có người đứng cạnh xe hút thuốc, đeo một chiếc kính râm trông cứ như người mù, mặc chiếc áo khoác cũng màu đen, phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái hào phóng, mùi nước hoa trẻ con trên người đứng cách n mét cũng nhiễm vào người được.

“Này ~” người đàn ông nhếch miệng cười với y, ném tàn thuốc đi.

Những nữ sinh đi qua Đàm Giám đều liếc mắt muốn nhìn một chút xem người mà người đàn ông này muốn tìm là ai. Đàm Giám cũng muốn giả vờ giả vịt nhìn hai bên một chút, sau đó nhân cơ hội chuẩn mắt — đáng tiếc Trần Diệp không cho y cơ hội đó, trực tiếp đến trước mặt y: “Lên xe đi, đợi anh lâu rồi.”

Đàm Giám nhìn giờ — còn chưa đến năm rưỡi, lại không về nấu cơm được rồi? Hạ Tiểu Xuyên sẽ phát điên đây... Đang nghĩ ngợi, tin nhắn của Hạ Tiểu Xuyên đã gửi tới nói cậu có việc, tối nay không về nhà ăn cơm.

Đàm Giám run rẩy, sao lại không cho y một cơ hội lấy cớ vậy!

Lên xe, Đàm Giám nghĩ lại liền cảm thấy không đúng, đường đi trong dự đoán của y là như thế này: trước tìm một chỗ ăn cơm (Trần Diệp tính tiền), sau đó một mặt uống gì đó một mặt bắt đầu tiến hành học bổ túc. Ý nghĩ như vậy sự lựa chọn đầu tiên sẽ là cửa hàng mc macdonald nào đó, nhưng mà Trần Diệp có tiền, đại khái không thích chỗ đó thì sẽ tìm một quán cafe hoặc nhà hàng Tây nào đó là hợp tình hợp lý — nhưng con đường này y chưa từng tới, hơn nữa nhìn cũng không giống chỗ ăn cơm.

Lại nhìn một hồi, Đàm Giám càng nhìn càng thấy không giống đi học bổ túc, nơi xa hoa trụy lạc như vậy giống như sàn nhảy disco, thế nên cuối cùng cũng mở miệng: “Cậu muốn đưa tôi đi đâu?”

“Somewhere.”

Hả? Còn nói tiếng anh với y? Đet!!!

Đàm Giám trừng mắt: “Đừng giỡn với tôi! Rốt cuộc đang đi đâu?” Somewhere? Tôi còn Anywhere đây!

“Không phải đã nói là somewhere rồi sao?” Trần Diệp không kiên nhẫn phun ra một câu. “Nhìn là biết tới giờ anh cũng chưa tới đây, què mùa!”

Đàm Giám nhẩn nại, y nghĩ người có vẻ ăn chơi, nói một đơn từ tiếng anh thì có gì đặc biệt hơn người sao? Tiếng Anh giỏi người đã không cần tìm người đến học bổ túc rồi!

Cuối cùng xe dừng lại trước một tòa nhà hình cầu có đỉnh nhọn, Đàm Giám chần chờ một chút, giáo đường? Không thể nào?

“Xuống xe đi!” Trần Diệp tắt máy, thấy Đàm Giám còn ngồi bất động liền kéo y “Đứng!”

“Giáo đường?” Đàm Giám ói ra một câu, mặt mũi đầy vẻ khiếp sợ.

“Anh- ha ha ha ha....” Trần Diệp cười đến gập cả lưng “Anh đừng quê mùa như vậy, giáo đường gì chứ, đây là căn cứ của tôi đây. Này, từ nay về sau anh cứ đến đây dạy bổ túc cho tôi.”

Đàm Giám mê mang xuống xe, nhìn thấy ở cửa lớn “Giáo Đường” quả nhiên treo biển hiệu Somewhere, thế mới biết vừa rồi không phải Trần Diệp trêu đùa y.

Vừa bước vào cửa cũng đã có tiếng người quở rầy: “Trần Diệp, không phải mày nói muốn dẫn người tới sao? Các huynh đệ không chờ được nữa rồi!” Sau đó là một trận gió, dường như có người vừa chạy tới, nhìn thấy Đàm Giám liền kêu to một tiếng: “Tại sao lại là hần?”

Đàm Giám cũng giật mình, dường như có quen biết... vậy người này là ai?

“Lão đại, không phải anh đã biết là tiểu tử đào “đào mỏ” kia không phải là hần sao?” Người nọ mặc áo lông màu sáng, tóc nhuộm đỏ, phàn nàn với Trần Diệp “Anh dẫn hần tới làm gì?”

“Ông đây dẫn hần tới để mở mang kiến thức, được không???”

“Còn tưởng rằng anh sẽ mang người đẹp little girl tới chứ.” Người nọ hậm hực nói. “Tại sao lại là nam— đừng nói là anh cùng Hạ Tiểu Xuyên chơi một lần rồi nghiện không rút ra được đấy? Lão đại, làm đồng tính luyện ái là không đúng!”

“Cái đệt! Với cái bộ dạng kia, xứng đi cùng tao sao?” Trần Diệp khinh thường nói.

Đàm Giám nghe nửa ngày cuối cùng mới hiểu chỉ sợ người này cũng là một trong những kẻ đồng lõa đi cùng lần đầu đánh y rồi. Bất quá sau khi nghe Trần Diệp nói cũng không tức giận, thực sự thở dài một hơi, cậu ghét tôi tôi thiên ân vạn tạ, cậu cùng với Hạ Tiểu Xuyên chơi thôi, dù sao các cậu đều chỉ là chơi bời.

Somewhere là một KTV, tổng cộng hai tầng, trên lầu là một phòng đơn, Trần Diệp dẫn Đàm Giám vào một gian phòng, Đàm Giám giật mình, thì ra bây giờ KTV có thể xa hoa như vậy, bên trong không những có ghế salon bọc da thật đối diện với TV đời mới, bên cạnh là cánh cửa thủy tinh của nhà vệ sinh đầy đủ mọi thứ, còn đặt một chiếc giường trong phòng! Y vào toilet lễ mễ cả nửa ngày, rõ ràng thấy sữa tắm dầu gội đầu cái gì cũng có, càng khoa trương chính là chiếc bồn tắm matxa lớn kia — Đàm Giám cảm thấy mình không được rồi, khách sạn cao cấp như vậy y còn chưa từng ở qua!

Bên ngoài đã bật nhạc, có người bắt đầu gào thét — có một cô nương xinh đẹp tên của nàng gọi là Tiểu Vi, nàng có đôi mắt dịu dàng, nàng lặng lẽ trộm mắt lòng ta...

Đàm Giám rung mình một cái, mở cửa chạy ra.

Căn phòng không lớn chen chúc bốn năm người, Trần Diệp lếch trên ghế salon uống bia, tiểu tử đầu đỏ kia cầm mic hát thật hăng say, người còn lại ngã trái ngã phải toán loạn — Đàm Giám nghĩ đây là gọi y tới học bổ túc tiếng anh hay sao? Đây là tới thăm quần ma loạn vũ mới đúng!

Một người cao ráo ngậm điếu thuốc bước tới: “Đến, chúng ta chơi đánh bài. Trần Diệp, bạn của mi tên gì? Cái gì Giám?”

“Ha ha ha... cái gì Giám? Thiếu mất họ của y không sao!”

“Tiểu tiện tiện.... ha ha ha.... mẹ ngươi thật sự đặt tên cho ngươi sao!”

Đàm Giám lạnh mặt, không nói gì, Trần Diệp đứng dậy túm lấy những người kia nói:

“Đ*t mẹ mày ít nói đi! Y gọi Đàm Giám, dạy bổ túc tiếng Anh cho tao đây.”

Mọi người há hốc miệng nhìn Trần Diệp: “Dạy bổ túc tiếng Anh cho mày?”

Trần Diệp biến sắc: “Không được sao? Vạn nhờ thứ âm thanh kia xuống chút! Muốn chơi bài bọn mày chơi đi, tao cùng y vào phòng khác.”

“Trần Diệp mày không sao chứ? Mày mới chơi Hạ Tiểu Xuyên vài ngày thôi, nhanh như vậy đã đổi khẩu vị rồi?” Một đám người lại quái lạ cười rộ lên, trạng thái quá mức *** tục. “Lại còn vừa ý một lão nam nhân!”

“Tao chứ đ*t mẹ mày chứ!” Trần Diệp mắng to. “Một đám heo! Trong đầu không có cái khác!”

“Trong đầu bọn tao ngược lại có rất nhiều thứ đấy, bắt quá Trần Diệp mày đổi khẩu vị không hợp với mày, ha ha ha...”

Trần Diệp dắt tay Đàm Giám vào một gian phòng, “Phanh” một tiếng cắt đứt những âm thanh bát nháo kia ở ngoài. Sau đó không để ý đến y, tự ngồi trên giường mở tivi lên xem. Đầu tiên Đàm Giám nghe thấy một hồi thở hồng hộc, xen lẫn tiếng rên rỉ mập mờ “Ah~ Ah~ ưm...”, sau đó nhìn thấy trên màn hình một đôi nam nữ lúi lúi kéo kéo nhau, trợn mắt há hốc mồm.

“Ngồi đi.” Trần Diệp vỗ vỗ giường, ý bảo Đàm Giám ngồi xuống. “Cùng xem tivi.”

“Cái này... cái này... đây là cái gì? Không phải cậu gọi tôi tới đây dạy dỗ tức tiếng Anh cho cậu sao?” Đàm Giám cơ hồ thổ huyết, phim người lớn? Hắn gọi y tới cùng xem loại phim này???

“Cái này gọi là ở nơi học mà giải trí nha.” Trần Diệp cười đến vô sỉ. “Trước cứ thả lỏng đi, gấp cái gì?”

Đàm Giám nghĩ ngược lại cậu mới gấp, ông đây càng không có thời gian cùng cậu xem cái loại “trò chơi nghệ thuật trẻ con” này! Còn muốn thả lỏng một chút... Cậu chính là nhờ xem loại phim này đến mức buông thả?

Trần Diệp mở một lon bia, một mặt uống một mặt liếc mắt nhìn Đàm Giám, ánh mắt dần nhiễm lên ba phần men say, bảy phần tà khí, Đàm Giám nhúu mày, hắn không có uống mấy ngụm mà, sao lại thành cái đức hạnh này?

“Bảo anh tới ngồi mà.” Trần Diệp tới kéo y. “Sao anh lại ngốc như vậy? Anh chưa xem bao giờ? Không phải chứ? Ha ha ha... chẳng lẽ anh còn là xử nam?”

Đàm Giám phản xạ có điều kiện hất tay của hắn ra. “Tôi muốn đi toilet.”

“Không phải anh mới đi rồi sao?” Trần Diệp kinh ngạc khiêu mi, lập tức lộ ra một nụ cười hạ lưu. “Nhịn không nổi? Chút kích thích như vậy anh đã không chịu được à? Có muốn tôi giúp anh một tay không?”

“Giúp tôi lật nắp bồn cầu lên?”

Trần Diệp bỗng chốc ghen hòng, nửa ngày mới cười rộ lên: “Miệng rất độc nha.. đi thôi, thuận tiện thay tôi lấy thêm vài chai bia tới.”

“Vài bình?”

“Đệt! Anh có thể cầm vài bình thì cầm vài bình!”

Đàm Giám “ừ” một tiếng, mở cửa đi ra ngoài, tiến vào toilet một chút, giữa cửa khóa trái rồi đi ra, thấy trong phòng cũng không còn người chú ý đến y, lại thoải mái mở cửa ra khỏi.

Ra khỏi Somewhere, Đàm Giám nhúu nhúu mày, không biết đi đâu bắt taxi, nơi này giống như ở sâu trong ngõ nhỏ, đi đến đường lớn cạnh đó tiết kiệm được chút phí nha.

“Này!” Đằng sau có người kêu to.

Da đầu Đàm Giám run lên một hồi, không nhanh như vậy đã bị Trần Diệp phát hiện chứ? Nghĩ lại thì cái này có gì phải sợ, y muốn đến muốn đi đều là tự do của y, đừng nói Trần Diệp nhàn rồi không có chuyện gì kéo y tới xem AV, cho dù thực sự theo quy củ dạy dỗ tức cho hắn, y cũng có quyền lợi nói đi trước chứ.

Hơn nữa, vừa rồi y không lấy tiền, cũng không tính là vi phạm đạo đức nghề nghiệp.

Thình lình đằng sau có người vỗ vai y một cái, Đàm Giám sợ tới run người, cơ hồ nhảy dựng lên: “Ai?”

Người đập vai y dường như cũng bị dọa lại càng hoảng sợ, lắp bắp nói: “Dọa... dọa người sao? Thật xin lỗi.”

Đàm Giám quay đầu lại mới thấy rõ là một người đàn ông, tóc nhuộm màu nâu, cao cao gầy gầy, bày ra gương mặt tuần tú.

“Tôi là Kiều Tấn Vi, bạn của Trần Diệp.” Người đàn ông kia dường như có chút xấu hổ. “Cái kia... vừa rồi tôi không phải muốn mang tên của anh ra đùa, anh đừng nóng giận.”

Đàm Giám nhìn hần nửa ngày mới nhớ ra hần chính là nam sinh bắt chuyện với y rủ cùng chơi đánh bài, vì vậy cười cười: “Không có gì, tôi không tức giận.”

“Anh phải về sao?” Kiều Tấn Vi chân chờ nhìn y. “Sao Trần Diệp không đưa anh về?”

“Ha ha, cái này...” Đàm Giám ấp úng một phen. “Hần đang ngủ, tôi liền về trước, cậu cũng đừng đánh thức hần, hần ngủ khá sâu!”

“Tôi đưa anh đi.”

“Hả?”

Xe của Kiều Tấn Vi đỗ ở bên cạnh xe Trần Diệp, là chiếc xe màu xanh, Đàm Giám nghĩ đám người kia sao lại có tiền như vậy? Lúc nào y mới có thể mua được một chiếc xe đây, Santana cũng được!

“Anh thật sự là ca ca của Hạ Tiểu Xuyên sao?” Sau khi thắt dây an toàn, Kiều Tấn Vi đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Đàm Giám nghĩ sao hần lại đột nhiên hỏi tới Hạ Tiểu Xuyên?

“Trong khoảng thời gian này cũng không thấy Trần Diệp đi tìm Hạ Tiểu Xuyên — bọn họ chia tay rồi sao?”

“Tôi không biết.” Đàm Giám toát mồ hôi. “Chắc là không có đâu.”

“Hạ Tiểu Xuyên không đi tìm người khác chứ?”

Đàm Giám sững sốt một chút, cảnh giác nhìn Kiều Tấn Vi, y vội vàng giải thích: “Tôi không có ý tứ gì khác, lúc trước là tôi giới thiệu Hạ Tiểu Xuyên cho Trần Diệp nên tôi quan tâm tới thôi.”

“Tôi không rõ lắm.” Đàm Giám lười biếng thu hồi ánh mắt, dựa người vào ghế. “Chuyện kia không liên quan đến tôi.”

“Anh có cảm thấy Hạ Tiểu Xuyên không nên cùng Trần Diệp ở một chỗ không?” Kiều Tấn Vi hơi lộ ra nụ cười tự giễu. “Kỳ thật trong lòng anh rất xem thường bọn tôi đi? Chăm tiền của cha mẹ tiêu xài hoang phí, một đám ăn chơi trác táng — nhưng mà Trần Diệp không như anh nghĩ tồi tệ như vậy, thật đấy, hần không phải chơi đùa với Hạ Tiểu Xuyên ...”

“Lái xe làm ơn chú ý nhìn đường.” Đàm Giám cắt đứt lời của hần, khẽ cười nói. “Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi nghĩ cậu thế nào có gì quan trọng? Trần Diệp là ai cùng tôi có quan hệ gì? Hạ Tiểu Xuyên cũng không phải con tôi, tôi trông trời trông đất lại còn trông nom hần ở cùng hạng người gì sao? Tôi sẽ không đi quấy nhiễu cuộc sống riêng tư của hần — cậu xem, tôi lớn tuổi, không chơi cùng một chỗ với các cậu được, cũng không việc gì phải xem thường các cậu.”

Mãi đến nửa ngày Kiều Tấn Vi mới kịp phản ứng, không khai cười khỏ: “Câu này so với chỉ tay vào mũi tôi mà mắng còn khó nghe hơn, khó trách Hạ Tiểu Xuyên nói chuyện cũng cay nghiệt như vậy, nhưng là vẫn không bằng anh.”

Đàm Giám cười nhạt một tiếng: “Không phải tôi dạy dỗ.”

Y phát giác trong lời nói của Kiều Tấn Vi, dường như hoài nghi y đang chen vào giữa Trần Diệp và Hạ Tiểu Xuyên, đáy lòng cười nhạt một tiếng — quần không được cũng không muốn quần một cậu bé hư hỏng, có lẽ, có thể, cuối cùng Hạ Tiểu Xuyên và Trần Diệp sẽ ở cùng một chỗ? Kiều Tấn Vi còn nói Trần Diệp với Hạ Tiểu Xuyên không phải là chơi đùa đây, trên thế giới này việc ngoài ý muốn có nhiều lắm.

Như vậy cũng không có gì không tốt.

Đàm Giám nhìn qua cửa sổ xe thấy bóng dáng của mình, y nói ta sẽ nuôi Hạ Tiểu Xuyên đến khi tốt nghiệp đại học, rồi sẽ không quản hần nữa, ta cũng không cần 300 đồng lợi nhuận từ Trần Diệp, từ nay về sau

không dính dáng tới hần nữa. Đàm Giám, mày đã già rồi, nhìn không hiểu cuộc chơi của bọn họ, cho nên không đếm xỉa tới thì tốt hơn.

Trong xe tiếng nhạc âm ỉ che dấu khoe môi của y hơi động, che luôn cả chấn động của chiếc di động trong túi áo, cùng nhau tiêu thất.

5. Chương 5

Kể từ ngày đó Đàm Giám cắt đứt liên lạc với Trần Diệp, y thay đổ số điện thoại di động, cùng lúc đó trường y cũng bắt đầu bố trí khu dạy riêng, Đàm Giám nói hãy để y đến dạy ở đó, bên đó chẳng giáo viên nào nguyện ý tới dạy.

Hệ chủ nhiệm rất cảm động, ý vị nói: “Đúng là cậu có tư tưởng cảnh giới cao! Thật ra khu dạy riêng có gì không tốt? Không phải chỉ là địa điểm hơi xa chút thôi sao? Như thế càng yên tĩnh!”

Đàm Giám nghĩ má nó, ông cũng biết chỗ đấy xa xôi? Thế sao không đề cập tới vấn đề chi trả tiền xe cho tôi?

Buổi tối về đến nhà, cửa phòng Hạ Tiểu Xuyên đóng chặt, trước cửa chính có hai đôi giày. Đàm Giám hiểu ra đại khái là cậu lại mang ai đó về nhà, vì vậy tự giác lấy đồ ăn trong tủ lạnh hâm nóng mang vào phòng mình. Vừa bật máy tính lên, màn hình đột nhiên kêu “tạch tạch”, CPU kêu to “ru ru”, nửa phút sau thì là một mảnh tối đen, chết máy.

Đàm Giám cầm đôi đĩa trong tay, đỡ dẫn ngồi trước computer. Y hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra, mới có ba ngày không mở máy tính, nó cũng không cần kháng nghị lòng lấy đến mức này chứ?

Trong yên lặng, tiếng động từ phòng Hạ Tiểu Xuyên truyền sang, tiếng cười mắng, tiếng đùa giỡn, tiếng rên rỉ thở dốc như có như không, cứ như là đang lên net nghe tiếng không nhìn hình, Đàm Giám không có chút đề phòng bất chợt bị đánh úp, y nghĩ má nó cái này thật kích thích nha... rốt cục cảm nhận được thì ra máy tính là bảo bối có hiệu quả cách âm cao đến vậy, tiếc là hiện tại đã về hưu.

Đàm Giám bắt đầu hối hận tại sao không ở lại trường chấm bài thi xong rồi hãy về? Hoặc đáp ứng nữ giáo viên kia từng vô số lần phóng mị nhân tới mình, ám hiệu chỉ rõ muốn cùng y đi xem bộ phim mới của Hollywood... bất chợt nhớ tới mẹ của Hạ Tiểu Xuyên trước khi đi từng muốn y đáp ứng trước khi nhả tử của bà tròn 18 tuổi đừng để nó chạm vào con gái, y không khỏi ngửa đầu lên trời thở dài, thực xin lỗi từ chi phiếu 10 vạn khối nha! Chẳng những không ngăn cản Hạ Tiểu Xuyên đừng chạm vào con gái, nay đến cả con trai cậu cũng dính vào rồi...

Một tiếng động lớn hơn lại truyền vào tai, rốt cục Đàm Giám không thể nhịn được nữa đứng dậy khỏi ghế, lật đật tìm máy CD lâu rồi không dùng đến chìm trong N thứ lộn xộn, một tay đeo tai nghe vào tai, ngã xuống giường.

Đợi đến lúc Đàm Giám tỉnh lại, dường như máy CD không còn pin rồi, bên cạnh lỗ tai y đang vang lên âm điệu biến dạng ma âm xuyên não, nhìn đồng hồ báo thức đã là 10 giờ, phòng Hạ Tiểu Xuyên cũng yên tĩnh trở lại, đại khái là đuổi người đi rồi đi?

Từ trên giường đứng lên, lưng tung cầm lấy đồ ngủ, Đàm Giám mở cửa phòng tắm chuẩn bị đi tắm rửa, kết quả tay vừa chạm vào núm cửa cửa phòng tắm liền mở ra.

Đàm Giám đơ người.

Trần Diệp quần khăn tắm đứng trước mặt y.

Trong phòng Hạ Tiểu Xuyên truyền ra tiếng chửi bậy điên cuồng: “Tao chửi mẹ nó chứ! Họ Trần kia, mày còn dám biến tao thành như vậy, lần sau ông kiểm người cường gian mày!”

Trên mặt Trần Diệp nở một nụ cười lạnh: “Ngược lại lá gan của anh không nhỏ nha.”

Câu này là nói với Đàm Giám.

Không khí dường như bắt đầu đông lại, lan tràn ra khí tức nguy hiểm, ánh mắt Đàm Giám xẹt qua Trần Diệp, Hạ Tiểu Xuyên cũng quần một chiếc khăn tắm chống tường từ từ đi ra, nhìn thấy Đàm Giám, ngây ngốc một chút.

“Anh... anh đã về?” thần sắc Hạ Tiểu Xuyên có chút kinh hoảng. “Không phải anh nói buổi tối muốn ở lại trường học chấm bài sao?”

Đàm Giám nghĩ mẹ nó chứ, sao mình lại sợ nó buổi tối ở một mình không biết gọi cơm ngoài sẽ bị đói mà nhất thời hồ đồ chạy về đây? Lại còn đụng trúng cuộc chơi của tụi này nữa, đúng là tám đời năm mốc!

Y ngẩng đầu, nhìn thấy trong phòng tắm một đồng bừa bộn, lại càng đau đầu hơn, hai người kia làm trên giường chán chê rồi lại còn chạy tới phòng tắm làm nữa? chẳng lẽ y còn phải tẩy rửa phòng tắm rồi mới có thể tắm rửa sao?

Đệt!

Hạ Tiểu Xuyên có chút xấu hổ, tuy sinh hoạt cá nhân của cậu không bị kiểm chế nhưng bị Đàm Giám bắt ngay tại trận như vậy đây là lần đầu tiên — vì vậy quay mặt về phía Trần Diệp rống: “Làm xong mặc quần áo rồi cút cho tôi.”

Trần Diệp lười biếng tựa vào tường: “Em cũng quá tuyệt tình rồi, bảo bối, anh trai của em cũng không phải người ngoài, em xấu hổ cái gì chứ.”

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Đàm Giám, có chút hung ác nham hiểm, ngữ khí bất cần cùng vẻ mặt thô bạo cứ như là hai người khác nhau. Hạ Tiểu Xuyên đứng phía sau hắn chỉ thấy mặt Đàm Giám trong nháy mắt cứng ngắc lại, tưởng Đàm Giám nhận ra Trần Diệp chính là người đánh y lần trước, trong nội tâm lại một hồi hồi tiếc... Hai ngày nay Trần Diệp như ăn vào thuốc kích thích trở nên đặc biệt hào hứng, hơn nữa lại nói muốn tới nhà cậu làm, Hạ Tiểu Xuyên vốn nghĩ rằng đêm nay Đàm Giám sẽ ở lại trường học tăng ca nên đáp ứng, không phải cậu sợ Đàm Giám nổi cơn đến đập Trần Diệp một trận đuổi hắn ra ngoài, Đàm Giám muốn làm vậy cậu còn có thể giúp một tay! Cậu chỉ sợ Đàm Giám không nói lời nào, Đàm Giám này thuộc kiểu người càng tức giận lại càng trầm mặc, Hạ Tiểu Xuyên lúc học cao trung có lần cãi nhau với Đàm Giám, mang con anh vũ y nuôi dìm chết trong bể cá, Đàm Giám một câu cũng không nói, tát cho Hạ Tiểu Xuyên hai cái tát sau đó cả tháng không về nhà, Hạ Tiểu Xuyên còn cho rằng mình bị bỏ rơi rồi!

Cậu biết rõ Đàm Giám không thích Trần Diệp, còn nói qua muốn cậu không qua lại với Trần Diệp nữa. Đàm Giám rất ít khi quản chuyện của cậu, nhưng nói một là một, hôm nay để y chứng kiến mình mang Trần Diệp về nhà, đừng nói đến việc Đàm Giám còn từng bị Trần Diệp đánh qua nữa — vì thế càng nghĩ càng tức, một bụng khí trút hết vào người Trần Diệp: “Thúi lắm! Trần Diệp, anh lần trước đánh y tôi còn chưa tính sổ với anh!”

“Chuyện này a~ ...” Trần Diệp cười rộ lên, vẻ mặt âm lãnh. “Tôi đã xin lỗi anh trai em, y không nói với em sao?”

“Tôi chứ con mẹ nó chứ! Anh đi tìm y khi nào? Từ nay về sau cách xa y một chút đi!” Hạ Tiểu Xuyên vừa sợ vừa giận. “Trần Diệp, tôi cảnh cáo anh đừng đến tìm Đàm Giám, bằng không ông đây tìm người cưỡng chết anh!”

“Hạ-Tiểu-Xuyên!” Trần Diệp quay đầu, khóe môi nhếch lên nguy hiểm. “Nói chuyện cẩn thận một chút cho tôi! Anh của cậu là người thế nào, chọc không được sao?”

“Anh ——”

Đàm Giám một mực ản nhãn không nói gì rút cục giơ tay lên, cắt đứt cuộc chiến của hai người kia đang có chiều hướng không thể văn hồi.

“Cậu, mặc quần áo tử tế vào cho tôi rồi đi ra ngoài.” Y chỉ vào Trần Diệp, sau đó lại chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên. “Cậu cũng đi ra ngoài với hắn luôn, muốn cãi nhau ra ngoài mà cãi. Hạ Tiểu Xuyên, cậu mang ai về tôi mặc kệ, mẹ nó, chính là sau đó đừng có làm trong phòng tắm! Còn Trần Diệp, cậu nói cậu xin lỗi tôi, tôi nhận, chúng ta thanh toán xong rồi.”

“Thanh toán xong?” Trần Diệp cười lạnh. “Tôi nhớ dường như chúng ta còn khoản nợ chưa tính xong nha. Anh dám bỏ tôi về trước? Đàm Giám, mày lỳ đấy!”

Số điện thoại di động đổi, trường học cũng thay đổi, nếu như không phải hắn chạy đến nhà Hạ Tiểu Xuyên chặn sẵn, Đàm Giám cứ định như vậy triệt để biến mất phải không? Đ*t mẹ nó chứ! Trần Diệp hắn lớn như vậy còn chưa từng bị người ta không thèm để ý tới! người nay lần đầu tiên đánh y cũng vậy, vỗ vỗ quần áo bước đi, đừng nói đến cái gì mà hoảng sợ hay phần nội, những thứ đó y hẳn là có thần sắc rồi, đằng này y lại một ánh mắt khinh miệt cũng không cho hắn! Cứ như bị một con chó cắn, chẳng muốn nghĩ đến dáng vẻ Trần Diệp sau đó tức giận chết khiếp, sau đó ở Somewhere lại ung dung bỏ mặc hắn, còn khóa trái cửa toilet, hại hắn còn tưởng rằng bên trong xảy ra chuyện gì, gọi nửa ngày cũng không có phản ứng...

Một bụng khí tức trong lòng Trần Diệp phút chốc bạo phát: “Anh nghĩ rằng tôi sẽ ăn thịt anh chắc? Đệt! Anh hỏi Hạ Tiểu Xuyên xem, trừ cậu ra tôi còn làm với nam nhân khác sao? Anh cứ như vậy đề phòng tôi? Đ*t mẹ nó chứ!”

Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu cảm thấy không được bình thường, cái gifleo cây cái gì đề phòng hắn... Chẳng lẽ Trần Diệp tìm Đàm Giám không chỉ có một hai lần? Cậu biết rõ Trần Diệp người này tuy bình thường rất điên khùng, nhưng không nhảm chán đến mức trêu chọc một người đàn ông hết lần này đến lần khác— trừ phi hắn coi trọng đối phương... Ô đ*t mẹ nó chứ! Hắn để ý Đàm Giám? Không thể nào? Đàm Giám có gương mặt không tính là xấu nhưng cũng không đẹp, ưu điểm duy nhất chính là làn da tốt – 28 tuổi mà nhìn qua vẫn như năm Hạ Tiểu Xuyên 13 tuổi nhìn qua, Hạ Tiểu Xuyên quả thực hoài nghi y từ lúc năm 18 tuổi đó đã ngừng phát triển... chỉ là y thích mặc tây trang, cùng với chiếc kính mắt mang về quê mùa, cố gắng xây dựng hình tượng người đàn ông thành thực, tiếc là bị người ta cười nhạo là lão nam nhân... Cái dáng vẻ này, còn có thể lọt vào mắt Trần Diệp sao?

Trừ phi đầu Trần Diệp bị cháy hồng rồi!

“Đàm Giám, sau hôm đó Trần Diệp lại đi tìm anh sao? Hắn tìm anh làm gì?” Hạ Tiểu Xuyên túm lấy quần áo Đàm Giám. “Hắn xúc phạm gì anh phải không? Bảo sao anh đổi số điện thoại di động còn chạy tới khu dạy học riêng... Rốt cục có phải hắn bắt nạt anh hay không? Tôi chứ con mẹ nó chứ! Đàm Giám, không phải anh nói anh không hứng thú với nam nhân sao?!”

Đàm Giám hận không thể một phát tát chết Hạ Tiểu Xuyên: “Hắn kiểm chuyện với tôi làm gì! Hắn chỉ muốn tôi dạy tiếng Anh cho hắn!”

“Hắn muốn anh dạy tiếng anh cho hắn?” Hạ Tiểu Xuyên sững sờ, lập tức cười như điên, ánh mắt lạnh băng. “Hắn là kẻ thi TOFEL được 620 điểm, lại còn muốn anh dạy tiếng Anh cho hắn?”

Đàm Giám ngây người, ánh mắt từ từ chuyển tới trên người Trần Diệp, Trần Diệp lạnh lùng cười: “Hạ Tiểu Xuyên, ý thức tự bảo vệ mình của anh trai cậu thật là mãnh liệt, tôi chỉ là muốn xem AV thả lỏng một chút, y liền bỏ chạy. Cậu nói xem có phải y sợ tôi sẽ làm gì y không? Hay là vì cổ kị tôi là người đàn ông của cậu?”

Hạ Tiểu Xuyên từ từ buông quần áo Đàm Giám ra, chỉ vào Trần Diệp điên cuồng hét lên: “Mày cút cho tao! Từ nay về sau đừng để tao thấy mặt mày, cũng đừng đến tìm Đàm Giám! Không phải mày rất có khả năng sao? Mày muốn tìm ai chơi thì tìm! Đàm Giám anh ấy...!”

“Y không phải là cậu, cậu nghĩ tôi cao hứng sẽ tìm ai?” Trần Diệp một câu cắt đứt lời của Hạ Tiểu Xuyên.

“Đ*t mẹ nó chứ! Mày còn muốn đùa giỡn y?”

“Sao cậu biết tôi chỉ đùa giỡn y? tôi bị nhân cách mị lực của anh trai cậu chinh phục, muốn cùng y kết bạn không được sao?”

“.....”

Đột nhiên Đàm Giám nghe được câu này, thiếu chút nữa bật cười nếu như không phải tình huống bây giờ không phù hợp, nếu như lúc này Hạ Tiểu Xuyên không lộ ra gương mặt phần nội.

Y không rõ vì sao sự tình lại thành ra như vậy, Trần Diệp càn quấy không chịu buông tha y, không có nguyên nhân không có đạo lý. Hạ Tiểu Xuyên cũng coi như là tình nhân của Trần Diệp đi? Dù sao cũng không đến

mức vì bị hấn chơi xỏ liền muốn cùng hấn cắt đứt — cũng không phải y hy vọng Hạ Tiểu Xuyên đối với Trần Diệp trung trinh không thay đổi, chỉ là cảm thấy lý do hai người kia cãi nhau không khỏi quá vô lý.

“Tôi bảo.” qua một lúc y mới mở miệng. “Các cậu không lạnh sao?”

Hai người vừa rồi còn dương cung bạt kiếm không chú ý cúi đầu nhìn mình đều chỉ quần một chiếc khăn tắm ở nửa thân dưới, Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên hắt hơi một cái.

Trầm mặc xấu hổ.

“Nếu như cậu chỉ muốn cùng tôi làm bạn, cũng đừng lừa tôi nói cái gì mà dạy dỗ tức tiếng Anh cho cậu.” Đàm Giám nhìn Trần Diệp, nói rõ ràng từng câu từng chữ. “Cha mẹ cậu không dạy cậu đối với tiền bối phải tôn kính sao? Hơn nữa tôi sợ cậu làm gì? Cậu với Hạ Tiểu Xuyên là nghiêm túc thì tôi cũng không trở thành anh trai cậu, không phải lời hai người nói nên làm gì thì đi làm cái đó sao, bạn bè cái gì? Nực cười! Tôi chưa chơi nổi loại bạn này!”

Trần Diệp kinh ngạc nhìn y.

Hạ Tiểu Xuyên vội vã mở miệng: “Tôi cùng hấn sớm nói là chơi đùa rồi, Đàm Giám, hấn không phải loại tốt đẹp gì, gì mà muốn cùng anh làm bạn, mẹ nó toàn là nói bậy, muốn chơi đùa với anh....”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Sắc mặt Đàm Giám trầm xuống. “Chơi đùa? Cậu chơi bao năm rồi, Hạ Tiểu Xuyên? Tôi có thể quần cậu cả đời sao? Từ nay về sau cậu cần dựa vào chính cậu, cậu thật sự tính toán chơi đùa cả đời sao?”

Hạ Tiểu Xuyên một câu cũng không nói nên lời.

“Có đôi khi tôi cảm giác mình thật sự già rồi.” Đàm Giám thì thào nói. “Kỳ thật các cậu thích chơi thể nào thì cứ chơi đi, đâu liên quan gì đến tôi? Tôi chọc vào ai rồi hả? Hạ Tiểu Xuyên, tôi trả lại cậu chìa khóa nhà mà mẹ cậu để lại cho cậu, từ nay về sau cậu không cần đưa người về nhà tôi, cậu trưởng thành rồi, muốn tự do thế nào thì cứ tự do thế ấy.”

Trong chớp mắt sắc mặt Hạ Tiểu Xuyên trắng bệch: “Anh lại đuổi tôi đi ư, Đàm Giám?”

“tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút.” Đàm Giám nhàn nhạt nói. “Phí sinh hoạt của cậu đều do tôi phụ trách, tôi nói rồi tôi sẽ nuôi cậu đến khi tốt nghiệp đại học.”

“Được... được!” Hạ Tiểu Xuyên chợt cười ha hả. “Anh nhện tôi đã lâu rồi đi, Đàm Giám? Vì sao không sớm đuổi tôi đi?”

“Tiểu Xuyên.” Đàm Giám thở dài, ngữ khí dịu dàng hơn, vươn tay muốn vỗ đầu Hạ Tiểu Xuyên. “Cậu không biết tôi cũng cần một ít không gian riêng để quên bạn gái sao?”

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu đi, né tránh bàn tay Đàm Giám, cười lạnh nói: “Tôi đây có cần chúc mừng anh không? Thì ra còn có nữ nhân sẽ hợp ý anh? Đàm Giám.... Tôi với anh ở cùng năm năm...” cậu vội che miệng lại, xoay người xông vào phòng, cửa phòng “phanh” một tiếng.

Trần Diệp đi tới: “Đàm giám.....”

“Cậu đi đi.” Đàm Giám phất tay, mặt mũi lộ vẻ mệt mỏi. “tôi không muốn làm bạn với cậu, nhớ đối xử với Tiểu Xuyên thật tốt, nó vẫn còn là con nít, đừng làm tổn thương nó.”

“Không muốn làm bạn với tôi? Đàm Giám, bởi vì Hạ Tiểu Xuyên sao? Anh sợ tôi tổn thương hấn? Anh xem người tổn thương hấn là ai? Hấn thực sự coi anh là anh trai sao? Tôi thấy...”

“Tôi là anh trai của nó.” Đàm Giám bình tĩnh cắt đứt lời của hấn. “Mà cậu, không có quan hệ gì với tôi hết.”

“Anh nói rất đúng.” Trần Diệp cười rộ lên, vẻ mặt vô lại trước sau như một giờ không thấy, hai con ngươi chăm chú khóa trên người y. “Anh là anh trai của hấn, lại không có quan hệ gì với tôi... Đàm Giám, lòng của anh quá lạnh rồi, Hạ Tiểu Xuyên không thích hợp với anh... tôi rất muốn thử xem xem, có phải anh yêu tôi rồi không, Đàm Giám?”

Đàm Giám cười rộ lên, bất đắc dĩ: “Chẳng lẽ cậu không nhận ra sao, tôi đối với chuyện yêu đương căn bản không có hứng thú, con trai hay con gái đều vậy.”

Trần Diệp giật mình.

“Tôi chỉ muốn trước năm 30 tuổi tìm một người con gái để kết hôn, cho nên cậu không cần lãng phí sự quan tâm tới tôi, Trần Diệp.”

(sáu)

Hạ Tiểu Xuyên không chuyển ra ngoài, buổi tối kia cậu tự giam mình trong phòng, ném tất cả những gì có thể ném, hút tất cả chỗ thuốc lá trong tay, thu thập được một nửa quần áo lại lôi ra khỏi vali, một lần nữa thả về chỗ cũ.

Đàm Giám tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, sáng sớm hôm sau vừa đứng dậy, nghiêng ngả đi ra khỏi phòng liền kinh dị phát hiện ra Hạ Tiểu Xuyên đã làm bữa sáng.

Trứng gà rán với bánh mì.... Rõ ràng Hạ Tiểu Xuyên không biết dùng viba cho nên bánh mì lạnh ngắt, may là Đàm Giám không có thói quen để bánh mì trong tủ lạnh, nếu không bây giờ y đành ăn bánh mì đóng băng.

Trứng gà rán bày ở trong mâm thoát nhìn rất quý dị — đây là nếu như chúng còn có thể được gọi là trứng gà — bình thường trứng gà rán hình tròn, đây bị méo mó thì cũng thôi đi, nhưng lại đen sì thật khiến người ta hoài nghi sau khi ăn liệu sau này có còn dám ăn trứng gà rán không nữa.

Hạ Tiểu Xuyên căng thẳng ngồi đối diện Đàm Giám: “Lần đầu tôi làm, từ từ rồi sẽ tiến bộ. Tôi hứa với anh từ nay về sau sẽ không mang bọn người lung tung vớ vẩn về nhà nữa, ngoan ngoãn đi học, việc nhà cũng chia nhau làm... tôi sẽ đi học đấy! Anh không cần coi tôi như phế vật!”

Đàm Giám cười cười, ngồi xuống, xiên khối trứng gà rán kia bỏ vào miệng.

Hạ Tiểu Xuyên khẩn trương nhìn y.

Đàm Giám mặt không đổi sắc lấy toàn bộ trứng gà rán trong mâm ăn sạch, Hạ Tiểu Xuyên há hốc mồm.

“Lần sau nhớ đừng cho dấm vào trứng gà.” Đàm Giám nhàn nhạt nói. “Còn nữa, cho ít muối một chút.”

Hạ Tiểu Xuyên cúi đầu xuống, xiên một miếng trứng bỏ vào miệng, một giây sau, mặt cậu nhăn như đít khỉ.

Cậu ngẩng đầu nhìn Đàm Giám, cậu cảm thấy nếu Đàm Giám sinh ở thế kỉ 20, tuyệt đối là kiểu người thuộc giai cấp vô sản thà chết chứ không chịu khuất phục... có thể ăn toàn bộ trứng rán mà cậu làm mà không uống thêm nước, thậm chí lông mày cũng không nhú lại, cần bao nhiêu dũng khí và nhẫn lực đây!

Ít nhất là dù chết y cũng không mở miệng nói câu thứ hai.

“Đàm Giám” Hạ Tiểu Xuyên trầm mặc một hồi, cuối cùng mở miệng, giọng nói có chút run. “Anh thực sự, nhất định phải tìm bạn gái sao?”

“Nếu có người phù hợp.” Đàm Giám nhàn nhạt nói.

Hạ Tiểu Xuyên lại rơi vào trầm mặc lần nữa, không ý thức đâm nát chiếc bánh mì trước mặt mình. “Đinh” một tiếng, vật gì đó rơi xuống trước mặt cậu, cậu giương mắt nhìn, là một chiếc chìa khóa sáng bóng.

Hạ Tiểu Xuyên ngốc lăng sững sốt một chút, lập tức như mèo bị đốt đuôi mà nhảy dựng lên.

“Tôi không chuyển ra ngoài! Đàm Giám, tôi đã nói sẽ không mang người về nhà nữa, anh...”

“Không chuyển thì không chuyển, cậu gào cái gì đây?” Đàm Giám đau đầu. “Tôi chỉ là giao chìa khóa lại cho cậu, vốn chính là của cậu, tự cậu cất kỹ đi.”

Hạ Tiểu Xuyên lúng túng không nói gì, cầm chiếc chìa khóa kia cất vào túi.

“Buổi tối tôi không về ăn cơm, cho cậu số điện thoại của cửa hàng ăn, cậu tự xử lý đi.” Đàm Giám lấy bút ra, xoạt xoạt một cái viết xuống vài dãy số. “Cậu tùy tiện chọn một cửa hàng mà gọi.”

“Anh muốn đi hẹn hò?”

Đàm Giám thở dài: “Tôi phải đi coi thi.”

Đàm Giám dạy chính là tiếng Anh cơ bản, cùng y coi thi chính là một vị nữ giáo viên khác, dạy nghe, thích mặc váy đen dài, tóc buộc sau gáy, y cảm thấy rất có khí chất.

Trong trường không thiếu mấy nam giáo viên để ý tới nàng, nhưng nàng luôn nói bạn trai của mình hiện đang làm việc tại Mỹ, mỗi ngày mặt đều ngẩng cao chân đi giày cao gót, đến đến đi đi không hề chớp mắt, dần dần được gọi là băng sơn mỹ nhân.

Nàng họ Tiết nên mọi người bí mật gọi nàng là Tiết băng sơn, Đàm Giám cảm thấy nghe giống như là Tiết Đình Sơn, thế là lại nhớ tới Phiên Lê Hoa — chiêm trống rung trời, Phiên Lê Hoa cầm ấn soái xin đi giết giặc, một vai diễn xinh đẹp kia làm nổi bật tâm tư nhân vật, khéo miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng hát: “Đừng vội nhắc tới hàn giang lĩnh, nhắc tới năm đó toán tính khó quên, hiền quan lập công kết Tần Tần, ba lần thỉnh lê hoa tiến vào đường doanh...”

Đàm Giám huyết sáo một tiếng dài, Phàn Lê Hoa ánh mắt lưu chuyển nhìn về y, nhìn thật là xinh đẹp, mỹ nhân như tợ.

“Nô tài chọn rể Phạm quân lệnh, quân tô tư, pháp vô tình...”

“Thầy Đàm, nên phát bài thi rồi.” Băng sơn mỹ nhân thấy Đàm Giám đứng trên bục giảng sững sờ, đành phải lên tiếng nhắc nhở y, Đàm Giám phục hồi tinh thần, theo phản xạ cười cười, bắt đầu bóc đề thi.

Tiết băng sơn đoan đoan chính chính ngồi trên bục giảng, Đàm Giám liền ngồi xuống cuối phòng học, có chút nhàm chán nhìn nam sinh phía trước lấy “phao” trong ngăn kéo ra rồi cúi đầu chép diên cuồng. Đàm Giám nghĩ lúc hần học đại học cũng trôi qua như vậy sao? Thi thố phải dựa vào “phao”, nhưng mà “phao” của y cũng rất đẹp, chẳng chịt chữ nhưng lại chỉnh tề sạch sẽ, chỗ nào quan trọng còn được lấy bút bi đỏ gạch dưới, mấy bạn cùng phòng nhìn thấy đều hâm mộ, đều muốn sao chép, y liền dứt khoát túm lấy cơ hội kinh doanh, mỗi lần trước cuộc thi đều kiếm được một mớ.

Có người liền chỉ vào mũi y cười mắng: “Tôi tân tân khổ khổ sao chép cho cậu, cậu lại hào phóng mang cho người khác như vậy?”

Đàm Giám cười cợt nhả: “Cùng lắm là lần sau ăn gì ngon tôi đều mang về cho cậu.”

Người kia kéo lỗi tai của y: “Vô lương tâm! Cậu nói xem vì sao mỗi lần tôi đều phải giúp cậu chép phao đây? Cậu biết không? Biết không?”

“Ai—— cậu đã man vậy, tôi chỉ biết rằng tôi có muốn chép cũng không biết chép chỗ nào...”

Tiếng chuông vang lên, Đàm Giám giật mình ngẩng đầu, đã thi xong?

Thu bài thi, trong phòng học vang lên âm thanh “ong ong”, đa số sinh viên đều như chim loạn bầy, không có gì ngoài mấy sinh viên ước chừng mình thi không qua bèn vây quanh xin y cho đạt chuẩn — Đàm Giám liền cười, vỗ vỗ tay nói: “Đều thi xong rồi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, đề thi cũng không khó lắm.”

Chỉ một câu nói kia, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hì hì cười nói: “Thầy giáo, em mời thầy đi ăn khuya nha!”

“Hôm nay không được rồi, để lần sau đi.” Đàm Giám thu thập xong mọi thứ, thấy Tiết băng sơn vẫn ngồi không nhúc nhích, liền đi qua hỏi nàng. “Cô không đi sao?”

Tiết băng sơn miễn cưỡng cười: “Tôi đang suy nghĩ có nên tìm người đưa về hay không.”

Lời này từ miệng Tiết băng sơn nói ra thật khiến người kinh ngạc, nghĩ người muốn đưa nàng về chắc có cả tá đi, chỉ là chưa biết chọn người nào — Đàm Giám giả cảm giả đắc nói: “Vậy tôi đi trước, ha ha, buổi tối đi cẩn thận chút nha.”

Mới quay người, nghe thấy từ phía sau một tiếng cười khê: “Ngốc thật... không tin anh thật sự không hiểu?”

Anh thật không hiểu, Đàm Giám, thật sự không hiểu?

Tiết Đinh Sơn vượt quan tài buồn bã khóc, lê hoa ơi, chỉ vì ta đến chậm một bước, chỉ vì trước đây ta không hiểu....

Thở dài “haizz” một tiếng, ngoài cửa có gió thổi qua, thổi trúng bức màn vang lên phành phạch, Đàm Giám cười nhạt một tiếng, như không nghe thấy Tiết băng sơn nói mà đi ra khỏi phòng học.

Ra khỏi phòng học, Đàm Giám đi theo đường rừng, mọi vật lay động, có chút cảm giác bay bổng như đang say rượu — trong đầu lặp đi lặp lại một câu chú, một thanh âm không ngừng hỏi, cậu có hiểu không? Có hiểu không?

Mắt Đàm Giám đỏ lên, gào to: “Mẹ nó, ông đây cái gì cũng không hiểu!”

Đó là y của bảy năm về trước. Uống say như chết, leo lên trên sân thượng khàn giọng hét: “Tôi không hiểu — ông đây cái gì cũng không hiểu!”

“Phanh” một tiếng từ ác mộng bừng tỉnh, vì vậy y cái gì cũng hiểu rồi.

“Đàm Giám!”

Y cầm theo cặp công văn bước nhanh như bay.

“Đàm Giám – đệt! Anh chạy đi chết chắc!” có người từ phía sau kéo lấy y. “Gọi anh nửa ngày anh cũng không đáp!”

Đàm Giám đỡ đầu quay đầu lại, thấy Trần Diệp đứng sau y — sao lại gặp phải hán vậy?

“Tôi đến trường học cũ của anh hỏi địa chỉ của phân khu riêng, sao lại chọn cái chỗ như thế này! Tìm mãi mới được, lại không biết anh ở phòng nào, đành phải ở đây ôm cây đợi thỏ.” Mặt mũi Trần Diệp lộ rõ vẻ không kiên nhẫn. “Mau cho tôi số mới, mỗi lần tôi tìm anh đỡ phải tốn sức như vậy!”

Mãi nửa ngày Đàm Giám mới hỏi một câu: “Cậu tìm tôi làm gì?”

“Không phải tôi nói rồi sao...” Trần Diệp nhếch miệng cười lộ ra hàm răng sáng bóng, dưới ánh trăng thoát nhìn rất gợi cảm. “ Tán anh.”

“”

Đàm Giám nghĩ việc lạ hằng năm đều có, thế sao năm nay lại tập hợp đến hết vậy? Trần Diệp hán không đi tán Hạ Tiểu Xuyên lại chạy tới đây tán y, sử dụng một câu trong lời kịch — ngài không biết là ngài đang gây cười sao?

Bây giờ cười là không phù hợp với hoàn cảnh, cho nên Đàm Giám bảo trì trầm mặc.

“Đừng đề phòng tôi như phòng lang vậy.” Trần Diệp không chịu được thu hồi ý cười. “Hôm nay Hạ Tiểu Xuyên gọi điện thoại cho tôi, chia tay với tôi rồi, muốn tôi từ nay về sau đừng tìm anh nữa — tôi có định tìm anh đâu, hán ngược lại lại khiến tôi thấy hứng thú!”

“Đừng đánh cuộc với nó.” Một lúc sau Đàm Giám mới nói.

“Hả! Tôi cùng hán đánh cuộc cái gì?” Trần Diệp bật cười. “Tôi đã chia tay với hán rồi.”

Đàm Giám gạt đầu, chuẩn bị đi.

“Tôi bảo, anh không đếm xỉa đến tôi cũng không đến mức độ này chứ?” Trần Diệp cản đường đi của y. “Tôi với Hạ Tiểu Xuyên game over rồi, tôi muốn tán anh.”

“ Tán tôi có gì tốt đây, tôi cũng chẳng phải mì ăn liền.” (ở đây Đàm Giám chơi chữ, trong bản gốc là “phao” vừa dùng với nghĩa là tán tỉnh, vừa có nghĩa là “ngâm” trong nước, như là hòa mì tôm ấy.)

Trần Diệp không nói gì, khó trách Kiều Tấn Vi nói với hán Đàm Giám người này thoát nhìn thì im lặng, tùy tiện nói một câu có thể chọc cho người tức đến mức thất khiếu chảy máu, bản lĩnh giả ngu làm càn, tránh nặng tìm nhẹ thật sự đạt tới đỉnh cao!

“Anh có là đá hoa cương thì tôi cũng tán anh!” Trần Diệp hưng hăng nói. “Tôi không giống Hạ Tiểu Xuyên, ghen cất giấu mà không dám động thủ, tôi chính là muốn cho anh biết, anh yêu đàn ông thì tốt, không yêu đàn ông cũng tốt, tóm lại là tôi coi trọng anh!”

Rốt cục Đàm Giám cũng bắt đầu nghi ngờ: “Cậu coi trọng tôi ở chỗ nào vậy?”

Lông mày Trần Diệp nháy lên: “Ông đây coi trọng anh với đá hoa cương giống nhau!”

Đàm Giám nghĩ liệu mình có nên xông lên ôm lấy hắn, kinh hỉ vạn phần mà khóc nức nở: “Không ảnh cậu nói vừa ý sắc đẹp của tôi rồi chứ... Con mợ nó! Cậu thật sự nội hàm!”

Nhưng trên thực tế y lại bật cười, sau đó nói: “Có thể đối với sự coi trọng của cậu, đầu tôi không tiếp nhận được, thật có lỗi.”

Vừa mới bước đi liền bị một lực lớn kéo trở về, Đàm Giám nhíu mày, người này sinh ra đã sở hữu gương mặt có khí chất, sao toàn làm ra chuyện thô lỗ như vậy?

“Đừng tưởng bày ra vẻ mặt lạnh như băng liền khiến tôi sợ.” trên mặt Trần Diệp hiện lên nụ cười lạnh lùng. “Đàm Giám, tôi thật sự hiếu kì, anh nói anh với chuyện yêu đương không có hứng thú, đàn ông hay đàn bà đều như vậy — trời sinh anh đã như vậy sao? Hay là căn bản anh không có tâm tính nói chuyện yêu đương? Hạ Tiểu Xuyên nói cuộc sống riêng tư của anh nghiêm cẩn đến đáng sợ, mỗi ngày về nhà cũng chỉ ngồi máy tính...”

.... Một người đàn ông thật sự có thể cấm dục đến như vậy?”

Tay của hắn vuốt ve mặt Đàm Giám, tóm lấy cằm y không để y tránh: “Có muốn thử một chút không, Đàm Giám?”

Trong lòng Đàm Giám cứng lại: “thử cái gì?”

Trần Diệp cho y một nụ cười hấp dẫn: “Chẳng lẽ anh thật sự không biết sao, Đàm Giám?”

Giọng nói dịu dàng lần nữa vang bên tai Đàm Giám, trong lúc hoảng hốt y phát giác mắt kính của mình bị gỡ xuống, sau đó, một đôi môi mềm mại chạm vào.

Sau giờ ngo, gió nhẹ thổi qua, đã từng có cảnh như vậy.

“Đàm Giám, chúng ta thử một chút đi, được không, được không?”

“Ha ha..... Có bộ dáng như vậy.....”

“Pằng ——”

Đàm Giám đột nhiên tránh xa cái ôm của Trần Diệp, gương mặt trước nay không gọn sóng cuối cùng cũng xuất hiện một vết rách.

“Cậu — cút cho tôi! Đừng để tôi thấy cậu lần nữa! có nghe thấy không? Có nghe không!”

Trần Diệp miễn cưỡng cười, nhìn y: “Có thể tôi không làm được, dù sao vừa rồi cảm giác cũng không tệ lắm.” Hắn thay Đàm Giám đeo lại kính. “Tuy nhiên khi anh bỏ kính ra trông khá bất ngờ, nhưng ngoại trừ lúc hôn môi ân ái với tôi, anh cứ đeo kính là tốt rồi — Đàm Giám, tiếp nhận đàn ông khiến anh khổ sở như vậy?”

Đàm Giám muốn giơ tay cho hắn một bạt tay, lại bị Trần Diệp giữ lại.

“Hôm nay tới đây thôi, Đàm Giám, anh đừng muốn tách rời khỏi tôi!”

Những câu này vừa ngoan vừa tuyệt, Đàm Giám nghĩ Trần Diệp mới có 22 tuổi thôi? Hắn có thể cái gì cũng không quan tâm, bởi vì hắn còn trẻ.

Chính là 22 tuổi, cũng rất yếu ớt...

“Trần Diệp, cậu vẫn còn nhỏ.” Rốt cục Đàm Giám khôi phục thần sắc hàng ngày, nhàn nhạt cười. “Trò chơi của trẻ con, tôi không hứng thú.”

“Anh không thử sao biết không hứng thú?” Trần Diệp cười lạnh nhìn y. “Hay không dám chơi?”

“Cậu có thể khiến người chơi chết sao Trần Diệp?” Đàm Giám đột nhiên hỏi lại.

Trần Diệp sững sờ.

“Tôi có thể.” Môi Đàm Giám nở ra một nụ cười buốt lạnh. “Đừng tới trêu chọc tôi, Trần Diệp, cậu còn chưa đủ phân lượng, cậu không chơi nổi với tôi đâu.”

hồng trần

6. Chương 6

Trong trí nhớ Đàm Giám, y vẫn rất thích xem kinh kịch.

Có chiêng trống vang trời, có xiêm y rực rỡ, có lời nói dịu dàng, còn có tư thế hiên ngang oai hùng của vài diễn đạo mã. Cho nên thích xem nhất là Phần lễ hoa tam thừa giỡn Tiết Đình Sơn, mỗi lần xem liền không thể rời mắt, kích động đứng lên trầm trồ khen ngợi, huyết gió, huyết sáo vỗ tay, thường khiến người xung quanh trở mặt nhìn.

Khi đó Đàm Giám là tân sinh viên đại học, chỉ biết là trường học có một khoa nghệ thuật, đầu gối mà đi xem âm kịch kịch mỹ thuật tạo hình, phát hiện thì ra còn có trình diễn kinh kịch, bất ngờ suýt chết.

Người diễn Phần Lễ Hoa kia trên sân khấu thì xinh đẹp không gì sánh được, dưới sân khấu lại là một thẳng nhóc lỗ lỗ táo bạo.

Hắn gọi là Lâm Hàn, tạm thời đóng vai hoa đán, rất kinh thế hãi tục.

Giờ nhớ lại mới thấy vẻ ngoài Lâm Hàn rất giống Trình Diệp trong “Bá Vương Biệt Cơ”, chỉ tiếc đây là phiên bản bạo ngược. Hắn thích Tiết Đình Sơn, dù là trên sân khấu hay dưới sân khấu. mà phương thức biểu đạt sự yêu mến của hắn chính là lúc ở trên sân khấu trêu chọc Tiết Đình Sơn, dưới sân khấu lại tiếp tục đem hắn ra trêu chọc.

Hắn nói với Đàm Giám hắn thích Tiết Đình Sơn, Đàm Giám gật đầu, khi đó Đàm Giám rất ngơ, Lâm Hàn nói đến chuyện tình yêu y nghe không hiểu, nói năng lực tiếp nhận của Đàm Giám sao lại mạnh mẽ đến vậy, sau đó lại cười cười mà nói, Đàm Giám, chúng ta thử xem thể nào đi?

Hắn dán môi lên môi Đàm Giám, đôi lấy một cái tát của Đàm Giám.

“Cậu điên à? Sao lại tùy tiện hôn tôi?”

“Móa! Chỉ chạm một chút thôi mà, không phải cậu nói cậu có thể tiếp nhận sao?”

“Tôi nói khi nào?”

“Tôi nói tôi thích hắn, cậu bảo tốt...”

“Đệt! Sao tôi biết cậu bảo “thích” lại là ý này... Vậy cậu hôn hắn đi! Sao mang tôi ra làm vật thí nghiệm?”

Lâm Hàn ngậm miệng, trừng mắt nhìn y: “Tôi là không dám thôi... loại đàn ông như vậy chạm vào không được! Tôi mà thực sự đến hôn hắn, hắn sẽ cho là tôi biến thái đấy?”

“Cậu tùy tiện hôn đàn ông mới là biến thái!” Đàm Giám cả giận nói. “Nhàm chán!”

“Tôi chỉ là muốn thử xem xem chứ không thích cậu đâu.” Lâm Hàn bực bội vò tóc. “Sao tôi lại thích một người đàn ông chứ? Cậu và tôi cũng rất hợp mà, sao hôn cậu lại không có cảm giác chứ? Không hiểu nổi...”

“Không hiểu được đi chết đi!” Đàm Giám hận không thể bóp chết hắn. “Ông đây không rảnh chơi cái này với cậu!”

Đàm Giám và Lâm Hàn ở trong trường học không cùng thuộc về một quần xã người: Lâm Hàn trông rất có khí phách, một đôi mắt đào hoa câu hồn đoạt phách, đi đến đâu điện giật đến đấy, hơn nữa không bỏ qua bất cứ chỗ nào cũng có thể phát ra mị lực của bản thân, bởi thế mà trong sân trường bốn phía đều có bóng dáng của hắn. Đàm Giám thì cứ đến môn chuyên ngành là chạy, chưa bao giờ đến phòng tự học, thư viện

ở chỗ nào cũng không rõ lắm; ngày nào cũng nằm ườn trong phòng không ngủ thì lại chơi trò chơi, đại học năm hai mà mọi người cùng hệ cũng không biết y. Một câu thôi: Kiểu người diễn hình không ai biết đến.

Có thể hết lần này tới lần khác Lâm Hàn thích chạy tới tìm y bởi vì cảm thấy Đàm Giám rất đúng khẩu vị của hắn, không nhiều lời, khiến người ta cảm thấy rất yên ổn, có gì nói với y nghe cũng thấy yên tâm... mãi về sau hắn mới nhận ra kỳ thật Đàm Giám chỉ là một mồi, hơn nữa không quá quan tâm chuyện của người khác, mỗi lần y làm bộ chăm chú lắng nghe, hơn phân nửa là vài phút sau hồn đã bay đến nơi xa rồi. Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, sao lại coi một kẻ như vậy là tri kỷ vậy trời??

Nhưng vẫn thích lúc không có việc gì làm chạy tới tìm y, biết rõ Đàm Giám một mồi nên ngay cả việc chép phao đều thay y làm, Đàm Giám còn cười hắn như một bà mẹ nhỏ, chép phao mà cũng làm như tạo một tác phẩm nghệ thuật.

Lâm Hàn cắn răng: “Đồ không có lương tâm! Tại sao tôi phải đối với cậu tốt như vậy, cậu biết không? Biết không?”

Đàm Giám nói: “Cậu đã man vậy, tôi chính là dù muốn làm cũng không biết làm thế nào!” trong lòng nghĩ cậu tốt với tôi đơn giản là muốn dựa vào tôi mà quên Tiết Đình Sơn, ai mà không biết kỳ học này Tiết Đình Sơn quen bạn gái chứ!

Y ngược lại không hề tự mình đa tình cho rằng Lâm Hàn chuyển dời tình yêu sang y — Lâm Hàn là loại đầu đá, thể hiện ra ngoài như một kẻ hoa tâm nhưng bên trong lại đâm đầu vào thích một người đàn ông, mãi không chịu từ bỏ. Hắn vẫn như trước yêu Tieets Đình Sơn, cũng hi vọng người con gái kia bị Tiết Đình Sơn vứt bỏ, hoặc là nàng vứt bỏ Tiết Đình Sơn.

Một bụng chua xót không chỗ xả, mỗi lần đều lôi Đàm Giám đến thổ lộ hết tâm sự, Đàm Giám phiền vô cùng, cậu thậm mền một người đàn ông sao luôn tìm tôi tố khổ, ông đây cũng không phải tỷ tỷ tri âm!

Về sau Đàm Giám nói với hắn: “Hay là cậu tìm cơ hội nói rõ với hắn hoặc là từ bỏ đi. Cậu suốt ngày chiếm dụng toàn bộ thời gian của tôi, ông đây vẫn muốn tìm bạn gái đấy!”

Lâm Hàn rầu rĩ nói: “Tôi giới thiệu cho cậu một người được không?”

Đàm Giám mắng to: “Đệt!”

Thời gian cứ như vậy nhàn nhạt trôi qua, Lâm Hàn vẫn cùng Đàm Giám lẫn lộn một chỗ, Tiết Đình Sơn cùng người bạn gái kia tình cảm vẫn ổn định, mỗi lần trường học sắp xếp giờ kinh kịch Phần Lê Hoa cùng Tiết Đình Sơn, chắc chắn là có Đàm Giám ngồi dưới đài. Thấy nhiều rồi cũng không ngạc nhiên nữa, nhưng là mỗi lần thấy một màn khóc nức nở của Tiết Đình Sơn liền quay đầu đi không nhìn nổi.

Y nghĩ Lâm Hàn nằm trong quan tài, không biết dùng tâm tình gì nghe xong đoạn xướng dài này? Tiết Đình Sơn hối tiếc buồn bã khóc, nhiều câu nói ra nổi lòng hắn, trong lòng Lâm Hàn có đau đớn khổ sở hay không?

Đến lòng của y còn đau đớn, Lâm Hàn sao lại không đau?

Sau khi tan cuộc Đàm Giám liền bị Lâm Hàn lôi lên trên sân thượng.

Lâm Hàn chỉ ngồi hút thuốc, thỉnh thoảng uống ngụm bia, Đàm Giám nhìn hắn ngẩn người.

Thoạt nhìn vẻ mặt Lâm Hàn có vẻ rất bình tĩnh,qua một lúc Đàm Giám mới nghe hắn nói: “Đàm Giám, cậu tới đây.”

Đàm Giám nghe lời hắn tiến đến gần một chút.

Lâm Hàn mạnh mẽ kéo ống tay áo trái của mình lên: “Cậu biết vì sao mà ngay cả mùa hè tôi cũng không mặc áo ngắn tay không? Vì vậy đấy.”

Đàm Giám nhìn cánh tay của hắn, hút một ngụm khí lạnh, trên đó giăng kín từng vết thương, dùng dao cắt cạo, dùng đầu thuốc châm cũng có.

“Vì sao? Vì... hắn ư?” Là kẻ Tiết Đình Sơn kia ư?

“Mỗi lần tôi hận hắn đều hận đến mức muốn giết hắn, chỉ có thể cầm tay trái của mình lên trút giận.” Lâm Hàn lạnh lùng cười, nhìn Đàm Giám, sau đó kéo ống tay áo phải lên. “Sau đó tôi phát hiện ra tôi thích một người khác, lại cũng không được đáp lại, lại đau khổ, cậu biết là ai sao?”

Cánh tay phải của hắn hiện đầy vết thương, so với tay trái còn nhiều hơn khiến người nhìn thấy mà giật mình, da đầu Đàm Giám run lên một hồi, hít sâu một hơi: “Tôi không biết.”

“Cậu không biết sao...” Lâm hàn cười rộ lên. “người này, tôi càng yêu mến lại càng không nỡ, một chút tâm tình muốn giết y cũng không có... cậu nói xem người này có biết tôi thích y hay không?”

“Sao tôi biết được?”

“Sao cậu biết được? Đúng vậy, sao cậu biết được?” Lâm Hàn ném tàn thuốc trong tay đi, nhìn thẳng vào y. “Cậu cảm thấy đàn ông yêu đàn ông, có đúng hay không?”

“Không đúng, đúng không?” Lâm hàn cười ha ha, có chút điên loạn. “Cậu... cái gì cũng không cần biết rõ.”

“Lâm Hàn, cậu uống quá nhiều rồi sao?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Hàn quay đầu, nhìn lên trời. “Tôi nhập cuộc sâu quá rồi.”

Có chút gió lành lạnh thổi qua, ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, mặt Lâm Hàn thoạt nhìn có chút mờ sương.

“Giúp tôi cai nghiện đi Đàm Giám.” Hắn nói.

“Nghiện gì?”

“Tôi không muốn hát Phàn Lê Hoa nữa, tôi muốn trở lại hiện thực... Đàm Giám, tôi không muốn đau khổ như vậy nữa, cậu giúp tôi đi, tránh hắn ra, quên hắn.”

Đàm Giám nói: “tôi giúp cậu thế nào?”

Y biết giúp thế nào? Lâm Hàn không cần y giới thiệu bạn gái cho, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc ngón tay tự nhiên sẽ có một đồng nữ sinh yêu mến hắn, vậy hắn muốn y giúp hắn thế nào? Giết chết Tiết Đình Sơn? Không để hắn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của Lâm Hàn nữa? Hay là đánh Lâm Hàn một trận, đánh tới khi hắn mất trí nhớ, triệt để quên đi Tiết Đình Sơn, để chính mình cũng yên tĩnh?

Lâm Hàn nói: “Hay là cậu với tôi yêu nhau đi?”

Đàm giám hỏi lại: “Có ý nghĩa sao?”

Không phải người yêu nhau lại cùng một chỗ nói chuyện yêu đương, có gì vui? Lâm Hàn chính cậu cũng biết là mình nhập quá sâu, ngoại trừ người kia có thể lôi cậu ra, ai cũng không giúp được cậu.

Lâm Hàn lại nở nụ cười, có chút tiêu điều. Hắn nói: “Ôi đệt! Đàm Giám, cậu nói chuyện luôn không có tình người như vậy hả?”

Đàm Giám nghĩ chẳng lẽ tôi lại cũng hồ đồ theo cậu? Y không có kiên nhẫn nói chuyện tình cảm, yêu một người đồng nghĩa với việc có trách nhiệm, mà mối quan hệ không chắc chắn thì muốn phụ trách kiểu gì? Tâm tính Đàm Giám nói là lãnh đạm chi bằng nói là chán ghét, chán ghét cái gì? Không muốn nói nhảm, thấy được nghe được nhiều hơn sẽ hiểu, không phải có người hát như vậy sao, tình yêu là một vấn đề khó khăn, khiến người hoa mắt mù mê.

May y không dính vào.

Lâm Hàn phát tay với Đàm Giám: “Cậu về đi.”

Đàm Giám chần chờ: “Cậu thì sao?”

“Tôi sẽ trở lại, rượu còn chưa uống xong mà, cậu để tôi một mình nghĩ lại.”

Đàm Giám muốn để hắn yên tĩnh một mình cũng tốt, hiểu rõ ràng là tốt, trước khi đi có chút không yên tâm: “Cậu sớm quay lại ký túc xá một chút đi!”

Lâm Hàn lại cười rộ lên, rất ngọt ngào: “Đàm Giám nếu cậu để tôi hôn một chút tôi liền trở lại ký túc xá.”

Đàm Giám mắng: “Cậu có bệnh hả?”

Đêm đó Đàm Giám trở lại ký túc xá, vừa chạm vào giường liền nhận được điện thoại của Lâm Hàn, hần nhả từ không rõ lắm, cười hì hì nói: “Đàm Giám, bây giờ chúng ta ra ngoài chơi suốt đêm nha?”

Đàm Giám thấy bức mình, mẹ nó qua Đàm Giám Hạ Tiểu Xuyên giờ đêm trường học sớm đóng cửa rồi còn muốn ra ngoài chơi suốt đêm?

“Lâm Hàn cậu đang ở đâu? Có quay về kí túc xá không vậy?”

“Cậu không ra được à? Không ra được thì chỉ có một mình tôi đi chơi thôi đó! Chờ cậu 20 phút!”

“Đệt!” Đàm Giám muốn chửi một mình cậu đi chết đi! Ai dè điện thoại hết pin, tự động ngắt máy.

Đàm Giám tiện tay vứt điện thoại xuống dưới gối, cũng lười thay pin, trở mình đi ngủ. Y nghĩ Lâm Hàn tám phần là uống quá nhiều, không cần làm phiền hần, hai ngày nữa thì hần ổn thôi mà.

Kết quả ngay ngày hôm sau Đàm Giám biết được Lâm Hàn nửa đêm té từ trên sân thượng xuống, ngã chết rồi.

Đàm Giám không biết mình nghe được tin này như thế nào, lại không biết mình bằng cách nào chạy tới chỗ xảy ra chuyện, nơi đó rất hỗn loạn, thật nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, cảnh sát cũng đã tới, mẹ của Lâm Hàn khóc đến mức ngất xỉu.

Có người ở phía sau y nói: “Cậu đi theo tôi.”

Đàm Giám quay đầu lại, là Tiết Đình Sơn.

Ngày đó Tiết Đình Sơn là ngày hần nói chuyện với y dài nhất, là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Đàm Giám nói chuyện với hần. Bọn họ vốn không cùng xuất hiện, vừa xuất hiện cũng đã biến mất.

Lâm Hàn chết rồi.

Tiết Đình Sơn nói cậu không hiểu sao? Đàm Giám, cậu thật sự không hiểu sao?

Đàm Giám nói tôi hiểu cái gì?

Tiết Đình Sơn nói vì sao Lâm Hàn đối xử với cậu tốt như vậy, cậu không biết sao?

Đàm Giám lui về sau một bước, lắc đầu.

Tiết Đình Sơn nói Lâm Hàn vốn là học nhạc, mỗi lần vì đến kì thi của cậu là lại chạy khắp nơi mượn tài liệu, chép lại giúp cậu, hần làm như vậy, cậu thật sự không hiểu sao?

Tiết Đình Sơn nói, Đàm Giám tao *** mẹ mày! Lâm Hàn đối với mày tốt thế, mày lại đối xử với nó như vậy?

Đàm Giám nói cậu cướp lời kịch của tôi rồi, Lâm Hàn luôn thích cậu.

Tiết Đình Sơn cười thắm, cuộc gọi cuối là nó gọi cho cậu. Lâm Hàn thích tôi? Sao một chút tôi cũng không nhìn ra? Nó sao không giúp tôi chép phao? Sao không chơi trò chơi với tôi trong phòng ngủ? M* nó hần đêm hôm khuya khoắt leo tường, người nó nghĩ đến sao không phải tôi?

Đàm Giám nói Lâm Hàn thích cậu, thật sự thích cậu, chuyện không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi.....

Tiết Đình Sơn nói tôi luôn chờ hần mở miệng với tôi, hần có thời gian lại chỉ dành cho cậu. cho dù hần không yêu cậu thì tâm của hần cũng đã không dành cho tôi nữa.

Đàm Giám nói, hần không yêu ta, cậu cũng biết, hần không yêu ta.

Tiết Đình Sơn cười lạnh, Đàm Giám, cậu bị dọa rồi à, tình yêu của cậu còn chưa bắt đầu đã chết non rồi, bất quá, người như cậu căn bản là không chờ đợi tình yêu?

Đàm Giám nói đúng, tôi không có tình yêu.

Lâm Hàn chết không liên quan đến y, muốn trách muốn oán thì tại điện thoại tự dưng hết pin, mà dù điện thoại đầy pin thì nửa đêm y cũng sẽ không cùng Lâm Hàn chạy ra khỏi trường.

Ngoài ý muốn, Đàm Giám thì thảo nói, m* nó đều là ngoài ý muốn?

Y nghĩ rõ ràng Lâm Hàn chết không liên quan gì đến y, vì sao y lại đau khổ như vậy? Ông đây không biết! Mẹ nó, ông đây cái gì cũng không biết!

Lâm Hàn nhéo tai y kêu, tại sao tôi lại đối xử với cậu tốt như vậy, cậu hiểu không? Hiểu không?

Lâm Hàn kéo ống tay áo phải lên, những thứ này là do tôi phát giác tôi thích một người khác, lại cũng không được đáp lại lại đau khổ, cậu biết là ai không?

Lâm hàn nhìn y cười, hay là cậu với tôi yêu nhau đi?

Lâm hàn nói, giúp tôi cau ghê...

Nếu như buổi tối kia y chịu đáp lại Lâm Hàn, để hấn hôn nhẹ, hấn sẽ ngoan ngoãn quay lại kí túc xá sao?

Nếu như buổi tối kia y rời giường, giữ chặt Lâm hàn không cho hấn say khướt, hết thấy sẽ thay đổi sao?

Đàm Giám nói tôi nghĩ Lâm Hàn chỉ là ra ngoài chơi, tôi không nghĩ tới sẽ thành như vậy...

Tiết Đinh Sơn nói kỳ thật mọi chuyện không liên quan đến cậu, cậu cái gì cũng không biết.

Đàm Giám hốt hoảng nghĩ đúng vậy, cái gì tôi cũng không biết, chuyện không liên quan đến tôi... y chạy vọt lên sân thượng, nơi mà lần cuối Lâm Hàn mỉm cười với y, điên loạn gào thét: **TÔI CÁI GÌ CŨNG KHÔNG BIẾT!!! ÔNG ĐÂY CÁI GÌ CŨNG KHÔNG BIẾT**

Y có thích Lâm Hàn hay không, Lâm Hàn có thích y hay không đều không quan trọng nữa, bởi vì đã không còn ý nghĩa. Lâm Hàn chết đi thật sự không liên quan đến y, có thể sự thật này quá nghiêm trọng, không thể thay đổi được nên Đàm Giám cười thầm, tôi còn chưa kịp chạm vào tình ái đã bị dọa sợ.

Tôi nợ cậu 20 phút, Lâm Hàn.

Bầu trời sáng trong, giống như ánh sáng đêm đó, có ít người đối với một số chuyện quay cuồng le lói ở títt sâu trong trí nhớ, rót vào cốt tủy.

Không liên quan đến tình yêu, cũng đau đớn.

“Mạng của tôi cứng lắm, chỉ sợ anh chơi không chết được.” Trần Diệp ghé vào lỗ tai y cười lạnh. “Đàm Giám, anh cảm thấy tôi không đủ phân lượng? Tôi lại biết là chỉ cần anh có khả năng, tôi nhất định theo tới cùng.”

Trong tích tắc Đàm Giám nhìn về phía hấn.

Quá coi trọng trò chơi, chơi rồi sẽ mất mạng. Nếu như Tiết Đinh Sơn không nói với y những lời kia thì đối với cái chết của Lâm Hàn nhiều nhất y cũng chỉ áy náy, không đến mức thống khổ như vậy.

Chơi cái gì cũng được nhưng đừng đùa giỡn tình cảm. Hai người đàn ông, chơi đến cuối cùng không phải là một đạo lưỡng đoạn sao?

Đàm Giám cười nhạt một tiếng: “Ngày hôm nay cậu đưa tôi về nhà đã, đề tài này chấm dứt tại đây.”

Không có kết quả y không cần. Không túm được cái gì y không cần. Quá mệt mỏi quá kịch liệt quá quan trọng y không cần. Y không muốn quan tâm cũng không có hứng thú quan tâm.

“Ok.” Trần Diệp mỉm cười. “Nhưng mà trò chơi đã bắt đầu rồi nha— tôi rất muốn nhìn xem đến cuối, rốt cục là ai chơi ai không dậy nổi.”

7. Chương 7

Đàm Giám nằm trên giường, nghiêm túc đọc sách.

Nhảy cóc mười mấy trang có lời mở đầu lời trích dẫn giới thiệu vắn tắt, hoàn toàn nói có sách mách có chứng mà đúc kết được hai câu cần phải nhớ.

Câu thứ nhất, con người nếu cứ trầm mê trong chuyện cũ quá lâu, không thể thoát khỏi, là tự mình hành hạ mình sa sút, sớm muộn cũng biến thành thần kinh.

Câu thứ hai, con người nếu ở trong cuộc sống cầm dục quá lâu, không đạt được thứ mình muốn, đè nén mình miễn cưỡng mình, sớm muộn gì cũng ghen thành biến thái.

Đàm Giám thả quyển “Sơ luận về phân tích tâm lý” xuống, thở dài, Trần Diệp sau khi biến mất ba ngày đột nhiên xuất hiện ở trước mắt y, bí hiểm tặng quyển sách này cho y, ba lần bốn lượt nhắc nhở y nhất định phải đọc kỹ, không được vì tên quyển sách không thú vị mà phụ tâm ý của hân.

Đàm Giám nghĩ quyển sách này có tác dụng với Trần Diệp rất lớn, nghĩ xem, hân như bị bệnh thần kinh, cũng dính dáng tới cả biến thái, không biết hân đưa mình xem quyển sách này có phải là để chứng minh điểm đó không nữa?

Đàm Giám vớt quyển sách lên trên bàn, Trần Diệp như một cây cung trong tâm y, không đụng sẽ không đau. Thật ra thì trong cuộc đời người ai mà không phải đối diện với sinh lão bệnh tử? Vì Lâm Hàn chết nên y mới phát giác ra sự tàn nhẫn của mình, nhưng nếu Lâm Hàn không chết? giữa bọn họ sẽ có tình yêu sao? Y có từng yêu mến Lâm Hàn sao?

Vấn đề này y rất ít khi nghĩ tới, nhiều khi y không hiểu mình không buông Lâm hàn ra được là bởi vì câu nói cậu có hiểu hay không kia, hay là do Trần Diệp0 phút y nằm trên giường.

Đàm Giám nghĩ y chẳng lẽ là một con quái vật? hình thức yêu thương giữa người bình thường, vừa gặp đã yêu cũng được, lâu ngày sinh tình cũng được, đối với y tất cả đều là nói nhảm. ngay cả mẹ của y cũng từng nói, Đàm Giám lòng của con sao có thể lạnh như vậy, tình cảm của con sao khó động như vậy.

Mẹ y vẫn buồn vừa về vấn đề vợ của y, chính Đàm Giám cũng buồn bực ... tâm tình nói chuyện yêu đương hoàn toàn không có, tóm lấy một cô gái để kết hôn lại văt vả như vậy... có thể cắt bớt quá trình theo đuổi, nếu thấy cô gái nào có tư chất làm một người vợ tốt, trực tiếp đến bước cuối cùng luôn?

Đàm Giám nghĩ mình nhất định sẽ bị cộng đồng phụ nữ đè bẹp chết.

Điện thoại di động để ở gối đầu lại bắt đầu rung lên, Đàm Giám sờ qua sờ lại, mở ra nhìn, phát hiện mục tin nhắn có khuynh hướng đầy bộ nhớ, Trần Diệp hỏi hân đọc sách thấy được không, thuận tiện nói tối mai cùng ra ngoài trao đổi một chút. Hạ Tiểu Xuyên tham gia tiệc sinh nhật của bạn học, thề nhất định trước Đàm GiámTrần Diệp giờ sẽ về nhà. Tiết mỹ nhân gửi cho y một tin nhắn, đại ý là gần đây khí trời không tốt, nàng để quên ô ở nơi làm việc, nếu sáng mai Đàm Giám thuận đường có thể tới đưa nàng đi làm không.

Đàm Giám suy nghĩ một chút, đi đón Tiết mỹ nhân, đương nhiên có thể, nhưng là y cũng chỉ có một cái ô, hơn nữa đi đón nàng là phải xác định rõ ràng, phí tổn là phải giải quyết thế nào?

Tiết mỹ nhân rất nhanh trả lời, cùng lắm là mời anh ăn cơm, cơm tây, đồ ăn trung quốc, buffet, tùy anh chọn.

Ngày mai dù phải ngược gió ngược bão Đàm Giám cũng muốn đi, bằng sơn mỹ nhân cư nhiên lại chịu xuống nước mời y ăn cơm, không nề tình thì thật không phải đàn ông.

Về phần tin nhắn của người khác, y lười trả lời.

Ngày thứ hai rời giường, Đàm Giám phát hiện ông trời thật cho y mặt mũi, ngoài trời mưa to tầm tã. Y ra khỏi cửa, ngồi lên xe rồi mới nhớ mình căn bản không biết nhà Tiết mỹ nhân ở đâu.

Chỉ đành gọi điện thoại hỏi, Tiết mỹ nhân cười mà như không cười, chỉ đường cho y qua di động. Đàm Giám vừa nghe, cái đệt, hai đường cách xa nhau như vậy! bất quá nghĩ một chút tối bữa ăn đồ tây, đồ Trung Quốc, tiệc buffet, cũng chấp nhận.

Vì vậy tối hôm đó, Đàm Giám cùng Tiết mỹ nhân cùng đi ăn tối, Trần Diệp gửi cho y bảy tám cái tin nhắn hỏi y ở đâu, Đàm Giám xác định khi trở về thì trả lời, giờ đang ăn cơm.

Tiết mỹ nhân ưu nhã cắt miếng thịt bò trong đĩa: “điện thoại di động của anh vang lên mãi kia Đàm Giám.”

Đàm Giám cười cười: “vậy để tôi để chế độ yên lặng.”

Cơm nước xong, cũng không định làm chuyện gì khác, Đàm Giám đưa Tiết mỹ nhân về nhà, đi lên uống một chén trà. Tiết mỹ nhân liền giống như bạn học cũ ngồi tán gẫu với y, nói đến chuyện người bạn trách đang ở Mỹ kia sẽ không trở về, lãng phí ba năm tuổi xuân của nàng liền mắng một câu *** thằng khốn kiếp! Đàm Giám thiếu chút nữa làm rơi cái ly trong tay, thì ra bằng sơn mỹ nhân chữ chữ *** này mặt cũng có thể không đỏ sặc, về mặt vẫn ưu nhã.

Chết cười!

Đàm Giám lại cúi đầu xuống uống một ngụm trà, Tiết mỹ nhân này ở trong trường kiêu ngạo như vậy, những câu này sợ là không nói với ai, trong lòng có chút sợ hãi, không biết Tiết mỹ nhân nói với y cái gì, đại ý là tên khốn kiếp kia không phải là người như thế nào, y liền vội vàng phụ họa hai câu đáng tiếc đáng tiếc, thấy thần sắc Tiết mỹ nhân có vẻ không đúng, vội vàng đổi lời nói, đáng tiếc lúc đó bạn trai cô không ở đây để gọi 911.

Tiết mỹ nhân lập tức cười rộ lên, bằng sơn tan ra một chút, có mùi vị như xuân hoa nở rộ, khẽ nhìn y một cái. Đàm Giám cả kinh uống một hơi hết cốc trà trong tay, sau đó đứng dậy cáo từ. Tiết mỹ nhân miễn cưỡng mở cửa cho y, Đàm Giám từ nhà nàng đi ra, gió lạnh thổi, thấy dưới nhà Tiết mỹ nhân có chiếc xe màu đen hiện đại đáng chết kia đang đỗ.

Cửa sổ xe hạ xuống, có người cười hì hì chào hỏi y: “xuống thật sớm nha, tôi còn tưởng rằng ban đầu anh muốn ở trong phòng cô gái xinh đẹp kia cả tiếng đồng hồ nữa chứ.”

ngay cả vẻ mặt kinh ngạc Đàm Giám cũng không lộ ra.

“hôm nay tôi hẹn anh thảo luận về sách tâm lý đấy, anh quên?” Trần Diệp xuống xe, đi tới trước mặt y. “Bất quá anh cũng đủ ngốc nha, từ khi anh hết giờ tan trường tôi liền đi theo anh, vậy mà một chút anh cũng không phát hiện, nhiều lần tôi suýt không nhận được mà ần cò nhắc nhở anh, nhưng mà thấy anh hiếm khi mới hẹn hò được với mỹ nữ, lại thôi.”

Đàm Giám nghĩ hần lái xe theo y một mạch? Vậy lúc y cùng Tiết mỹ nhân ăn cơm thì sao? Chẳng lẽ hần cũng dừng xe ở bên ngoài chờ y? y ở chỗ này hần vẫn ở tầng dưới chờ y ra ngoài? Hần, hần, hần...

Không đời Đàm Giám nghĩ tiếp, Trần Diệp đã tự mình kéo y lên xe: “đợi anh hai tiếng đồng hồ, thời gian còn lại là dành cho tôi đi?”

“sáng mai tôi còn có lớp.” Đàm Giám vội giãy dụa. “Chuyện sách tâm lý hai ngày nữa hãy nói, quyển sách kia quá uyên thâm tôi còn chưa đọc hết!”

“Anh lừa thật gạt quỷ hay đấy!” Trần Diệp cười không ý tốt. “Tôi chép lại hết thời gian biểu của anh rồi, sáng mai anh căn bản không có lớp!”

“Cậu chép được ở đâu?” Đàm Giám kinh hãi, chàng trai này sao những gì không làm được lại đều làm rồi?

“Muốn chép thời khóa biểu của anh có gì khó chứ? Tôi nói muốn tán anh, tự nhiên phải tiêu chút tiền Tôi Somewhere đi, từ hôm nay trở đi, anh phải học cách dung nhập vào cuộc sống của tôi.” Trần Diệp dùng sức túm y vào trong xe, ần vào ghế ngồi, lại kéo dây an toàn cho y, “Phanh” một tiếng cửa xe đóng lại.

“Tôi...” Đàm Giám thật muốn chửi đ*t m* mày, ông đây sao phải dung nhập vào cuộc sống của mày? Nhưng là Trần Diệp đã nhanh chóng trở lại vị trí tài xế, châm lửa, đập cần ga, khởi động xe, thực hiện một mạch.

Đàm Giám thấy người này thật có tiềm lực làm cướp bóc, duy trì cuộc sống gọn gàng, một động tác thừa thãi cũng không có!

Bị lôi kéo vào Somewhere, Kiều Tấn Vi là người đầu tiên thấy y, hơi kinh ngạc một chút, sau đó cười khỏ: “Lần trước anh hại tôi thật thảm hại... sau khi tôi đưa anh về, quay lại đây, thấy Trần Diệp như thằng ngốc cứ gọi trước cửa WC, Đàm Giám, đang nói chuyện với anh đấy, anh không có chuyện gì chứ? Còn chuẩn bị xô cửa... Suýt chút nữa dọa chết tôi! Sau đó tên lưu manh này liền đập tôi bốp xắc, anh nói tôi có oan ức hay không?”

Đàm Giám đúng sức gập đầu, hướng về phía hấn nói rằng Trần Diệp đúng là gã lưu manh.

Trần Diệp đẩy hấn ra: “Đệt! Mi nói ít vài lời đi!”

Mặt của hấn có chút hồng, bắt quá rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, kéo Đàm Giám vào gian phòng lần trước kia.

Đàm Giám bị hấn kéo rất là cảm tức: “Cậu đem tôi tới đây làm gì? Ta không muốn cùng cậu xem phim!”

Trần Diệp vừa tức vừa buồn cười: “Đệch!! Tôi nói chẳng lẽ cho đến giờ anh cũng chưa từng cùng người uống rượu chơi bài? Cuộc sống riêng của anh quá nhàm chán, hôm nay ông đây sẽ bắt đầu cứu vớt anh!”

Đàm Giám nói: “Vậy ta uống martiny, đánh bài brit.”

“Mà cái đầu anh, mà đi tiểu thì có!” Trần Diệp chỉ vào một bàn đầy các loại rượu bia. “nếu anh nhất định muốn uống rượu tây, vậy thì uống Whisky đi? Không thì loại Cự Liệt?”

Trong lòng Đàm Giám nghĩ bác cầu thất bại, đành vậy.

“Ông đây không chơi bài Brit, đấu địa chủ thì khá sở trường.... A? Đàm Giám, thật nhìn không ra anh còn biết chơi bài Brit? Tôi nghe nói Đặng gia gia chơi không tệ, chắc anh cũng ở mức nguyên thủ quốc gia!” Trần Diệp còn ở bên kia kêu la, bộ dáng dường như rất ngạc nhiên.

Ngủ giấc!

Trần Diệp mời mấy người đến đánh bài, mình lại không tham chiến, Đàm Giám ngồi ở ghế salon bên trong, Trần Diệp liền ngồi xuống theo. Người lần trước điên cuồng hát bài tiểu tử tóc đỏ Tiểu Vi lại chọn bài ánh sáng hy vọng duy nhất, nhập tâm hát nhiệt tình.

Đừng tìm nữa tìm cái gì lấy có cái gì

Oh, mau, đừng chờ đợi nữa

Mỗi người vì ngày mai làm gì đó làm gì đó

Hận với yêu xấu với đẹp

Đừng đi vì thấy xấu hổ...

Đàm Giám cảm thấy câu hát này sao lại hợp với tình hình của y như vậy, đập thẳng vào can đảm của y.

Trần Diệp đứng dậy đi ra ngoài một cái, trở lại đã nhét một cái ly vào tay hấn: “Không phải là anh muốn uống rượu tây sao? Tôi đi xuống lấy cho anh.”

Đàm Giám liếc mắt nhìn chất lỏng trong chiếc ly trong tay, màu hồng hồng trắng trắng, màu sắc tươi, phân tầng rõ ràng, không khỏi nghi ngờ: “Đây là cái gì?”

“Không biết, bảo phục vụ lấy cho, dù sao cũng là loại đắt tiền nhất.”

Đàm Giám nghĩ cậu cũng biết đắt tiền nhất, nói không chừng người ta đưa cho chính là rượu trắng trộn nước cà chua.

Trong phòng âm ỉ, câu nói “Đừng đi vì thấy xấu hổ” vẫn còn không ngừng lặp lại lặp lại, giống như đĩa vấp vậy. Bệnh nghiện thuốc lá của Đàm Giám đột nhiên bộc phát, sờ soạng trên người nửa ngày, cuối cùng vẫn là Trần Diệp đưa cho y.

Hít một ngụm khói, Đàm Giám cảm thấy khá hơn một chút, sau thấy Trần Diệp vẫn nhìn chăm chăm vào y, liền cau mày: “Cậu nhìn cái gì?”

“Bộ dáng anh hút thuốc cũng rất dễ nhìn, giống như một người đàn ông 28 tuổi vậy.”

Đàm Giám nghĩ cái đệt!

“nói thật, tôi chưa từng nghĩ tới mình sẽ coi trọng một người đàn ông già hơn mình nhiều tuổi như vậy.” Trần Diệp cũng nhét đầu thuốc vào miệng, chậm rãi nhả ra một vòng khói. “Anh biết, trước kia tôi thích

con gái, sao đó đụng vào Hạ Tiểu Xuyên mới biết được cảm giác ở cùng đàn ông cũng không tồi. Trước giờ vẫn thích loại bé trai xinh đẹp vóc dáng chuẩn đó, sao giờ lại hợp mắt anh chứ?”

Đàm Giám nghĩ cậu đừng có nói hươu nói vượn, người nào hợp mắt người nào? Dù có cũng là cậu để mắt tôi.

“Anh nói anh có thể đem người chơi chết, đúng không?” Trần Diệp mỉm cười. “tôi không muốn hỏi anh trước kia xảy ra chuyện gì, chuyện lúc trước với bây giờ có liên quan gì? Đàm Giám, kết giao bằng hữu nói chuyện yêu đương cũng là vì khiến mình vui vẻ, ở cùng tôi một chỗ, nhất định sẽ không muốn rời đi. Sao không thử một chút, hửm?”

“sao tôi lại muốn thử nói chuyện yêu đương với một người đàn ông?” Đàm Giám lạnh lùng hỏi ngược lại. “Tôi muốn vui vẻ, tìm con gái không phải cũng giống nhau.”

“Anh còn có thể tìm được cô gái nào đây?”

“Cậu mất trí nhớ? Không phải tôi vừa hẹn hò với một mỹ nữ sao?”

“Cái đó à...” Trần Diệp cười rộ lên, nháy mắt mấy cái. “Vây chúng ta cũng coi như hẹn hò hai lần rồi đi? Cộng thêm lần này là ba lần rồi đó!”

Đàm giám im lặng.

Trần Diệp từ từ bước đến phía y, ánh mắt nhìn chằm chằm như con rắn đuôi chuông tóm được ếch. Đàm Giám có chút sợ, trấn định cầm ly rượu lên ngăn trở tầm mắt của hắn, thấp giọng uy hiếp: “Cậu cách xa tôi một chút!”

Trần Diệp khiêu mi, khoe miệng nhếch lên cười: “Anh sợ tôi nha, Đàm Giám?”

Đàm Giám nói: “Đ*t m* nó chứ! Mắt cậu có ghen cũng không chịu lau sạch sẽ, khoảng cách gần như vậy tôi nhìn thấy lạnh là phải.”

Trần Diệp sững sốt một chút, giơ tay lên che kín mắt, từ từ lấy mu bàn tay cọ cọ. Đàm Giám nghĩ cái này hắn cũng cho là thật à? Lại cẩn thận ngồi dờn sang bên cạnh.

Trần Diệp lau nửa ngay, lại muốn bước tới, Đàm Giám vội vàng giơ chén rượu lên. “Hay là tới uống một chén?”

Trần Diệp kinh ngạc nhìn y: “Không phải là anh không thể uống rượu?”

Đàm Giám cười lạnh: “Cậu biết rõ cũng không cho tôi nửa đường lui? Sao tôi có thể phụ ý tốt của cậu đây?”

Ban ngày không uống rượu, không phải là sẽ không uống mà bởi vì thật sự ghét uống. bình sinh y chỉ say có một lần, ngay cả đồ ba chai bia vào sau đó uống bao nhiêu y cũng không có ấn tượng. ánh mắt Đàm Giám run lên, ngửa đầu đem ly rượu trong tay rót vào miệng.

Một chén rượu trôi xuống bụng, giữa cổ họng như bị thiêu cháy, nước mắt Đàm Giám thiếu chút nữa chảy ra, vùng vằng hỏi: “Rốt cuộc đây là rượu gì?”

“Chiêu bài của Somewhere, ác ma chi hôn.” Trần Diệp nhích dần tới đây, đột nhiên liếm môi trên, cười đến ác liệt. “Rượu brandi, cây cao, rượu đoái nhĩ ba, gia vị nước chanh, đủ thành ý rồi chứ?”

Đàm Giám nghĩ cái đ*t! ba loại rượu mạnh trộn lẫn vào một chỗ, đây không phải là muốn chơi chết y sao?

Trần Diệp đáng chết... trước đó còn một bộ mặt vô tội nói hắn không biết đây là rượu gì... tên này thật cặn bã!

Trước mắt bắt đầu nhảy ra vô số ngôi sao nhỏ, nháy mắt với y, giống như gương mặt Trần Diệp, vẫn cười cười. Đàm Giám nghĩ khó trách sao đĩa nhạc thiếu nhi lại hát như vậy, chợt lóe sáng trong suốt, đây trời đều là ông sao nhỏ.

Y đột nhiên mở miệng mắng: “Cái đệt! Mấy người cười gì tôi?”

Trần Diệp mờ mịt: “Không ai cười anh nha.”

“Đông” một tiếng, Đàm Giám ngã xuống.

8. Chương 8

Trần Diệp ngẩn người nhìn Đàm Giám bỗng nhiên ngã xuống trước mặt hắn – đầu của anh nghoẹo ở vai mình, thân thể mềm nhũn không chút phản ứng, Trần Diệp hoài nghi liệu trong rượu có cho thuốc mê? Thuốc ngủ cũng không có hiệu quả nhanh như vậy nha!

Kỳ thật tử lượng của Đàm Giám không được coi là khá, nhưng mà cũng không phải người không uống được, tối thiểu thì bình thường uống năm ba chén cũng ứng phó được. vấn đề là hắn không uống được rượu hỗn hợp – đã có lịch sử kiểm chứng. năm đó Đàm Giám 5 tuổi bị cha mẹ đùa giỡn nháp cho một hớp toái tí tửu, kết quả là anh cười ngây ngô cả buổi tối, ngủ mê một ngày một đêm, bố mẹ của anh sợ đến mức còn cho là con của họ cứ như vậy biến thành ngu ngốc rồi, thiếu chút nữa ly hôn.

Đương nhiên Đàm Giám không nhớ đoạn ký ức kia, ba mẹ anh cũng không nhắc đến, vì thế anh vô tri vô giác sống 28 năm, bị một ly của Trần Diệp đập ngã.

Kiều Tấn Vi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Trần Diệp đang nói chuyện với Đàm Giám sau đó Đàm Giám đột nhiên lăn ra ngủ... Hắn không thấy được Đàm Giám uống chén rượu kia rồi mới anh dừng hi sinh nên hắn thấy rất buồn bực, đang êm đẹp tự dưng sao lại gục vậy?

Đàm Giám đang mê mang, theo lý thuyết đây là một cơ hội tốt, khó có dịp Đàm Giám rơi vào trạng thái không phòng bị như vậy, không làm chút gì đó có phải là rất có lỗi với chính mình không? Nhưng mà... Đàm Giám nghĩ với tính cách của Đàm Giám, dùng cách gao nấu thành cơm là vô dụng, nói rằng tình một đêm chơi đùa thoải mái một chút ư... trừ phi hắn chuẩn bị tinh thần từ nay về sau không còn cơ hội gặp mặt Đàm Giám lần nữa. tên kia sau khi tỉnh lại nếu phát hiện mình thật sự bị cái gì đó rồi, chỉ sợ một câu cũng không thèm nói, mặc quần áo tử tế rồi đi, mà chính mình thì sao, chỉ sợ đời này đừng mơ đến gần anh trong vòng ba thước.

Hơn nữa, với tính cách và điều kiện của hắn, thật sự không cần làm trò thừa dịp đối phương say rượu bắt tỉnh trộm làm thịt, nếu nói muốn giải quyết nhu cầu bản thân, vậy tay một cái là có cả một hàng. Đàm Giám ư... Nhìn thế nào cũng không thấy đạt tới trình độ khuynh quốc khuynh thành khiến người ta muốn phạm tội, sao phải khổ mà mang danh “tội phạm cường ****” trên lưng?

Kiều Tấn Vi chỉ thấy Đàm Giám hơi cau mày, một đôi tay giơ ở giữa không trung, không biết là muốn nâng Đàm Giám dậy hay là nhân thể đề xuống... cuối cùng hắn hồ đứng lên, vứt lại cho Kiều Tấn Vi một câu: “Tôi đưa người này về.” sau đó liền công Đàm Giám lên lưng rồi đi.

Kiều Tấn Vi hơi trợn mắt há mồm. nghìn năm có có dịp Đàm Giám phát thiện tâm nha! Có bao giờ hắn chủ động đưa người về nhà đâu... nếu như đối phương không phải cùng hắn lên giường.

Lúc Trần Diệp đưa Đàm Giám về nhà đã là mười giờ đêm rồi, kỳ thật không tính là muộn, đối với Trần Diệp mà nói, lúc này cuộc sống về đêm mới bắt đầu.

Hạ Tiểu Xuyên mở cửa, nhìn thấy Trần Diệp sắc mặt cứng đờ, lập tức mở miệng: “Anh tối đây làm gì? Không phải tôi nói anh...” Nói được nửa câu đột nhiên nhìn thấy Đàm Giám trong tay Trần Diệp, sắc mặt đại biến. “Bà mẹ nó! Trần Diệp, anh làm gì Đàm Giám rồi hả?”

Cậu đưa tay muốn cướp Đàm Giám từ trong tay Trần Diệp, thân thể Trần Diệp lại nghiêng sang một bên, thừa cơ chui vào nhà, một cước đá lên giữ cửa, sau đó nói: “Anh của cậu đã hôn mê.”

Hạ Tiểu Xuyên trừng to mắt.

“Tôi đưa hắn tới Somewhere, cùng nhau xem chút phim, anh của cậu không chịu được kích thích, thoải mái ngắt đi thôi.”

Hạ Tiểu Xuyên kêu sợ hãi: “Làm sao có thể?”

Trần Diệp đặt Đàm Giám trên ghế salon, sau đó quay đầu lại cười nhạo Hạ Tiểu Xuyên: “Cậu cũng biết là không thể à? Cậu không nghĩ như vậy đấy chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên mắng to: “Đ**! Chẳng lẽ mày không làm gì cái gì đó? Rốt cục Đàm Giám làm sao vậy?”

“Cậu không tự nhìn lại mình đi” Trần Diệp vuốt vuốt bả vai. “Hắn uống một ly ác ma chi hôn rồi thành cái dạng này.”

Hạ Tiểu Xuyên bán tín bán nghi bước qua, nhìn thấy mặt Đàm Giám hồng hồng, trên người xác thực có mùi rượu, lại kiểm tra một hồi, không phát hiện trên người anh có dấu vết mập mờ gì, lúc này mới yên lòng: “Vậy thì cảm ơn anh đã đưa anh ấy về nhà. Không cần ở lại uống trà, anh tự mở cửa về đi.”

Trần Diệp cười tà: “Tôi đây có thể lo lắng, tình hình Đàm Giám như vậy, chưa biết chừng cậu sẽ làm gì anh ấy... tôi muốn ở lại trông coi.”

Hạ Tiểu Xuyên giận dữ: “***! Ở đây không có chỗ cho anh nói, nhanh cút cho tôi!”

Đàm Giám đột nhiên nắc, vô ý thức cười ngây ngô một tiếng, trở mình lại chìm dần vào giấc ngủ, thiếu chút nữa rơi xuống khỏi salon.

Trầm mặc ngán ngùi.

“Tôi nghe thấy tiếng cậu nuốt nước miếng rồi.” Trần Diệp nói

“Nói láo! Là anh nuốt chứ?” Hạ Tiểu Xuyên hận không thể biến Trần Diệp thành một cuộn giấy vệ sinh, vứt từ cửa sổ ra mới tốt! Đàm Giám chưa từng uống say trước mặt cậu, cư nhiên lại bị Trần Diệp đánh gục... thằng khốn này sao còn chưa đi?

“Tư thế kia của anh cậu cũng khó chịu, tôi nói chúng ta vẫn nên đưa anh lên giường đi?” Trần Diệp nói xong liền chuẩn bị tới đỡ Đàm Giám, Hạ Tiểu Xuyên đoạt trước một bước giờ tay ra bảo vệ: “Không cần anh quan tâm!”

Trần Diệp bị gạt ra, sắc mặt không khỏi lạnh lẽo, mắng: “Cái đệt! Cậu có cần làm quá không vậy? Muốn “làm” anh cậu tôi đã sớm “làm”, cậu để phòng tôi như vậy làm gì... cậu có bệnh à?”

“vậy cũng khó nói” Hạ Tiểu Xuyên lạnh lùng trả lời một câu. “biết đâu anh ngại Somewhere nhiều người thì sao?”

Lần đầu tiên Trần Diệp phát giác nhân cách của mình thì ra đã ti tiện đến mức này rồi..... Bà mẹ nó!

Cuối cùng hai người vẫn đỡ Đàm Giám lên giường, về vấn đề có muốn cởi quần áo để tắm cho anh hay không, hai bên lại cãi nhau to một phen, Hạ Tiểu Xuyên giật chăn, mền che trên người Đàm Giám, sau đó chỉ vào Trần Diệp: “Tại sao anh còn chưa đi? Đây cũng không phải nhà của anh!”

Trần Diệp miễn cưỡng nói: “Tôi mạn phép không đi, đã vào được, nào có chuyện dễ dàng bị cậu đuổi đi vậy!”

Hạ Tiểu Xuyên cả giận nói: “Sao anh lại vô sỉ như vậy?”

Trần Diệp nói: “Ngược lại tôi thấy hôm nay mình đủ quân tử rồi, cậu là thứ gì tốt?”

“Đàm Giám hẳn trêu chọc anh chỗ nào chứ? Anh muốn chơi, còn nhiều người chơi với anh... anh cũng từng nói Đàm Giám như vậy không lọt nổi vào mắt xanh của anh, tội gì anh phải đến quán anh ấy?”

“Tôi đổi khẩu vị, giờ thích loại khó chịu thế này, được chưa?”

“Bà mẹ nó! Đừng dùng khốn nạn như vậy! Anh cho rằng ngoại trừ việc nằm trên giường anh mà buông thả, những dư vị còn lại đều khó chịu hay sao?”

“Tôi nghĩ một ngày nào đó anh của cậu thực sự bạo phát, chỉ sợ so với cậu thì biểu hiện trên giường càng đặc sắc.”

“...”

Hạ Tiểu Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi – ngàn vạn lần không nên nha, lúc trước sao lại túm phải tên lưu manh này, đuổi cũng không đi, phòng cũng không phòng được! Cậu không tin mị lực của Đàm Giám lại lớn như vậy, nói thẳng ra, Trần Diệp chỉ là đụng phải người không thêm đêm xỉa đến hắn, tính cách hâm dở phát tác, cho nên mới quán quít chặt lấy Đàm Giám như vậy?

Người như vậy, hoặc là dừng đứng, đứng phải cũng dừng động chân tình. Hạ Tiểu Xuyên không quan tâm, cậu và Trần Diệp đều là người lão luyện, lên giường thì nói lời yêu đương, nếu không hợp thì phất tay bye bye, không ai bị tổn thương. Nhưng là tính tình của Đàm Giám, Hạ Tiểu Xuyên ở với anh năm năm sao lại không biết chứ? Với người không quan tâm cho đến giờ Đàm Giám liếc mắt cũng không thèm liếc, nhưng chỉ cần bước vào lòng của anh, anh sẽ quan tâm đối đãi. Những năm này Đàm Giám đối với mình thế nào Hạ Tiểu Xuyên hiểu rõ, chính mình kỳ thật là một nhóc con bị bố mẹ vứt bỏ, năm đó Đàm Giám nói nuôi mình đến khi tốt nghiệp đại học cũng chỉ là hiệp nghị trên miệng, đến khi không kiên nhẫn được nữa buông tay cũng không có lỗi với người nào... Lỗi nhiều phiền toái đến cho Đàm Giám như vậy, anh cũng không thực sự muốn đuổi mình đi, trước kia cậu cũng nghĩ nếu Đàm Giám quen bạn gái thì sao, chế cũng không nghĩ đến anh bị đàn ông quần lấy thì như thế nào.

Trần Diệp này, tâm tư háo thắng, cuồng vọng tự đại, lúc theo đuổi một người thủ đoạn nào cũng dùng được, đồ ngon đồ ngọt, hùng hồn dịu dàng, có được rồi sẽ chẳng thèm ngó tới. Hạ Tiểu Xuyên càng nghĩ càng tức, loại người này có tư cách gì ở đây cần cần muốn nhúng chàm Đàm Giám? Đừng có mơ!

Trần Diệp từ toilet đi ra, ngỗng nghênh tự rót một chén trà uống, ngồi xuống bên giường Đàm Giám, cùng Hạ Tiểu Xuyên chiếm tất cả chỗ trống.

“Này.” Hắn nhàm chán mở miệng. “Cậu cầm tinh con gì?”

Hạ Tiểu Xuyên hung tợn nói: “Ông đây cầm tinh con nhện đấy.”

“Đệt! Cậu có thể đừng kẹp thương đeo gậy như vậy được không?” Trần Diệp nhú mày lại. “Đã nhìn ra, nhện góa phụ đen đúng không? Khó trách đầu tóc trên người cậu đều mang độc!”

“Tất nhiên! Trần Diệp, tôi không ngại nói cho anh biết, ông đây từ năm Đàm Giám 5 tuổi đã thích Đàm Giám rồi, anh đến từ đâu thì rút về đấy đi!”

“Ồ... đã đan lưới được ba năm rồi à?” Trần Diệp cười lạnh. “Nhưng đối với tính nhẫn nại của cậu... cậu có thể thất bại đủ đấy, nhân vật chính không đan lưới, cứ tạp nham ngược lại lại dính với nhau. Tôi không có kiên nhẫn đan lưới, bất quá đã đan thì dĩ nhiên sẽ đan đúng chỗ...” ánh mắt của hắn nheo lại, ngữ điệu trở nên âm trầm. “Tiểu tử, cậu còn non lắm, loại đàn ông như Đàm Giám không phải kiểu sẽ bị người cảm động, cậu yên lặng yêu thương hắn mười năm tám năm, hắn sẽ coi cậu như em trai. Muốn có được hắn phải ra tay độc ác, cậu hiểu chưa?”

“Đàm Giám mắt có bị mù cũng không thích anh! Anh tỉnh lại đi!”

“Nhưng tôi không nghĩ như vậy.” Trần Diệp lười biếng vén tóc trên trán, trong mắt lóe lên hàn quang tức thì. “Lòng anh ta dù có lạnh thì cũng là người, là người thì có thất tình lục dục. Tôi đánh gãy đường lui của anh ta, bỏ đủ tiền vốn tiêu phí cho anh ta. Hạ Tiểu Xuyên, tôi là hạng người gì cậu cũng phải biết chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên lạnh người một chút.

“Dù cậu có là nhện góa phụ đen tôi cũng độc hơn cậu trăm lần.”

Hạ Tiểu Xuyên nói không ra lời, Trần Diệp chưa bao giờ nói lời ngoan độc với ai như vậy. cậu biết Trần Diệp, đùa rất tốt, ở lại cũng được, biểu hiện bên ngoài cả lơ phất phơ thực chất bên trong thanh cao tự phụ, thật đúng là chưa thấy hắn đặc biệt nghiêm túc so đo cái gì bao giờ.

Đàm giám là ngoài ý muốn chứ?

Mà ngoài ý muốn, cho tới giờ cũng không tránh khỏi, vậy nên không cách nào ngăn cản.

Sau khi Đàm Giám tỉnh lại vẫn cảm thấy chóng mặt, huyết thái dương vẫn đau nhức. anh chậm rãi mở to mắt, thấy trần nhà bóng trắng, trong ý thức muốn xuống giường đi vệ sinh lại đột nhiên cảm giác được size giường lúc bình thường coi như không nhỏ sao đột nhiên chật chội đi như vậy?

Ánh mắt từ từ chuyển động, liếc sang trái, một người nằm

Ánh mắt liếc sang phải, lại là một người.

Đàm Giám nghĩ chẳng lẽ mình còn đang nằm mơ? Không ai sáng sớm lại gặp quang cảnh thế này chứ? Anh nhớ rõ tối qua bị ly ác ma chi hôn của Trần Diệp đánh gục, sau tỉnh lại ở trên giường mình không thể nghĩ ngờ là một chuyện tốt, nhưng trên giường đồng thời thừa ra hai người, lại là ác mộng chứ?

Bất quá nhìn hai người kia quần áo chỉnh tề, Đàm Giám kiềm chế xúc động muốn nhảy dựng lên đuổi người, cố sức ngồi dậy, đánh thức hai người kia.

“Đàm Giám anh đã tỉnh?” Hạ Tiểu Xuyên còn chưa tỉnh hẳn, vừa dụi mắt vừa ngáp một cái. “Mấy giờ rồi?”

Mí mắt Trần Diệp bỗng nhúc nhích, chưa thức dậy hẳn,

Mí mắt Đàm Giám nhảy liên tục, bà mẹ nó! Đây là chuyện gì vậy?

Vì cái gì hai người kia đều ngủ trên giường của mình.... Cũng đều là bộ đáng thoải mái?

Trên bàn cơm bày ra bánh mì nướng cùng sữa tươi, Đàm Giám vẫn đang đau đầu, rượu cồn, say rượu, còn có hai cái tai họa.

“Tôi sợ hán nửa đêm đánh lén anh, thật sự lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn ngủ cạnh anh an toàn hơn.” Hạ Tiểu Xuyên giải thích nói.

“hừ hừ, thật đúng là nói toạc tâm sự của tôi.” Trần Diệp cười lạnh, “khó trách cậu sống chết muốn đuổi tôi về, bằng không thì tối qua không biết ai còn làm ra chuyện gì.”

Đàm giám trầm mặc không nói, sắc mặt đen như đáy nồi.

“Đệt! anh đừng có đi ăn cắp lại hô to bắt trộm! tôi ở phòng này đã năm năm, muốn làm gì còn phải chờ đến giờ sao? Thu hồi sắc tâm của anh lại, ăn xong thì cút cho tôi!”

“Chủ nhân chưa lên tiếng, cậu trachsm óc cái gì? Điểm sắc tâm này của tôi làm sao? Cậu không làm gì... nói dễ nghe một chút, cậu có cái lá gan đây sao?”

Gân xanh trên trán Đàm Giám nhảy loạn.

“Người —— “

“Người —— “

Mắt thấy hai người lại muốn nhảy dựng lên, Đàm Giám vỗ bàn một cái, cả phòng yên tĩnh.

“Hạ Tiểu Xuyên, ăn xong thì đi học cho tôi! Không phải cậu nói từ nay về sau không trốn học nữa sao? Đàm Giám chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên. “Nếu học kỳ này cậu bị lưu ban, khai trừ hay gì đó, sau này cậu tự lo cho mình đi!”

Hạ Tiểu Xuyên hận liếc nhìn Trần Diệp, không nói gì.

“Còn cậu nữa, Trần Diệp.” Anh quay đầu nhìn về phía Trần Diệp. “Có phải cậu nhất định phải chơi tiếp, đến khi tôi chịu phụng bồi cậu mới chịu dừng tay?”

Trần diệp có chút kinh dị, nhưng mà vẫn gật đầu.

“Được lắm.” Đàm Giám nhắc môi, lộ ra một nụ cười lạnh lùng. “Đợi đến khi cậu tốt nghiệp đại học.”

Trần Diệp nhếch lông mày

“đợi cậu tốt nghiệp, chính thức trưởng thành. Có lẽ cậu sẽ ở lại thành phố này, cso lẽ cậu sẽ cao chạy xa bay, đến lúc đó cậu mà còn tiếp tục kiên trì tôi sẽ đáp ứng cậu. Ít nhất đối thủ là người trưởng thành, so với việc chơi với một tiểu tử chân không vững, tôi còn có chút hứng thú.”

“***! Anh cho rằng ông đây là ai?”

Thần sắc Đàm Giám không thay đổi, trên mặt Hạ Tiểu Xuyên lộ ra vẻ vui mừng, vừa muốn mở miệng, Trần Diệp đã nói tiếp.

“Chẳng phải là sáu tháng sao? Đàm Giám, chúng ta cứ chờ xem!”

“Cho đến sáu tháng sau, anh sẽ không đến quấy rối Đàm Giám chứ?” Hạ Tiểu Xuyên liền vội hỏi, trong nội tâm tính toán chiêu này của Đàm Giám cũng coi như lợi hại, bên tám lạng người nửa cân. Sáu tháng sau, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra!

“Đầu óc cậu bị xi măng dán vào rồi sao?” Trần Diệp dùng ánh mắt như nhìn đồ ngốc mà nhìn Hạ Tiểu Xuyên, “đương nhiên tôi muốn trong sáu tháng này của được anh trai cậu.”

Mùi thuốc súng lại bắt đầu tràn ngập trong không khí... thời khắc đang hết sức căng thẳng, thanh âm không mang chút cảm tình của Đàm Giám truyền đến: “Ăn xong điểm tâm thì rút hết cho tôi.”

“ ... ”

“ ... ”

Sáu tháng...

Trần Diệp cùng Hạ Tiểu Xuyên trao đổi một ánh mắt ụ hiếp.

Nhóc con, mi đợi đến lúc bị nốc ao đi!

9. Chương 9

Lại một tuần nữa trôi qua, Đàm Giám bắt đầu may mắn hút được sự quan tâm của Tiết Mỹ Nhân, cũng may mà mấy tuần này Trần Diệp phải tập trung cho cuộc thi, tạm thời không tới tìm y dây dưa để cuộc sống của y dường như quay lại sự bình thản trước kia.

Bởi vì cả hai quen thuộc nhau rồi mới bắt đầu nên Đàm Giám không cần trước gọi Tiết mỹ nhân sau gọi Tiết mỹ nhân để thay thế tên của cô. Tên thật của Tiết mỹ nhân là Tiết Cận — lúc đầu Đàm Giám nghĩ tên này nhất định tràn đầy ý nghĩa tượng trưng bởi vì rất ít người dùng chữ “Cận” làm tên người. Mãi sau hỏi đến, Tiết Cận chỉ tùy tiện cười cười, sau đó nói: “Mẹ tôi họ Cận.”

Đàm Giám thấy may mắn vì họ của cô không quá khó nghe, lại có chút hương vị cổ xưa, nếu như họ Đàm hoặc họ Trần họ Hạ.... Trời, sao vừa nghĩ là nghĩ tới ba cái họ này!

Tiết Cận là con gái duy nhất trong nhà nên không tỏ vẻ thiếu nữ yếu điệu nhu mì, cô nói trước đây chọn làm giáo viên chỉ vì tìm một công việc ổn định để chờ đợi bạn trai mình, bây giờ lại phụ lòng cô. Đàm Giám hỏi cô vốn dĩ thích làm nghề gì, Tiết Cận cười cười, làm thành viên hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã, đến Tây Tạng bảo vệ gấu linh dương.

Ngược lại lại khiến Đàm Giám bất ngờ: “Vậy chẳng phải là cô muốn tìm một người đàn ông Tạng tộc ư?”

Tiết Cận cười yếu ớt: “Tôi cho rằng người đàn ông yêu tôi sẽ đi cùng với tôi.”

Đàm Giám trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Thật ra Tây Tạng không tệ, nơi đó không khí thoáng mát, người dân thuần khiết chất phác, chú tôi nói trước đây chú ấy đến Tây Tạng kinh doanh, đưa thừa tiền cho họ họ đều trả lại đấy.”

Tiết Cận nói: “Chú của anh đúng là vào nam ra bắc.”

Đàm Giám nói: “Đúng vậy, bây giờ chú đang ở Ghi-nê, giới thiệu kem chống nắng với dân bản xứ.”

Tiết Cận cười ha hả, đầu ngửa ra sau, cuối cùng nói: “Đời này thật sự có thể cùng người trong lòng lang bạt chân trời, chưa hẳn đã không phải là chuyện hạnh phúc nhất.”

Đàm Giám bật cười: “Tiểu thư, cô nhiễm tiểu thuyết võ hiệp quá rồi, lang bạt chân trời cần rất nhiều tiền đấy.”

Tiết Cận vừa tức vừa cười: ” Anh đúng là làm mất hứng! Chẳng trách mãi vẫn không có bạn gái. Đàm Giám, anh có nghĩ là sẽ đến Tây Tạng không?”

Đàm Giám lấy tạp chí che mặt: “Tôi bị phản ứng với cao nguyên.”

Tiết Cận thở dài: “Quả nhiên ngu ngốc.”

Lại qua hai ngày, Đàm Giám nhân dịp chủ nhật đến siêu thị. Kỳ thật y ghét nhất là đi siêu thị, người người tấp nập không nói, nhưng những ngăn chứa đồ kia giống như mê cung, tùy tiện mua gì đó luôn phải đi xuyên qua vô số xoong nồi chén đĩa, bát tất khăn mặt. Đàm Giám đi một lúc đã mất phương hướng, vòng đi vòng lại vài lần phát hiện mình lại dừng ở chính nơi có cái áp phích to dùng in chữ “Vệ sinh phụ nữ”.

y muốn chữa đẹn mợ nó chứ, chả nhẽ ra ngoài lại mang la bàn.

Có người sau lưng cười: “thì ra anh thích xem cái này nha, Đàm Giám.”

Đàm Giám cảm thấy mồ hôi lạnh trên lưng từng tầng từng tầng xuất hiện, y nghĩ thế giới này không nhỏ bé vậy chứ? Sao mà đi dạo siêu thị lại cũng đụng vào tên ôn thần kia?

Ôn thần Trần Diệp mặc áo T-shirt, đội mũ lưỡi trai, sau lưng là ánh mặt trời thanh xuân, mười phần anh tuấn, hơi híp mắt lại cười với y.

Đánh gục không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Đàm Giám quay người hướng sang bên kia, Đàm Giám đi sau lưng y: “Anh đến mua gì vậy? Tôi đã sớm thấy anh, nhưng mà anh lại một mực đi về phía này. Không phải là thật sự muốn mua cái đó chứ?”

Hắn cười ha hả, cảm thấy rất đắc ý.

Đàm Giám quay sang hỏi đường cô bán hàng, không để ý tới hắn.

Trần Diệp cũng không tức giận, không nhanh không chậm đi phía sau lưng y, lúc nào Đàm Giám dừng lại hắn cũng dừng lại, hứng thú dạt dào nhìn y.

Đàm Giám tự nhủ: “Ta nhần.”

Sau khi trái hỏi phải hỏi, cuối cùng Đàm Giám đã tìm ra được khu vực bán đồ dùng trên giường. Trần Diệp có chút ngạc nhiên: “Anh mua đồ dùng trên giường ư? Tôi gì phải đến siêu thị mua? Có cửa hàng chuyên bán đồ này mà, ga giường chăn bông trong nhà tôi chưa bao giờ đến siêu thị mua.”

Đàm giám mặc kệ hắn.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình mời chào: “Hai vị muốn mua gì?”

Đàm Giám nói: “Gối đầu.”

Cô gái kia liền cười đến hoa xuân chói lọi: “Vừa vặn hôm nay chúng tôi có hoạt động mới, hàng XX có thêm ưu đãi khuyến mại.” Vừa nói vừa dẫn Đàm Giám cùng Trần Diệp đến quầy chuyên doanh: “Hai vị muốn xem gối đơn hay gối đôi?”

Trần Diệp bật cười khì một tiếng, Đàm Giám đổ mồ hôi, đành phải trả lời: “Đương nhiên là gối đơn.” Trong lòng phiền muộn, sao hai người đàn ông mà lại bị hỏi vấn đề này?

Kỳ thật ý tứ của cô gái không phải ý tứ kia, chỉ là xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, đối với ai cũng hỏi câu này. Đương nhiên nàng không nhận ra Đàm Giám xấu hổ, vẫn nở nụ cười thân thiết nói: “Vâng xin theo tôi sang bên này.”

Đàm Giám đi hai bước, thấy Trần Diệp còn theo sau lưng mình, không khỏi nhú mày: “Cậu không cần đi mua đồ của chính mình sao? Còn theo tôi làm gì?”

Trần Diệp cười đến vô lại: “Tôi rảnh rồi nha, dù sao có thể hiểu rõ anh hơn một chút cũng là chuyện tốt.”

Đàm Giám nghiêm mặt: “Dựa vào cái gối đầu có thể hiểu về tôi cái gì?”

Trần Diệp nói: “Tôi là người giỏi về việc thấy ít hiểu nhiều.”

Đàm Giám nghĩ cái đẹn!

lúc chọn gối đầu, Trần Diệp bắt đầu nhú mày, ánh mắt Đàm Giám dừng lại ở loại hàng phía trên, hắn chỉ trở nên màu sắc cái này khó nhìn, cái kia kiểu dáng có vẻ quá già, không hợp với giường y, không hợp với phòng y, so với toàn bộ thiết bị lắp đặt trong nhà y đều không hợp.

Đàm Giám không thể chịu được nữa: “đồ đạc trong nhà tôi tất cả đều được mua trong siêu thị, cái nào giảm giá tôi liền mua! Dựa vào lý luận của cậu tất cả những thứ trong phòng tôi có phải đều phải thay đổi hết.”

Trần Diệp nói: “Ít nhất ga giường ca rô xanh không thể phối với gối in hình Snoopy phải không?”

Lúc này Đàm Giám mới phát hiện ra trong tay mình đang ôm chiếc gối in hình Snoopy, y liếc nhìn bảng giảm giá 30% nên không nghĩ ngợi liền cầm lấy.

“Gối đầu ngủ thoải mái là được rồi, quan tâm gì hợp hay không, dù sao người khác cũng không thấy.”

“Hiệu quả thị giác quá đột ngột anh sẽ cảm thấy hô hấp không thoải mái, dễ cáu gắt?” Trần Diệp như chuyên gia dạy bảo Đàm Giám: “Tâm lý học nói như vậy.”

“Cái đệt! Mua gối đầu còn phải cân nhắc đến tâm lý học?”

“Anh xem anh xem, quả nhiên dễ cáu gắt phải không?”

“....”

Đàm Giám giận dữ, nói với cô bán hàng: “Lấy cái này.”

Cô gái nhẹ nhàng mỉm cười: “Có muốn xem lại kiểu dáng này một chút không? Có một đôi, mua một tặng một đấy.”

Đàm Giám nghĩ mình không thiếu gối đầu, mua một tặng một làm gì? Đương nhiên là cái nào tiện nghi thì mua cái đó!

Đang muốn từ chối, Trần Diệp đã nhanh tay nhanh mắt túm lấy chiếc gối Snoopy trong tay y, ném lên khay chứa đồ sau đó nói với cô bán hàng: “Cái kia mua một tặng một sao, lấy cho chúng tôi đi.”

Đàm Giám giận dữ: “Tôi phải lấy cái này.”

Trần Diệp nói: “Vừa vặn tôi cũng đang muốn đổi lại gối đầu trong ký túc xá, không phải anh không quan tâm kiểu dáng màu sắc này nọ sao? Tôi mua một đôi, tặng anh một cái được chứ?”

Đàm Giám muốn nói còn có chuyện tốt thế ư? Nhưng ngay lập tức im miệng.

Cô gái lấy một đôi gối đưa cho Trần Diệp, Trần Diệp lại hỏi Đàm Giám: “Anh còn muốn mua gì không?”

Đàm Giám nói: “Không mua.” Giơ tay chuẩn bị đón lấy, ai ngờ Trần Diệp nói: “Vậy thì tốt, chúng ta đi trả tiền đi.”

Đàm Giám kinh ngạc: “Cậu không mua đồ sao?”

Trần Diệp hớn hỏ nói: “không mua không mua.”

Đàm Giám nói: “Vậy cậu tới siêu thị làm gì?”

Trần Diệp nói: “Tôi tới điều tra thị trường.”

Đàm Giám vừa buồn cười vừa tức giận: “Cậu học marketing từ khi nào chứ?”

Trần Diệp vô liêm sỉ nói: “Đang chuẩn bị học.”

Đàm Giám im lặng triệt để.

Lúc xếp hàng chờ trả tiền, Đàm Giám lại một lần nữa cảm nhận được cái đáng sợ của siêu thị. Nhìn sang gối đầu trong tay Trần Diệp, nghĩ thầm mua ít đồ như vậy lại phải xếp hàng rõ lâu, có đáng giá không! Thật muốn vung tay mà đi mới tốt, từ xa nhìn thấy đầu hàng là bác cái đang cố sức lấy từng món hàng trong giỏ ra nào là hành tay tôi cà chua vân vân..., mà trước mặt mọi người dường như cũng mang theo giỏ này giỏ nọ vật phẩm, Đàm Giám có xúc động muốn chạy trốn.

Trần Diệp ung dung tự tại, cứ như vật đang ôm trong ngực là vải tơ tằm, khoe miệng Đàm Giám giật một chút, 58 tệ mua một tặng một, đúng là quá tiện nghi.

Khó khăn ra khỏi siêu thị, Trần Diệp tự mình hướng về phía bãi đỗ xe, Đàm Giám liền vội vàng nói:” không cần tiền không cần tiền, cậu còn có việc cậu cứ đi trước đi.”

Trần Diệp nói: “Ồ? Không phải tôi muốn chở anh, vừa vặn tôi cũng muốn sang kia đường bắt xe.”

Đàm Giám mờ mịt nhìn về bến xe bus phía đối diện, nghĩ thầm cái đệt!

Trần Diệp ôm gối đầu chen lên xe công cộng, nhiều người cung không có chỗ ngồi, hắn liền để Đàm Giám đứng ở vị trí gần cửa sổ, chính mình đứng cạnh y ở ngoài. Càng ngày người lên xe càng nhiều, Trần Diệp dùng cánh tay mình vòng quanh người Đàm Giám không để y bị người khác chen lấn, trong tay còn đang ôm hai cái gối đầu, bị người đẩy tới đẩy lui, thoát nhìn thật vất vả.

Đàm Giám nhìn không được, muốn vươn tay cầm lấy gối, Trần Diệp cười cười: “Không sao đâu, không nặng mà.” Đổi tay, vẫn bảo vệ Đàm Giám ở bên trong.

Đàm Giám nháy mắt mấy cái, nhìn về phía cửa sổ xe, bóng dáng Trần Diệp lúc ẩn lúc hiện, có chút mơ hồ không rõ.

Hắn cúi đầu, cười nhạt nhòa.

Chờ đến lúc Đàm Giám rốt cục cũng đứng dậy, Trần Diệp cũng xuống xe theo, đưa gối đầu cho y, cười nói: “Tôi không quay lại trường học ngay, gối đầu này anh cứ cầm trước, rảnh tôi quay lại lấy.”

Đàm Giám hơi kinh ngạc: “VẬY cậu muốn đi đâu?” Lập tức lại thấy hối hận, hỏi hắn đi đâu để làm gì chứ?

“Tôi...” Trần Diệp có chút ngập ngừng, dường như khó mở lời “tôi...”

“Được rồi được rồi.” Đàm Giám phát tay, cười cười. “Cậu đi chơi của cậu đi, có rảnh nói sau.”

Trần Diệp thay đổi sắc mặt: “không phải tôi muốn đi uống rượu tán gái... Đệch! Anh đi theo tôi.” Vươn tay túm lấy Đàm Giám, lại muốn kéo y lên xe bus.

“Làm gì vậy? Cậu đi một mình đi... tôi không đi.” Đàm Giám kinh hãi lắp bắp, vội vàng giật tay ra.

“Đúng lúc thiếu người, hôm nay anh không bận gì chứ?” Trần Diệp không nói gì kéo y lên một chiếc xe công cộng khác. “Coi như giúp tôi một việc đi.”

“Rốt cục cậu muốn đưa tôi đi đâu?”

Trần Diệp túm tóc, mặt nghiêng sang một bên: “Viện dưỡng lão.”

Xuống xe, Đàm Giám ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên cửa: Nhà trọ cho người già. Cảm giác như mình đang nằm mơ.

Người giữ cửa nhìn thấy Trần Diệp từ xa, lập tức cười rộ lên: “Thạch Đầu a, cậu đã đến rồi? Hai ngày trước điều hòa trong phòng dì Triệu rỉ nước, đang nghĩ đợi cậu tới xem một chút.”

Đàm Giám mê hoặc: “Thạch Đầu là ai?”

mặt Trần Diệp ứng đỏ: “Bọn họ đều gọi tôi như vậy.”

“bọn họ không biết tên của cậu sao?”

Trần Diệp cau mày, vẻ mặt xấu hổ: “Đệch! Tên của tôi không dễ nghe.”

Đàm Giám cười rộ lên, lòng nghĩ dù sao cũng thuận tai hơn tên Thạch Đầu chứ? Y ngược lại không nghĩ tới Trần Diệp lại có thể đến viện dưỡng lão làm công nhân tình nguyện, cái này so với hình tượng thiếu gia ăn chơi của hắn quá không hợp.

Nhưng là... y hiểu hắn bao nhiêu cơ chứ?

Trần Diệp quen đường gõ cửa một phòng, một lão bà ngó đầu ra, thấy hắn lập tức vui vẻ: “Thạch Đầu à, đang nhớ cậu đây, đã tới rồi... lần trước cậu xem giúp bà cái điều hòa này, chẳng hiểu sao giờ lại rỉ nước, cậu xem một chút đi.”

Trần Diệp lên tiếng, xắn tay áo bước vào phòng ngủ lão bà, ngược lại Đàm Giám có chút xấu hổ, không biết mình tới làm gì đây.

Lão bà bưng chén nước cho hắn: “Cậu trai trẻ, cậu là bạn của Thạch ư?”

Đàm Giám gật đầu.

“Thạch Đầu là thằng bé tốt đó.” Lão bà cười hiền lành. “Có lần trường học của bọn họ tổ chức tới học địa lời, giúp chúng ta làm vệ sinh, từ đó về sau Thạch Đầu thường xuyên tới làm công nhân tình nguyện. Hỏi tên nó nó không chịu nói, làm việc rất an tâm, cứ như một hòn đá trung thực.

Toàn thân Đàm Giám đỏ mồ hôi lạnh, giống hòn đá trung thực? Trần Diệp?

“Nó mang cậu tới cùng, cậu cũng là một thằng bé tốt.” Lão bà hí hóp cười nói. “cậu là bạn học của nó sao?”

Trần Diệp lại toát mồ hôi, y còn có thể bị nhận là bạn học của Đàm Giám? Lão bà không cho y là chú của Trần Diệp đã là cho y mặt mũi rồi.

nhưng mà ngó thấy người ta không mang kính lão, Đàm Giám nghĩ, thôi thì hiểu cho bà.

Trần Diệp đỏ đẫy mồ hôi vật lộn với cái điều hòa cả buổi, cuối cùng cũng quay đầu lại: “Cháu không thấy lỗi gì, để hôm nào cho nhân viên sửa chữa tới xem chứ?”

Lão bà đau lòng rót nước cho hần: “Quên đi, cậu cũng không phải nhân viên sửa máy điều hòa.”

Đàm Giám bật cười, liền vội vàng cúi đầu uống trà.

Trần Diệp có chút xấu hổ, đi rửa tay qua rồi trở về hỏi: “Còn có chuyện gì muốn cháu làm giúp không?”

“không có gì, cậu ngồi một chút đi, tôi đi nấu cơm.” Lão bà nói xong liền đi xuống bếp.

“Ấy không cần, chúng cháu không ở lại dùng cơm.” Trần Diệp vội vàng kéo bà lại. “Bà đừng bận rộn.”

“Vừa vặn đến giờ ăn cơm, ăn cơm rồi hãy đi!” Lão bà không vui. “Có phải là ngại cơm chỗ ta khó ăn không?”

Trần Diệp ấp úng cả buổi, Đàm Giám liền đứng lên hòa giải: “Cái kia, buổi tối trường học còn có lớp, chúng cháu phải quay về rồi, bà à, lần sau cháu cùng Thạch Đầu mua đồ ăn chạy tới thưởng thức tay nghề của bà!”

Lão bà nhìn bọn họ cả buổi, đành phải nhượng bộ: “Được rồi, nhưng mà lần sau đến không cho làm xong việc liền đi, các người không cần mang gì cả, chỗ này của ta đều có rồi.”

Trần Diệp cười lên tiếng, nói lời tạm biệt với lão bà, kéo Đàm Giám đi. Đi ra ngoài cả buổi, rốt cục Đàm Giám cũng mở miệng: “Cậu nói thiếu người, bảo tôi đến giúp đỡ, giúp này nọ gì đâu?”

Y chỉ uống hai ngụm nước, hàn huyên với lão bà vài câu mà thôi?

về mặt Trần Diệp đau khổ: “Đây không phải là vì sợ anh hiểu lầm tôi buổi tối ra ngoài ăn vụng sao?”

Đàm Giám cười rộ lên: “Ha, thì ra là chứng minh cho tôi thấy sự vĩ đại, tình cảm sâu đậm của cậu.”

Trần Diệp thay đổi nét mặt: “Đệch! Anh cứ coi tôi như vậy?”

Đàm Giám thở dài, hơi cười: “Là tôi nói sai rồi. Trần Diệp, sao cậu lại tới đây làm công nhân tình nguyện?”

Trần Diệp quay đầu: “Thực ra không phải trong lòng tôi có bao nhiêu tử tế, chỉ là cảm thấy những người già này đều do cô đơn... Anh nhìn tôi cũng chẳng giúp đỡ được gì, tôi sẽ làm cái gì? Giỏi lắm cũng chỉ giúp quét dọn vệ sinh này nọ. Hàng năm lúc học địa lời, một người chết luôn được bao nhiêu người bày tỏ lòng yêu mến, nhưng quay đầu đi rồi chẳng trở lại nữa. Tôi ấy à, không phải người tốt, như anh nói đây, có đôi khi chỉ là một tên lưu manh. Cho nên rảnh rỗi thì tới xem một chút, để tâm lý cân bằng.

Đàm Giám hơi muốn cười, trong lòng ề ề.

Nhóc con không thành thật nha, có gì phải ngượng ngùng đâu? Cậu đánh nhau uống rượu hút thuốc chẳng lẽ là chuyện kinh thiên địa nghĩa hay sao? Trong lòng cậu có một mặt yếu mềm sao không dám để người ta biết?

Trần Diệp nói: “Anh sẽ không vì thế mà yêu mến tôi chứ, Đàm Giám?”

Đàm Giám như cười mà không phải cười: “Cậu cứ nói xem?”

Trần Diệp quái dị nói: “Đệt! Sớm biết vậy tôi đã không dẫn anh tới Somewhere rồi, trực tiếp dẫn anh tới đây, bớt được bao việc!”

Đàm Giám cười to: “Cậu lượn đi! Chờ tốt nghiệp đại học xong nói sau!”

Trần Diệp nói Đàm Giám anh sẽ yêu mến tôi, chuyện sớm muộn thôi.

Đàm Giám cười nhạt, rất khó đẩy, nhóc con!

Trời chiều nghiêng nghiêng đổ xuống, bóng hai người kéo dài. Trên thế giới này có đồng thoại, cũng có kiên trì, tình yêu giống như điểm đầu của vòng cung, hưởng thụ là từ đáy trèo lên trên khoái cảm.

Nếu như tình yêu thật sự tới.

Jenny: đọc chương này mình rất thích đoạn Trần Diệp che cho Đàm Giám trên xe bus, rồi hình ảnh Đàm Giám nhìn bóng dáng Trần Diệp phản chiếu trên cửa kính, dường như Đàm Giám đã có chút rung động, và mình cảm thấy lúc đó Trần Diệp thực sự ra dáng một người đàn ông chứ không phải chỉ là một thằng nhóc trung học lưu manh.

Uầy, mà một chương của chị Tô càng ngày càng dài ra, trước có 5-6 trang word thôi mà, gõ ngăn ngắt sườn tay thế, vậy mà chương này 13 trang word, so với Tỏa Ưng thì chỉ bằng ½ nhưng thế thôi cũng khiến mình lười làm rồi o_____o

10. Chương 10

Đàm Giám ôm một cái gối đầu quay về, nhìn thấy một người phụ nữ đứng hút thuốc trước chiếc xe BMW đỏ. Thấy y, người kia ném thuốc lá trong tay, gỡ kính râm xuống.

Đó là một người thoát nhìn vẫn còn trẻ, lớp trang điểm tinh tế che đi tuổi thật, dáng người vẫn thon thả như trước khiến người phụ nữ này trông như mới 20 tuổi.

“Ta không nhớ rõ tòa nhà mà cháu ở, Đàm Giám.” Người phụ nữ mỉm cười với y. “Chỉ là may mắn 5 năm qua tiểu khu này vẫn không có thay đổi gì, bằng không ta không biết có thể tìm được đến đây hay không.”

Đàm Giám do dự, nửa ngày sau mới nói: “Lăng phu nhân, chúng ta lên lầu nói tiếp đi.”

Lăng Lợi gật đầu: “Được rồi! Đàm Giám, vì sao không gọi “thím” nữa?”

Đàm Giám đi phía trước dẫn đường, nghe vậy nở nụ cười: “Người thoát nhìn còn trẻ trung như vậy, tôi gọi không lên lời.”

Lăng Lợi thở dài: “Con của ta năm nay cũng 18 rồi, còn trẻ tuổi hay không trẻ tuổi cái gì nữa? Đàm Giám, cháu đối với ta xa lạ như vậy, ta bắt đầu sợ hãi liệu Tiểu Xuyên có còn nhận ra ta không.”

Đàm Giám cười rộ lên: “Người yên tâm, cho đến giờ nó chưa từng ở trước mặt tôi nói người không phải, nó rất ít nhắc tới người.”

Đàm Giám mở cửa, Lăng Lợi đi vào, lúc đổi giày nhíu mày: “Sao nhà của cháu không có sẵn dép lê cho nữ dùng?”

Đàm Giám nói: “Là không có.”

Lăng Lợi nói: “Cháu còn chưa kết hôn?.... Vì Tiểu Xuyên?”

Đàm Giám rót chén nước cho bà: “Tôi có kết hôn hay không liên quan gì đến nó?”

Lăng Lợi nhìn Đàm Giám: “Ngược lại ta thật không nghĩ tới cháu thật sự nuôi Tiểu Xuyên giúp ta 5 năm, Đàm Giám.”

Đàm Giám thản nhiên nói: “Lúc trước không phải người nói là thanh toán tiền sao, Lăng phu nhân? Ba năm nữa kế ước mới kết thúc, 10 vạn khối cũng không phải con số nhỏ.”

ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa, Hạ Tiểu Xuyên mở cửa, đờ người tại cửa ra vào.

Lăng Lợi ngoắc ngoắc tay với cậu: “Tiểu Xuyên, đến đây.”

Hạ Tiểu Xuyên đứng bất động: “Bà tới đây làm gì? Ai cho bà tới?”

Lăng Lợi có chút tức giận: “Ta là mẹ của con, tới nơi này còn cần ai cho phép?”

Hạ Tiểu Xuyên cười nhạo nhìn bà: “Tôi nghĩ rằng từ 5 năm trước cách xưng hô của tôi với bà đã đổi thành Lăng phu nhân rồi.”

Lăng Lợi sững sờ, hung hăng nhìn về phía Đàm Giám: “Có phải cháu dạy nó như thế không?”

Hạ Tiểu Xuyên cắt ngang lời của bà: “Một người khách không mời mà đến có tư cách gì đối chất chủ nhân nơi này? Đàm Giám còn mời bà uống chén trà, đổi lại là tôi, bước lên lầu cũng không cho bà lên.”

Lăng Lợi ném cái ly xuống đất, gào lớn: “Hạ Tiểu Xuyên! Trước khi đi ta đem tất cả mọi thứ để lại cho con, nuôi con đến năm 13 tuổi, không có công lao cũng có khổ lao, con lại dám đối xử với ta như vậy?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “10 vạn khối kia là bà để lại cho tôi? Phía trên sổ tiết kiệm của bà là tên tôi chứ?”

Lăng Lợi tức đến muốn vung tay đánh cậu, Đàm Giám ngăn bà lại: “Người tới nói luôn ý định của mình đi chứ? Hạ Tiểu Xuyên, cậu cũng nói ít vài câu đi.”

Hạ Tiểu Xuyên lạnh lùng nhìn bà một cái, đi đến bên sofa ngồi xuống.

Đàm Giám lại rót cho Lăng Lợi một chén trà.

Lăng Lợi nói: “Ta chỉ quay lại đây một tuần, Hạ Tiểu Xuyên, con theo ta tới Mỹ!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “bà bị bệnh tâm thần sao?”

Lăng Lợi đến nỗi giận cũng lười: “Đàm Giám, cháu nói với nó đi, nó cùng đường mà vẫn muốn cháu nuôi, đến tốt cùng ai mới bị bệnh tâm thần.”

Đàm Giám tâm bình khí hòa: “Đây là vấn đề của các người.”

Hạ Tiểu Xuyên cười lạnh: “Đương nhiên tôi không muốn Đàm Giám nuôi không.”

Lăng Lợi cũng cười lạnh đáp: “Vậy là con tính toán đợi đến lúc con có tiền đồ báo đáp nó? Con lại không phải con của nó, tương lai có thể nuôi nó cả đời, chăm sóc nó đến già ư?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “tôi chính là muốn chuẩn bị cùng y trải qua cả đời.”

“BA!!!” một tiếng, Lăng Lợi vung cái ly trong tay rơi xuống đất. “Mày nói cái gì?”

Hạ Tiểu Xuyên chậm rãi nói: “Tôi muốn cùng Đàm Giám trải qua cả đời, tôi thích y.”

Lăng Lợi tát cho cậu một bạt tai: “Mày là đồ biến thái!”

Hạ Tiểu Xuyên lạnh lùng nhìn bà: “Có phải bà hối hận lúc trước lẽ ra nên mang tôi cho một người phụ nữ khác nuôi?”

Lăng Lợi thét lên: “Sao ta có thể sinh ra một đứa con trai như mày chứ! Mày theo ta đến Mỹ! Hạ Tiểu Xuyên, ta mới là mẹ của mày! Ta có quyền giám hộ!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Đương nhiên tôi đã được 18 rồi nha?”

Lăng Lợi quay đầu lại nhìn Đàm Giám, thấy trên mặt y nhàn nhạt hoàn toàn không có vẻ chột dạ kinh hoàng, lập tức cảm thấy y nhất định đã có tính toán — Hạ Tiểu Xuyên biến thành bộ dạng như vậy, nói không chừng là y đứng ở sau lưng xúi giục... Còn nữa, ai biết có phải hẳn thừa dịp Hạ Tiểu Xuyên còn ở độ tuổi cái gì cũng không hiểu, có làm trò gì với nó hay không?

“Đàm Giám, ta sẽ kiện người!”

Đàm Giám hỏi lại: “bà kiện tôi tội gì?”

Lăng Lợi im bất, kiện y tội gì? Bắt buộc trẻ chưa vị thành niên quan hệ xác thịt? Không có chứng cứ. Hơn nữa người bị hại tuyệt đối sẽ không làm chứng.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Lăng phu nhân, bà đừng đơn phương đổ hết tội lỗi lên đầu Đàm Giám — kẻ biến thái chính là con trai bà, muốn kiện cũng phải là kiện tôi quấy rối *** Đàm Giám mới đúng chứ?”

Lăng Lợi quả thực không thể tin lỗi tai mình: “Hạ Tiểu Xuyên con nhìn rõ đi, người này là đàn ông! Là anh họ con! Có phải con đã điên rồi không?!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Đàn ông thì sao? Anh họ thì sao? Chúng tôi không sinh con, không cản trở chuyện của ai? Hôm nay bà muốn nói gì nói xong rồi chứ? bà có thể đi về.”

Lăng Lợi vô cùng tức giận, đứng lên đóng sập cửa mà đi.

Đàm Giám không có phản ứng gì ngồi đối diện Hạ Tiểu Xuyên, một lát sau, y đứng dậy thu thập mấy miếng ly bị Lăng Lợi làm vỡ.

“Đàm Giám.” Hạ Tiểu Xuyên có chút bất an nhìn y. “Anh sẽ không đồng ý để nàng mang tôi đến Mỹ chứ?”

“Không phải cậu tròn 18 rồi sao? Muốn quyết định thế nào là ở cậu.”

“Anh tức giận sao?”

“Vì sao tôi phải tức giận?”

“... Tôi nói tôi thích anh.”

“Câu nói kia ư?” Đàm Giám nhàn nhạt nói: “Tôi không có gì phải tức giận, bắt quá mẹ của cậu đại khái sẽ tức đến mức không nhận đứa con trai này.”

Hạ Tiểu Xuyên lạnh mặt xuống: “Bà ta không nhận tôi thì liên quan gì?”

Đàm Giám thở dài: “Nói gì thì bà cũng là mẹ cậu.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Người tôi muốn sống cùng chỉ là anh.”

Đàm Giám mỉm cười: “Huyết thống là không thể mặt sát, Tiểu Xuyên, bà là mẹ cậu, tôi là anh cậu, ai cũng không thể thay thế ai.”

“Tôi không nói muốn anh thay thế bà ta! Đàm Giám, tôi thích anh, không phải vì trêu tức bà ta, cũng không phải nói giỡn!”

Đàm Giám vỗ vỗ vai của cậu: “Nhưng tôi là anh cậu.”

Hạ Tiểu Xuyên nháy mắt mấy cái, muốn khóc.

Từ bao giờ thì bắt đầu yêu Đàm Giám? Chính cậu cũng không rõ ràng lắm.

Rõ ràng chỉ là một người đàn ông tử tế bình thường, không anh tuấn, không dụ dỗ. Năm năm qua mỗi ngày nấu cơm giặt quần áo cho cậu, thế vào chỗ khuyết của phụ huynh khi họp ở trường, ngẫu nhiên quan tâm đến việc học của cậu, tức giận lên cũng mắng cậu quát cậu... Khi cậu phát sốt lúc nửa đêm công cậu tới bệnh viện, khi cậu bị viêm dạ dày mua cháo dinh dưỡng về nấu cho cậu uống; khi cậu học cấp hai bị côn đồ đuổi đánh tới tận cửa nhà, cầm hai con dao phai dọa họ rời đi... Hạ Tiểu Xuyên nghĩ đến mình thậm chí còn không có cơ hội tìm hiểu người khác đã yêu mến y.

cậu khàn khàn mở miệng: “nếu như tôi không phải em trai anh, anh sẽ thích tôi sao?”

Đàm Giám không nói gì.

“nếu như tôi không phải đàn ông, anh sẽ thích tôi sao?”

Đàm Giám vẫn không lên tiếng.

“Có phải cả đời này anh đều không có khả năng yêu tôi?”

Đàm Giám quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt trong veo, lẳng lặng rơi trên người cậu.

“Cả đời, dài bao nhiêu?”

Hạ Tiểu Xuyên không biết trả lời thế nào.

“Rồi cậu sẽ gặp một người tốt hơn tôi.”

Ngoài cửa sổ, tiếng ve sầu kêu râm ran. Mùa hè 5 năm trước, cậu cho là cậu sẽ không được quan tâm, cậu cho là cậu không có nhà. Cậu vô tội bị ném cho người đàn ông này, cậu không hiểu sao lại yêu mến y.

Sống nương tựa lẫn nhau, người đàn ông này chịu quá nhiều trách nhiệm cho cậu: cha mẹ, huynh trưởng, bạn bè, người yêu.... Cậu làm sao có khí lực đi yêu người khác.

Hạ Tiểu Xuyên bị ai lắc đầu: “Quá khó khăn, Đàm Giám... muốn tôi yêu mến người khác, quá khó khăn.”

Bức màn lắc nhẹ, gió nhẹ nâng những sợi tóc trên trán của cậu thiếu niên kia, đôi con ngươi đen như mực, dường như muốn nhìn xuyên qua linh hồn người khác.

Đàm Giám thở dài: “Khó mấy cũng sẽ qua, cuối cùng tôi cũng không thể lưu lại cậu cả đời.”

y giơ tay lên, dường như muốn vén những sợi tóc toán loạn của Hạ Tiểu Xuyên lên, cuối cùng vẫn cách khuôn mặt cậu vài cm hạ tay xuống, Hạ Tiểu Xuyên chỉ thấy đôi tay kia vươn qua, trên móng tay có vết máu tụ màu tím nhạt.

Muốn nhìn kỹ, đôi tay kia đã dùng báo gói lại những mảnh thủy tinh, đi vào trong bếp.

Lăng Lợi chỉ có thể ở trong nước một tuần, bà dùng hộ chiếu du lịch, đến thời hạn phải quay về. Trong một tuần này bà thường xuyên đến tìm Hạ Tiểu Xuyên, cậu trả lời Hạ Tiểu Xuyên cho bà chỉ có một: “Tôi không đi theo bà.”

Lăng Lợi tuyệt vọng: “Đến cuối cùng Đàm Giám có cái gì tốt? Con vẫn còn nhỏ như thế, con bị hấn che mắt! Sau này con sẽ hối hận!”

Hạ Tiểu Xuyên phẩy tay: “Chuyện tương lai, tương lai nói.”

Cậu muốn Đàm Giám dù không chấp nhận cậu, nhưng ít ra cũng không đi yêu người khác. Năm năm, cậu đâu thể nói buông tay liền buông tay! Trần Diệp nói câu kia rất đúng, lòng Đàm Giám dù lạnh thì cũng là người, chỉ cần đối thủ không phải phụ nữ— là phụ nữ thì sao?

Hạ Tiểu Xuyên híp mắt lại, nhìn ra xa.

Đàm Giám không nói đến chuyện cưới hỏi, hoặc tuyên bố với cậu mình đã có người trong lòng, cậu còn có hi vọng, cậu tuyệt đối không buông tay.

Qua hai ngày nữa trường học Đàm Giám tổ chức kiểm tra sức khỏe, thống nhất 8h30 đến bệnh viện thành phố thử máu.

Ngồi trên xe trường tới bệnh viện thành phố rút máu, Đàm Giám lấy bông rịt trên cánh tay, đi ra ngoài vườn hoa hút thuốc lá. Vừa hít hai cái, thành linh có người giật thuốc lá trong tay y: “Không nên đến bệnh viện làm ô nhiễm không khí!”

Đàm Giám giật mình quay đầu lại, thì ra là Kiều Tấn Vi.

“Anh đến khám bệnh?” Kiều Tấn Vi ném tàn thuốc đi, hỏi y.

Đàm Giám nhìn hần mặc áo khoác trắng, hơn nửa ngày mới nói: “Tôi đến thử máu — cậu là bác sĩ ở đây?”

Kiều Tấn Vi nói: “Chẳng lẽ nhìn tôi không giống?”

Đàm Giám nhú mày: “Tôi chưa từng nghĩ cậu có liên quan gì đến nghề này.” Sau đó lại cười rộ lên: “Mợ nó, cậu là bác sĩ! Thật hay giả vậy?”

Kiều Tấn Vi thấp giọng mắng một câu, thấy Đàm Giám còn giữ lấy miếng bông kia, nói: “Anh còn rịt làm gì? Vứt đi!”

Đàm Giám sững sốt một chút: “Không phải phải giữ 5 phút sao?”

“Anh là đầu heo à? Người bình thường 10 giây là cầm máu— anh giữ bao lâu rồi?”

Đàm Giám nói: “Đại khái không chỉ 10 giây đâu?” Lấy miếng bông trong tay vứt vào thùng rác.

Kiều Tấn Vi nói: “Đạo này thế nào?”

Đàm Giám nói: “Cậu đang luyện tập đối thoại hàng ngày với tôi à! Tôi đến lấy máu cậu đã quan tâm đến sức khỏe của tôi rồi?”

“Đệch!” Kiều Tấn Vi mắng một câu, sau nửa ngày mới nói: “Gần đây anh với Trần Diệp đang cãi gì vậy?”

Đàm Giám sững sốt một chút: “tôi cùng cậu ta cãi cái gì?”

“Hắn không tới Somewhere chơi bởi nữa, mấy kẻ vớ vẩn bên cạnh cũng sạch sẽ không ít — sao anh lại kết giao với hắn?”

Đàm Giám mắng: “Đệt! Làm sao có thể?”

Còn nói: “Có thể hắn chuẩn bị khảo nghiệm cứu đi?”

Kiều Tấn Vi nói: “Hắn? Khảo nghiệm? Chuyện đùa sao? Ông già nhà hắn sớm chuẩn bị cho hắn xuất ngoại, hắn khảo cái gì nghiệm cái gì?”

Đàm Giám sững sốt một chút, xuất ngoại? Y nhớ rõ Trần Diệp giống như từng đề cập với y là muốn khảo nghiệm kia mà.

“Có mấy lời tôi không biết có nên nói hay không.” Kiều Tấn Vi nhìn y. “Thằng nhãi Trần Diệp này bình thường rất lăm lăm, anh cũng biết đấy, nhưng mà đều là chơi đùa rồi chia tay. Hắn không có tính nhẫn nại, nhiệt tình cũng không giữ được lâu, nhưng lần này tôi cảm thấy dường như hắn thật sự định tiến tới với anh... Tôi chưa từng thấy hắn chấp nhất với ai như vậy.”

Đàm Giám nói: “Cậu nói với tôi cái này làm gì?”

Kiều Tấn Vi thở dài: “tôi là bạn hắn, đương nhiên hi vọng hắn có thể theo đuổi được người trong lòng chứ?”

Đàm giám nhíu mày, không nói gì.

Kiều Tấn Vi làm gì lại muốn nói với y về những chuyện này của Trần Diệp? Mới có một khoảng thời gian ngắn, Trần Diệp... sao lại dường như thay đổi hoàn toàn thành một người khác?

Hắn tới viện dưỡng lão làm công nhân tình nguyện, bắt đầu chăm chỉ học tập, những kẻ loạn thất bát tao bên người đều đuổi đi sạch sẽ... Nếu như nói đây mới là bản chất của hắn, hoặc là nói vì Đàm Giám, chính Đàm Giám cũng cảm thấy buồn cười.

Trần Diệp hẳn lại là cái loại người này?

Y đột nhiên mở miệng hỏi: “Trần Diệp thật sự có ý muốn xuất ngoại?”

Kiều Tấn Vi sững sốt một chút, nói quanh co: “A, cái kia, đại khái vậy... tôi cũng không chắc, nói không chừng hắn sẽ không đi đâu?”

Đàm Giám cười rộ lên: “Cậu để ý như vậy làm gì? Xuất ngoại là chuyện tốt nha.”

Kiều Tấn Vi bất đắc dĩ nói: “Anh sẽ không vì vậy mà từ chối hắn chứ?”

Đàm Giám mỉm cười: “Cậu yên tâm, tôi từ chối hắn, tuyệt không vì nguyên nhân này.”

Từ chối hắn? Dường như cho đến giờ y cũng chưa có ý định nhận lời hắn mới đúng?

Hạ Tiểu Xuyên cũng được, Trần Diệp cũng được, không phải loại người y có thể thừa nhận. Hai người đàn ông cùng một chỗ, nếu như chỉ vì *** thì đương nhiên là càng chơi càng khoái nhạc, thoải mái là tốt rồi. Nhưng nói đến tình yêu, không khỏi quá nghiêm túc, cũng quá phức tạp.

Thương thân thương tâm tổn thương tình cảm, không phải làm chính mình bị thương, chính là làm bị thương người khác, không nghĩ đến sẽ đầu rơi máu chảy — tội gì phải khổ vậy chứ?

Đàm Giám cười nhẹ.

Ai nhìn được tương lai?

Sắp được 1 nửa rồi đó TT^TT Tui ơi Chiaki!

11. Chương 11

Lăng Lợi gọi điện thoại cho Đàm Giám, nói ngày mai bà phải quay về Mỹ, trước khi đi muốn nói chuyện với anh. Đàm Giám nói, mấy giờ gặp, ở đâu, y nhất định đúng giờ tới đó. Lăng Lợi nói chờ y tan tầm tới đón y, còn nữa, đừng nói với Hạ Tiểu Xuyên.

Đàm Giám nói bà tới đón tôi thì không cần, tan tầm tôi tự mình tới.

Lăng Lợi lo lắng nhắc nhở lần nữa, đừng nói với Hạ Tiểu Xuyên!

Đàm Giám nói, bà yên tâm, cho dù được nói với Hạ Tiểu Xuyên y cũng lười!

Chưa đến 5h30p, Đàm Giám đã đến nơi hẹn, không nghĩ rằng Lăng Lợi còn tới sớm hơn, ngồi ở trong quán café chờ y.

Lăng Lợi nhìn y ngồi xuống, vẫy tay ra hiệu bồi bàn mang cho y thứ gì đó, chính mình khuấy ly trà Khả Khả trước mặt, cau mày, dường như đầy bụng phiền não.

Đàm Giám chọn phần cơm chiên mehico, bắt động thanh sắc bắt đầu uống nước chan.

Lăng Lợi nói: “Cháu biết ta muốn nói chuyện gì với cháu chứ?”

Đàm Giám trả lời: “Bà từ từ nói... Sao tôi đoán được bà muốn nói gì?”

Lăng Lợi nén giận nói: “Để Hạ Tiểu Xuyên đi theo ta đi.”

Đàm Giám mỉm cười: “Tôi không giam lỏng nó, bà gọi nó bây giờ thu dọn đồ đạc đi ngay, tôi tuyệt đối không ngăn cản.”

Lăng Lợi cười khở: “Cháu biết rõ nó sẽ không — Đàm Giám, cháu nói với nó cháu không muốn phụ trách cuộc sống của nó nữa, để nó đi theo ta đi, muốn điều kiện gì, ta đáp ứng cháu.”

Đàm Giám nói: “Thật là lạ, con của bà không chịu đi theo bà, bà lại ra điều kiện với tôi — chẳng lẽ chân của nó mọc trên người tôi sao?”

Lăng Lợi bắt đầu phẫn nộ: “Nó nói nó thích người! Đàm Giám, nó ôm loại cảm tình này với người, người còn giữ hằn lại bên mình?”

Đàm Giám nói: “Tôi giữ nó lại lâu vậy rồi, không sao cả.”

Lăng Lợi hung hăng nhìn hằn: “Người có phải đã cùng nó... cùng nó... lên giường?”

Mặt Đàm Giám không biểu tình mà nói: “Bà đoán thử xem?”

Lăng Lợi không thể nhịn được nữa: “Nói thật với ta!”

Đàm Giám trả lời: “Bà thử đoán xem thế nào.”

Lăng Lợi gần như phát khóc: “Các người giỏi, các người giỏi.... Đàm Giám, các người là đang loạn luân!”

Đàm Giám cười rộ lên: “Loạn luân? Từ rất mới mẻ nha, anh em bà con mà thôi, không nghiêm trọng như vậy chứ?”

Cuối cùng Lăng Lợi thấp giọng khóc lên: “Các người... không phải anh em bà con...”

Nụ cười trên mặt Đàm Giám cứng lại.

“Bà nói cái gì?”

Lăng Lợi cúi đầu, thật lâu sau, rốt cục chán nản ngã xuống trên ghế, hai mắt mông lung đắm lệ, không dám nhìn thẳng y: “Tiểu Xuyên.... Tiểu Xuyên là con của ta với cha người.”

Đàm Giám mở to hai mắt, thời gian dần trôi qua, trên môi y nhếch lên một nụ cười nhạt: “Thì ra... thì ra là vậy.”

Thì ra là cái này.

Năm mười tuổi đó, Đàm Giám từ trong mộng bừng tỉnh, y mơ mơ màng màng đi đến trước cửa phòng ngủ ba mẹ, nghe được tiếng mẹ gào thét: “Sao anh có thể làm ra chuyện này— anh đúng là heo chó không bằng!”

“Cô nói đủ chưa? Tôi cũng không nghĩ đến chuyện có thể như vậy!”

“Đó là vợ của em trai anh đó!”

“Bọn nó kết hôn gần 8 năm cũng không có con, tôi lại chỉ chạm vào cô ta hai lần..... tôi đâu dự đoán được?”

“Anh muôn tìm đàn bà, bên ngoài còn nhiều mà, vậy mà anh... vậy mà anh... anh có phải là người nữa hay không? Anh làm sao đối diện với em trai anh đây?”

“Nó không biết.”

“BA” một cái tát vang dội, Đàm Giám run người một cái.

“Vô sỉ! Ly hôn!”

“Ly hôn? Bà suy nghĩ một chút đến Tiểu Giám đi?”

“Tôi không có biện pháp đối diện với anh, tôi nhìn anh là muốn nôn! Ngày mai sẽ ly hôn!”

Đàm Giám “Oa” một tiếng khóc lớn lên, y chỉ nghe được hai chữ ly hôn, trong sự cảm nhận của y, sức nặng của hai chữ này so với việc bố mẹ qua đời không khác nhau lắm, cha mẹ không ở cùng một chỗ, y sống sót thế nào đây?

Cửa được mở ra, mẹ tóc tai bù xù lao tới, ôm lấy y: “Tiểu Giám, Tiểu Giám, Tiểu Giám, con sao vậy?”

Đàm Giám ở bên cạnh vừa khóc vừa nói: “Hai người mà ly hôn, con sẽ đi tự tử!”

Mẹ y toàn thân cứng lại.

Ba Đàm Giám đi tới, mặt ngược sáng, không nhìn được nét mặt của hắn.

“Đi ngủ đi.” Thật lâu sau, thanh âm đè nén nghẹn ngào của mẹ y truyền đến. “Ta và cha con... sẽ không ly hôn.”

“Hai người có cần con hay không, con thực sự đi tìm cái chết! Nhảy lầu, cắt cổ tay, uống thuốc chuột... con nhất định chết ngay trước mặt hai người!” Đàm Giám khóc gào thét. “Con biết hết!”

Toàn thân mẹ y run rẩy, ôm chặt lấy y: “Tiểu Giám.... Chúng ta sẽ không ly hôn.... Sẽ không không cần con.”

Ngày hôm sau, giống như thật sự sống êm biển lặng, mẹ giống như ngày thường làm điểm tâm cho y ăn, sau đó, giống như tất cả khôi phục bình thường, cha mẹ không cãi nhau, càng không nhắc đến hai chữ ly hôn.

Đàm Giám hoảng hốt nghĩ, mình thắng, họ sẽ không bỏ rơi mình nữa.

Vài ngày sau, tại nhà bà nội, y nhìn thấy đứa em họ mới sinh kia, bé tí hìn, chỉ biết mở miệng khóc, xấu biết bao nhiêu. Đàm Giám nghĩ, sao nó lại khó coi vậy, không bằng bóp chết đi cho rồi.

Ba mẹ của ta cũng vì ba mẹ của mi mà cãi nhau, muốn ly hôn... bóp chết mi, để cho ba mẹ mi cũng cãi nhau! Cũng ly hôn!

Nón tay của y vô ý thức từng chút từng chút hướng đến đứa nhỏ không chút khí lực phản kháng kia, vật xấu mở mắt ra, oa oa khóc, đột nhiên ngậm chặt ngón tay của y, liều mạng mút vào.

Y như bị điện giật rút tay về, vật xấu khóc lớn tiếng hơn.

Bà nội cuống quýt từ phòng bếp chạy ra: “Ai nha, Tiểu Xuyên sao lại khóc dữ dội như vậy? Tiểu Giám, cháu xem xem có phải nó tè dầm rồi không?”

Đàm Giám lạnh lùng nhìn bà nội luống cuống tay chân thay tã, trong nội tâm nói, thì ra mi gọi là Tiểu Xuyên.

Con trai của chú y, em họ của y, Hạ Tiểu Xuyên.

Y còn không biết trên thế giới này có một em trai cùng huyết thống với mình.

“Người... bắt đầu hận ta đi?” thanh âm Lăng Lợi truyền đến, rất thê lương. “Loại phụ nữ như ta... làm ra chuyện này...”

“Tôi không hận bà.” Đàm Giám nói.

Sao y phải hận bà ta? Nhà của y cũng không phải quá tốt, không bị bắt luận kẻ nào phá ngang? Năm đó y lấy cái chết uy hiếp, bảo vệ, tự cho là đúng. Mãi đến khi y lớn lên, hiểu chuyện, y mới nhìn rõ được, thật ra cha mẹ của y từ năm y mười tuổi đã chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa.

Mẹ của y thủy chung không cách nào tha thứ cho người chồng phản bội mình, cha của y vẫn cảm thấy áy náy đối với hai người phụ nữ và em trai mình, sống thống khổ như vậy. Nhưng mà mỗi ngày, bọn họ vẫn giả bộ mỉm cười thân mật trước mặt y.

Đàm Giám nghĩ, có phải y đã giết chết hạnh phúc của họ? Có phải năm đó y thông suốt một chút, bọn họ sẽ không cần phát vả duy trì cuộc hôn nhân vô nghĩa này? Nhưng là áy này thì có gì tốt đây? Làm cha làm mẹ, chẳng lẽ không cho con cái hạnh phúc?

Đàm Giám cười lạnh, thì ra thoát nhìn cái được gọi là mỹ mãn trên thế giới này, nói chung chỉ là tốt ở bên ngoài, đến cùng nội tình bên trong thế nào, chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Lăng Lợi hai mắt đầm lệ nhìn y: “Bây giờ người đã biết rõ Tiểu Xuyên là em ruột của người rồi chứ? Người còn có thể dung túng nó yêu người? Người còn muốn cùng nó ở một chỗ?”

Đàm Giám thu hồi suy nghĩ, cười nhạt: “Tôi không thương nó là được rồi.”

“Ta thừa nhận lúc đầu ta cố ý vứt nó cho người, là vì hận cha của người, hắn chưa từng làm tròn trách nhiệm làm cha! Người là con hắn, Tiểu Xuyên cũng là con của hắn, hắn mắc kẹ, vậy con của hắn sẽ phải quan tâm!” Thanh âm sắc nhọn của Lăng Lợi dần thấp xuống, biến thành buồn bã thút thít nỉ non. “nhưng mà nếu như ta biết trước sẽ thành cái dạng này... Đàm Giám, coi như ta van xin người... người đập nát ý niệm của Tiểu Xuyên đi.”

“Cho đến giờ tôi cũng chưa từng cho nó ý niệm gì.” Đàm Giám cười rộ lên, rất thông dong. “Hay là bây giờ bà muốn tôi cho nó biết, kỳ thật nó là em ruột tôi?”

“Không!” Lăng Lợi kinh hô, che mặt thút thít nỉ non. “Đừng nói cho nó... Nó sẽ hận chết ta.... Biết sẽ khinh thường ta...”

Đàm Giám bình tĩnh nhìn bà ta.

“Cầu xin người đừng nói chuyện này cho nó biết... cầu xin người...”

“Tôi không định nói cho nó biết.” Đàm Giám cười lạnh nói. “Tại sao vô duyên vô cớ tôi phải tìm người chia sẻ tài sản của cha tôi?”

Lăng Lợi trợn mắt há mồm nhìn y.

“Lúc đầu tôi đáp ứng bà như thế nào, hiện tại vẫn là câu nói đó, đợi Hạ Tiểu Xuyên tốt nghiệp đại học, tôi liền buông tay. Khi đó nó tình nguyện đi theo bà, hay ở lại cũng đều không liên quan đến tôi.”

Lăng Lợi thì thào nói: “Đàm Giám, lòng của người... sao có thể lạnh như vậy?”

Đàm Giám nói: “Tôi đủ chân thành nhiệt tình rồi, bằng không hiện tại bà cũng chỉ có thể đến cô nhi viện tìm tung tích con trai bà. Hạ Tiểu Xuyên lại không bị tôi ngược đãi, sung sướng vui vẻ mà sống đến giờ, tôi có lỗi với nó điểm nào?”

Lăng Lợi nói: “Vậy vì sao người không cắt đứt ý nghĩ của nó, để nó đi theo ta đi? Đây không phải là người muốn hành hạ nó sao?”

Đàm Giám nói: “Người vứt bỏ nó một lần, chẳng lẽ không có lần thứ hai? Người chồng ở Mỹ của bà sẽ thích nó sao? Bà đã quyết tâm cắt đứt, trong 5 năm liền một cuộc gọi cũng không gọi về, dựa vào cái gì muốn tôi tin tưởng nó đi theo bà sẽ hạnh phúc?”

Lăng Lợi thét to: “Tôi là mẹ của nó— Đàm Giám, đừng nói với ta những lời hoa mỹ như vậy, không phải người nhớ kỹ 10 vạn khối cộng với tiền phòng ở kia sao? Ta có thể cho người thêm 10 vạn, căn nhà kia cũng không cần để lại cho Tiểu Xuyên, chính thức chuyển sang tên người, có đủ hay không?”

Đàm Giám nói: “bà hỏi tôi có đủ hay không? 100 vạn đi.”

Lăng Lợi nói: “Sao người không đi cướp ngân hàng đi? 100 vạn? M* kiếp! Nó là anh em ruột của người, Đàm Giám! Người nợ nó, vốn là người phải nuôi nó! Ta cho người 10 vạn cũng là không tệ rồi!”

“Thiếu nợ nó là cha nó kìa.”

Rốt cục Lăng Lợi tuyệt vọng: “người đã không thương nó, vì sao không để nó đi?”

Đàm Giám nói: “Nó đi tôi sẽ không giữ lại. Nhưng làm sao tôi tin tưởng một người vứt bỏ con mình nhiều năm như vậy đột nhiên quay về muốn lấy lại thân tình? Không phải vì người chồng của bà chết rồi, bà muốn có người về giúp bà tranh giành di sản chứ?”

Mặt Lăng Lợi lập tức trắng bệch, Đàm Giám nghĩ thầm chẳng lẽ mình nói đúng?

Cuối cùng, Lăng Lợi nói: “Tiểu Xuyên sẽ bị người hại chết, Đàm Giám.”

“Tôi không phải heroin, sao lại hại chết nó?”

“Người không thương nó, vĩnh viễn cũng không thể thương nó. Hắn ở trong thống khổ tuyệt vọng, ta biết yêu một người mà không có được thì khổ thế nào, mà Tiểu Xuyên so với ta năm đó yêu cha người còn sâu đậm hơn.”

“Cho dù nó không phải anh em ruột, tôi cũng không thương nó nhiều năm như vậy, nó sao lại không tuyệt vọng đến mức tự sát?” Đàm Giám cười lạnh. “Nói chuyện đến mức này, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Lăng phu nhân, chúc người ngày mai lên đường bình an, thuận buồm xuôi gió.”

Lăng Lợi hai tay che mặt, truyền ra tiếng thở dài không rõ nghĩa: “Tiểu Xuyên muốn có người thương nó, nó chọn người... nhưng lại chọn một người tối không nên chọn.”

Đàm Giám ngoắc: “tính tiền.”

Ngồi nói chuyện một hồi, ngoại trừ biết được bí mật che giấu Hạ 20 năm, không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa.

Đàm Giám đi dọc đường, y muốn chửi cái đệt, đóng phim sao? Quanh đi quẩn lại cuối cùng Hạ Tiểu Xuyên lại là em ruột y? khó trách lúc trước cha y dẫn đi dẫn lại muốn y chăm sóc Hạ Tiểu Xuyên cho tốt, mà mẹ y vừa nghe đến tên Hạ Tiểu Xuyên là sắc mặt đặc biệt khó coi.

Đàm Giám nhớ tới Trần Diệp khi đó nói... các người sao lớn lên không giống nhau chút nào? Y còn đang nghĩ, không phải ruột thịt có thể giống sao. Thì ra coi như là ruột, không biết có liên hệ máu mủ, thấy thế nào cũng sẽ không giống.

Đi đến phía trước lại bị người chặn đường, dưới đèn đường Đàm Giám nhìn thấy một gương mặt lưu manh anh tuấn, mặt mũi Trần Diệp đây về khó coi nhìn y: “Hẹn hò với phụ nữ xong rồi? Ngược lại anh thật có bản lĩnh nha, khiến cho người ta khóc suốt suốt — cái loại tuổi tác đó mà anh cũng tán? Chuyện với cô gái đẹp lần trước game over rồi hả?”

Đàm Giám nói: “M* kiếp cậu là cầu à? Sao ông đây đi đến đâu cậu cũng theo?”

Trần Diệp mở to hai mắt, hắn không phải không bị Đàm Giám mắng. Nhưng hắn biết rõ loại người như Đàm Giám không dễ dàng bộc lộ cảm xúc, hắn là kiểu trong lòng dù không thích người thì về bên ngoài

cũng sẽ cười, nhưng trong lòng không cười mà nhìn người. Nói vài lời khiến người tức hộc máu, lại phải tay rời đi — loại tình huống như hôm nay chỉ có thể nói lên một vấn đề, Đàm Giám có chút khác thường.

Bởi vì người phụ nữ kia?

Trần Diệp nghĩ cái này thật khó gặp, trên thế giới này còn có người có thể khiến Đàm Giám không khống chế được... phải tận dụng thời cơ nha!

Bởi vì không khống chế được bản thân, cũng là khi con người yếu ớt nhất.

12. Chương 12

Đàm Giám nói: “Cái đệt mợ! Cậu có bệnh à? Tôi theo cậu đi đâu?”

Trần Diệp cười rộ lên, cũng không tức giận: “Bây giờ anh quay về, đơn giản cũng chỉ là tự giam mình trong phòng tự sâu não, đàn ông mà, không vui thì nên đi uống một chén.”

Đàm Giám nheo mắt: “Uống một chén?”

Trần Diệp vội vàng thanh minh: “Tôi với anh tìm chỗ nào đấy, muốn uống gì chính anh gọi, tôi tuyệt sẽ không cho anh uống thêm nọ nữa.”

Đàm Giám cười ha hả: “Cậu đừng giả bộ với tôi, cậu là thứ gì tốt chứ? Cậu cho rằng cậu đi làm công nhân tình nguyện hai lần thì tôi tin cậu là người tốt sao? Nói láo! Hai hôm trước ông đây mới đến viện dưỡng lão kia, mịa kiếp cậu cũng mới chỉ đến ba bốn lần, còn là mới tháng trước mới bắt đầu tới! Lão bà kia nói nhất định là mấy hôm nay cậu bận nhiều việc nên chưa từng đến nữa... Cái đệtch mợ! Cậu muốn giả làm người tốt trước mặt tôi, không cần “chơi” đến mức này chứ? Mợ nó thật buồn nôn!”

Sắc mặt Trần Diệp bỗng chốc thay đổi xanh trắng không rõ nhìn Đàm Giám, chỉ là ngay lập tức lại khôi phục trạng thái bình thường, cười hì hì nói: “Anh đi điều tra tôi? Đàm Giám, tôi khiến cho anh thất vọng chứ? Lưu manh vẫn là lưu manh, từ trong ra ngoài, nhất định là anh nghĩ như vậy nhỉ? Anh rất tức giận sao? Bởi vì cảm thấy tôi lừa anh?” Trần Diệp bắt đầu cười gian xảo. “Anh đang quan tâm tôi sao? Người không quan tâm đến đau khổ của người khác như anh mà cũng để ý cái này. Anh mắng đi, tôi cho anh mắng, anh càng mắng tôi càng cao hứng!”

Đàm Giám hít một hơi, đẩy hẳn ra để đi.

Trần Diệp tóm y lại thật chặt: “Thỉnh thoảng anh thể hiện như một con người khó vậy hả, Đàm Giám? Không biểu lộ vẻ mặt trước người khác anh mới cảm thấy an toàn? M* kiếp, anh ăn rồi động não suy nghĩ một chút, tôi vì lừa anh mà phải chạy đến viện dưỡng lão làm công nhân tình nguyện sao? Tôi ăn no đủ đấm đấm à? Tôi nói là vì tôi cần sự cân bằng tâm lý — cha tôi đồng ý mang mảnh đất trống kia bán cho một hộp đêm! Đệt! Ông đây là đang tích âm đức cho lão đấy!”

Đàm Giám nhìn khuôn mặt Trần Diệp vắn vẹo, y không biết tại sao mình phải nổi giận với Trần Diệp, lúc trước theo hắn đến viện dưỡng lão trên đường về cũng đã cười lạnh một tiếng, y muốn biết Trần Diệp có phải thứ tốt hay không, có ở trước mặt y diễn trò quan tâm hay không? Sao bỗng nhiên lúc đó lại tự nhiên phát tác vậy?

Đàm Giám nghĩ mình đây bị làm sao vậy? Sao tự dưng đầu óc của mình không nghe lời mà đi nói lung tung? Sao mình lại tức giận như vậy? Bởi vì Lăng Lợi? Hay bởi vì Trần Diệp?

Bởi vì y mà mẹ bị gạt gán 20 năm, cha có con riêng ở bên ngoài, gọi là Hạ Tiểu Xuyên?

Mười phút sau, Đàm Giám ngồi trên xe Trần Diệp. nửa giờ sau đến một Pub ở gần đó. Đàm Giám mơ hồ nhìn thấy một cái Blue gì gì đó, trong lòng nghĩ tốt nhất là tối nay đụng vào một cô “lam sắc yêu cơ”, tùy tiện bao nàng một đêm, mình đây phát điên rồi!

Bởi vì không phải chủ nhật, hơn nữa thời gian cũng không muộn, bên trong Pub không có quá nhiều người. Trần Diệp kéo Đàm Giám đến một sofa trong góc khuất ngồi, gọi một tá Bách Uy, Đàm Giám chậm rãi nhắm hai mắt uống cạn sạch một chai, thở hắt hắt đặt chai xuống, giương mắt nhìn mới phát hiện trong tay Trần Diệp đã xếp hai cái chai không, đang chuẩn bị mở chai thứ ba,

“Sao cậu uống nhanh vậy?” y trừng mắt nhìn Trần Diệp.

Miệng Trần Diệp kè sát miệng chai, mơ hồ nói: “Bởi vì rất lâu rồi không uống như vậy.”

Đàm Giám cười mắng: “Đêch! Thì ra cậu nghiện uống bia? Tôi biết nghiện thuốc lá nghiện thuốc nghiện cờ bạc, hôm nay mới biết có người nghiện uống bia.”

Trần Diệp nói: “Bằng không thì... những tên say rượu đánh vợ từ đâu mà có chứ? Là bởi vì họ nghiện, vợ của họ không để họ uống đủ, cho nên họ nổi điên.”

Đàm Giám nói: “Cậu uống, cậu uống, tôi uống một chai cậu uống ba chai, chúng ta thi.”

Trần Diệp mắng: “Đệt! Kiểu hiệp ước không bình đẳng gì thế này?” nói là nói như vậy nhưng lại không chút do dự ngửa đầu uống, Đàm Giám cảm thấy chính hắn là có chủ tâm đến đến uống, có lẽ hắn thật sự ngàn chén không say? Không đến mức mình lấy một chọi ba mà vẫn thua chứ?

Đàm Giám dần bật một chai rồi lại một chai, y nghĩ say cũng tốt, vợ nó thế giới này thật sạch sẽ.

Kết quả lần này người say trước là Trần Diệp/

Đàm Giám nghĩ rõ ràng tâm tình ông đây không tốt, sao người say trước lại là hắn... vậy ai tính tiền?

Đàm Giám thô lỗ kéo Trần Diệp đang nằm một đống trên ghế salon dậy: “tính tiền tính tiền!”

Trần Diệp mơ mơ màng màng quăng ví ra, Đàm Giám rút một trăm đồng đưa cho nhân viên phục vụ, lại mơ hồ lấy tiền trả lại nhét vào ví Trần Diệp. sau đó kéo hắn ra ngoài.

Trần Diệp lẫu bầu hỏi: “Về nhà?”

Đàm Giám mắng: “Về cái đầu mày ấy!”

Đàm Giám đỡ Trần Diệp trên tai đưa ra khỏi pub, ngồi trên taxi, lái xe hỏi, đi đâu?

Đàm Giám rút một tờ tiền đến trước mặt: “Anh thích khách sạn nào thì đưa đến đấy đi.”

Trần Diệp khi say cũng yên tĩnh, chỉ là nửa đường đột nhiên cau mày muốn nôn, Đàm Giám lập tức đe dọa hắn: “Cậu thử nôn ra ở chỗ này xem? Tôi đánh cậu đến mức mẹ không nhận ra con luôn!” Trần Diệp ô a hai chữ nói nhiều, biểu lộ rất khó chịu, ý là nhất định phải nôn, lái xe cuống quýt lừa đưa đến một quán rượu gần đấy, dừng xe.

Đàm Giám bất chấp tất cả phi tốc kéo Trần Diệp xuống xe, một tay kéo hắn nhét vào nhà vệ sinh, sau đó chính mình ra phía trước đăng kí phòng, thủ tục xong xuôi hết lại quay về phòng vệ sinh tìm Trần Diệp.

Trần Diệp ghé vào trên bồn rửa tay, nôn đến thiên hôn địa ám, ngửa mặt lên, ánh mắt đục ngầu nhìn Đàm Giám: “mày là ai?”

Đàm Giám nói: “Ông là đại gia mày!”

Trần Diệp kêu: “Đại gia... Ông chứ đại gia cái đầu mày!”

Trần Diệp tát hắn một tát, Trần Diệp bị đau, hung hăng nhìn y, bước chân loạng choạng, cuối cùng đứng không vững, tựa vào trên vai y.

Đàm Giám kéo hắn vào thang máy, lên phòng.

Ném Trần Diệp lên trên giường, Đàm Giám cũng bắt đầu cảm thấy chóng mặt, rượu dâng lên bây giờ mới cảm thấy say, muốn nôn, chạy đến nhà vệ sinh nôn khan cả buổi, phun không ra.

Trần Diệp trong phòng gọi: “Ha ha ha... uống nữa!” Sau đó chính là âm thanh bình bình pằng pằng, Đàm Giám đau đầu chạy ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn thấy trong tay Trần Diệp bám lon bia mà khách sạn đặt sẵn trên bàn, đá loạn vào tường.”

Thoảng chốc lửa giận trong lòng Đàm Giám nổi lên, bỏ nhào qua đoạt lấy lon bia trong tay Trần Diệp, “Pup” mở lon, một hơi uống cạn, lau miệng một chút, giơ lên chiếc lon rỗng, gắt gao trừng mắt nhìn Trần Diệp: “Còn lẳng nhăng ông đây đập chết cậu!”

Trần Diệp an tĩnh lại, ngơ ngác nhìn cái tay Đàm Giám còn đang lơ lửng trên không trung, khuôn mặt lộ ra vẻ thống khổ. Đàm Giám buông tay xuống, đi qua, vỗ trên lưng hắn vài cái, Trần Diệp trở tay ôm y.

Đàm Giám không giẫy dụa.

Trần Diệp nói: “Vì sao anh không say? Đàm Giám! Vì sao anh còn không say?”

Đàm Giám nói: “Thật ra là cậu say nên cậu không nhìn ra tôi say.”

Trần Diệp cười hì hì nói: “Vậy anh hôn tôi một cái xem.”

Đàm Giám thật sự hôn lên mặt hắn một cái, chỉ là mới chạm nhẹ mặt y đã nhanh chóng bị Trần Diệp giữ chặt, Trần Diệp giống như bị điên mà hôn y, Đàm Giám cảm giác bờ môi mình khẳng định bị tàn phá.

Trần Diệp thở phì phò: “Anh yêu tôi sao?”

Đàm Giám nói: “Không yêu.”

“Đệt! Vì sao lại không yêu?”

“Tôi không yêu đàn ông.”

Trần Diệp buông y ra, nhìn y cả buổi, đột nhiên cười ha hả: “Vì sao anh không yêu tôi? Đàm Giám? Từ xưa đến nay chưa từng có ai nói với tôi không thương tôi, bọn họ đều theo đuôi xin tôi muốn tôi yêu họ, vì sao chỉ có mình anh không yêu tôi? Vì sao vì sao?”

Đàm Giám vẫn là câu đó: “Tôi không yêu đàn ông.”

Trần Diệp phẫn nộ gào lớn: “Đệt mợ mày chứ! Anh không yêu tôi thì vì sao để tôi hôn anh?”

Đàm Giám nói: “Tối nay tôi vốn chuẩn bị gọi gái làng chơi, chẳng lẽ tôi yêu cô gái làng chơi kia?”

“BA~” một tiếng, trên mặt Đàm Giám đã trúng một cái tát, y cảm giác mình muốn nôn.

“Hôm nay là sinh nhật ông mày! Khốn kiếp, tôi đi tìm anh cả một ngày, anh không nghe điện thoại của tôi, tan tầm lại hẹn với một lão bà – tôi đi sau anh trong lòng tôi dễ chịu ư? Tôi cũng không biết tôi coi trọng anh ở điểm nào, chính là bị ma xui quỷ ám muốn nịnh nọt anh... anh còn nói tôi buồn nôn, nói tôi diễn kịch cho anh xem... Ông đây chứ đ* t m* nó chứ, ông đây làm chết anh!”

Trần Diệp điên cuồng hét lên, vươn tay túm lấy Đàm Giám. Đàm Giám ngày càng buồn nôn, chỉ đành che miệng lại, một cước đạp Trần Diệp ngã xuống đất, chạy vào toilet.

Trần Diệp từ dưới đất bò dậy, nghiêng ngả theo vào phòng vệ sinh.

Lần này thay đổi Đàm Giám ghé vào bồn rửa tay nôn điên cuồng, nôn hết những gì có trong dạ dày, bắt đầu nôn ra mật, cuối cùng thật sự không nôn được nữa, mới chán nản ngừng đầu.

Trần Diệp ngơ ngác nhìn đồng vàng vàng đỏ đỏ kia: “Anh nôn ra?”

Đàm Giám thở hổn hển, mở vòi sen xả những vật kia xuống, liệu mạng súc miệng, mặt Trần Diệp đột nhiên sát lại, lại muốn hôn y, Đàm Giám không thể chịu được, mợ nó không thấy bẩn à? Liền đẩy hắn ra.

Trần Diệp liêu xiêu ngã xuống đất, cúi đầu.

Đàm Giám đỡ lấy tường, bốn phía một mảnh sáng choang, y muốn chửi cái đêch! Lại cái đêch! Vì sao mà tường khách sạn toàn bộ đều sơn màu trắng?

Trần Diệp buông thõng mắt, khóe mắt từ từ chảy xuống một dòng nước mắt: “Vì sao tôi sống đến 22 tuổi mới phát hiện tôi không có cái gì? Anh nói anh không yêu tôi... tôi sợ đẩy Đàm Giám, mỗi ngày tôi đều sợ, sợ tôi cuối cùng không chiếm được cái gì. Ông già nhà tôi kiếm nhiều đồng tiền trái lương tâm như vậy, đến cả viện dưỡng lão hắn cũng bán cho hộp đêm, tôi nhìn thấy lão bà kia cười với tôi tôi chỉ muốn khóc. Tôi hận hắn, hắn chỉ thích tiền, hắn bao dưỡng tình nhân bên ngoài, hắn chỉ biết là sau khi tôi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại — Đàm Giám, anh nói anh chờ tôi tốt nghiệp đại học, tôi sợ tôi không có thời gian đâu... tôi muốn khảo nghiệm, tôi muốn ở lại... tôi thật sự rất sợ...”

Đàm Giám ngốc lảng, y nhìn chăm chăm, y nghĩ cậu sợ, cả hai chúng ta đều sợ, mỗi ngày đều đang sợ... Vì sao đàn ông lại yêu đàn ông? Vì sao cậu vô duyên vô cớ lại yêu tôi? Không nhìn được cuối con đường, không bước đi thì tâm sẽ lạnh giá sao? Rõ ràng thông minh như vậy, cười đùa khinh thường coi nhẹ tất cả, tôi gì lại muốn một đao khai mở mạnh mẽ, không nên thấy rõ mạch lạc ý cơ, không nên cầu một cái vì sao.... Được ngày nào hay ngày ấy không phải tốt nhất sao?

Đàm Giám nói, cho tôi một điều thuốc.

Đốt điều thuốc, trên hộp thuốc lá viết hút thuốc có hại cho sức khỏe.

Đàm Giám cười, ặc! Sao không trực tiếp vẽ cái đầu lâu để nhìn thấy mà giết mình.

Trần Diệp nửa mở mắt, nói, cho tôi một điều.

Đàm Giám liền đem hộp thuốc lá lấy từ người hắn vứt trả lại cho hắn, Trần Diệp run run tiếp được, rút một điều ra, ngón tay không còn khí lực kẹp lấy, ánh mắt của hắn cũng sắp khép lại rồi.

Đàm Giám nói: “Cậu có yêu Hạ Tiểu Xuyên không?”

Trần Diệp từ từ nhắm hai mắt, thuốc cũng rơi trên mặt đất, hàm hồ nói: “Ai... mơ nó yêu ai...”

Đàm Giám nói: “Tôi muốn có người thật tốt yêu nó, coi như cậu yêu nó cũng được.”

Trần Diệp hừ hừ lung tung đáp lại, thân thể trượt xuống một chút.

Đàm Giám nói: “Kỳ thật nó là em trai tôi.”

Đầu Trần Diệp lách qua người Đàm Giám.

Đàm Giám cười rộ lên, nước mắt dần rơi xuống: “Tôi không biết rõ làm sao để yêu một người, từ nhỏ tôi đã biết rõ mẹ không yêu cha, nhưng bọn họ vẫn sống chung một chỗ. Tôi hiểu rõ tôi nhất định phải tìm một người con gái kết hôn, thời gian dần trôi dĩ nhiên là yêu — cậu nói hai người đàn ông cùng một chỗ, có thể qua bao lâu? Ba năm? Năm năm? Mười năm? Chẳng lẽ chờ tôi 40-50 tuổi rồi, cậu còn có thể bám theo không dứt? Trần Diệp, cậu và Hạ Tiểu Xuyên, một người tôi không thể yêu, một người tôi yêu không nổi.

Trần Diệp không có phản ứng.

“Trần Diệp, kinh nghiệm của cậu còn quá ít, cho nên cậu không thấy sợ.” Đàm Giám sờ sờ tóc hắn, thô ráp, từng sợi đều dựng đứng. “Mà Hạ Tiểu Xuyên, rồi nó sẽ gặp “người kia”. Tôi là anh trai của nó, anh họ cũng được, anh ruột cũng được, với tôi mà nói, quan hệ máu mủ đều không thể xóa bỏ. Nó vẫn còn là con nít, tôi lớn hơn nó nhiều như vậy, chẳng mấy chốc là già rồi... Trần Diệp, đây là lần đầu tiên cậu nghe tôi nói nhiều vậy chứ?”

Trả lời y là một vài tiếng lẩm bẩm.

Đàm Giám chậm rãi buông tay xuống, mỗi một không chịu nổi. Rõ ràng là uống nhiều, hết lần này đến lần khác không say nổi, mà cái người cùng hắn mua say, ngược lại say đến rồi tỉnh rồi ngủ — vì vậy mỉm cười thản nhiên, tối nay thật sự quá hoang đường, chưa bao giờ mất lý trí như vậy, khá tốt cuối cùng không say.

Khá tốt cuối cùng không say.

13. Chương 13

14

Ngày hôm sau nặng nề tĩnh lại, Trần Diệp phát hiện mình nằm trong toilet ngủ cả đêm. Chửi “đệt” một tiếng, đứng lên, nhìn thấy Đàm Giám co rúc ở bên kia, còn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trần Diệp đi tới xoay người muốn ôm y lên giường, động tác nửa chừng làm đánh thức Đàm Giám, y mơ mơ màng màng mở mắt ra nói: “trời đã sáng rồi?”

Trần Diệp không nhìn được cười, lại có chút hối hận, sớm biết vậy nhìn bộ dáng không phòng bị của y lúc ngủ nhiều thêm một chút cũng tốt.

Đàm Giám nói: “Cậu cười ngu cái gì? Còn không mau đi tắm rửa? Không thấy bẩn sao?”

Nét cười trên mặt Trần Diệp cứng lại.

Đàm Giám tắm rửa xong đi ra, thấy Trần Diệp ngồi trên giường nhìn y, gương mặt dường như có việc suy nghĩ, liền tức giận: “Cậu còn chưa tỉnh à?”

Trần Diệp nhìn mặt y: “Mặt anh sao lại sưng lên như vậy?”

Đàm Giám nói: “Đúng vậy nha, không biết là ai làm sao?”

Trần Diệp cười mỉa, vuốt vuốt mái tóc, đột nhiên nói: “Đàm Giám, ngày ôm qua anh hôn tôi rồi!”

Đàm Giám không đổi sắc: “Cậu nằm mơ sao?”

Trần Diệp cãi: “Tôi chỉ uống say thôi chứ không mất trí nhớ! Đàm Giám, anh đừng giả ngu với tôi! Anh hôn tôi rồi, hôn một chút rồi!”

Đàm Giám giật mình, y chưa từng thấy một thằng bé nào có hành vi chơi xấu như Trần Diệp vậy, ngược lại không biết ứng đối ra sao, cả buổi không nói nên lời.

Trần Diệp tiện đó nói tiếp: “hình như tôi cũng hôn anh rồi thì phải?”

Đàm Giám nghĩ cậu như vậy mà cũng gọi là hôn tôi? Thiếu chút nữa là gặm tôi đến tởm rồi!

Trần Diệp lại vội vàng hỏi: “Anh có thừa nhận không?”

Đàm Giám nói: “Hôn thì hôn rồi, cậu cũng chẳng phải là lần đầu tiên.”

Trần Diệp cười rộ lên: “Nhưng lần này anh không có phản kháng nha...” một lát sau nghĩ đến cái gì, tức giận mà nói. “Có phải là anh còn đá tôi một cước không?”

Đàm Giám đau đầu, người này lúc sáng sớm so với lúc ban đêm tính cách sao khác nhau vậy... sao hắn lại không say chết đi?

“Tôi không đá cậu, là chính cậu té ngã.”

Trần Diệp không tin: “Đến giờ xương sườn vẫn còn đau nhức...” hắn tự tay xoa bụng mình, vẻ mặt đau khổ. “Dường như bụng cũng đau nhức.”

Đàm Giám nghĩ sao cậu không nói phía dưới cũng đau nhức? Diễn đạt như vậy!

Trần Diệp nói: “Sinh nhật tôi sao anh có thể tặng tôi một cước chứ? Lòng dạ anh thật là độc ác nha Đàm Giám!”

Đàm Giám nói: “Một cái tát kia tính thế nào?”

Vừa nói như vậy, Trần Diệp lại nghĩ đến: “Anh còn ở trong toilet dưới sảnh khách sạn đánh tôi! Đàm Giám, anh nói xem, vì sao đánh tôi?”

Đàm Giám ngậm miệng lại, tính thế nào cũng là y đánh Trần Diệp nhiều hơn, ván này không thể tính toán, dứt khoát trầm mặt.

Trần Diệp xoa bụng, vừa xoa mặt, đến bên cạnh Đàm Giám ngồi xuống.

“Đàm giám...”

“Làm gì?”

“Anh thật sự không yêu thích tôi một chút gì sao?”

Đàm giám không nói lời nào.

“Tôi muốn cùng anh nói chuyện yêu đương.” Trần Diệp thử thăm dò vươn tay ôm Đàm Giám. “Không nói chơi hay không chơi, cũng không cần đợi đến lúc tôi tốt nghiệp đại học, được không?”

Đàm Giám nói: “Ngoài trừ việc cậu nhớ rõ hôm qua tôi đánh cậu, cậu còn nói vài thứ, còn nhớ không?”

Mặt Trần Diệp mờ mịt: “Tôi nói cái gì?”

“Cậu hỏi tôi chuyện vừa rồi, tôi đã cho cậu đáp án, cậu không nhớ?”

Trần Diệp lộ chút hoang mang, xem ra hẳn thật sự không nhớ rõ những gì mình nói tối qua.

Đàm Giám nói từng câu từng chữ: “Cậu hỏi tôi vì sao không yêu cậu, tôi nói....”

“Đừng nói nữa!” Trần Diệp đột nhiên che miệng của y, Đàm Giám nháy mắt một cái, nhìn hẳn.

“Đằng định là không phải đáp án tôi muốn nghe.” Thanh âm Trần Diệp thấp xuống. “Đừng nói.”

Trần Diệp từ từ thả tay ra, nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt khôi phục lại vẻ không sao cả, khóe miệng nhếch lên chút bất cần.

Đàm Giám gọi điện thoại xin phép nghỉ, nói với chủ nhiệm nói y thật sự không thoải mái, bò cũng không bò dậy được... Tốt nhất là nên chuyển tiết? Vậy thì chuyển đến chiều mai được không?”

Chủ nhiệm khoa ở bên kia nói, như vậy sao được, trường học nhân thủ ít không phải cậu không biết, cho cậu đến chiều đi.

Đàm Giám cười lạnh, cái đệt! Ông đi mà làm, dù sao hôm nay tôi không đến trường được, đến quyền xin nghỉ bệnh ông dậy cũng không có chắc? Không làm nữa!

Chủ nhiệm khoa kêu to một tiếng, Đàm Giám chưa từng nói chuyện hung dữ lại kêu không làm nữa, ngữ khí lập tức mềm nhũn, cậu đừng kích động, được được, hôm nay cậu nghỉ ở nhà thật tốt đi.

Để điện thoại xuống, chủ nhiệm khoa nghĩ thẳng nhóc này cũng dám nói đệt với hẳn? bình bầu danh xưng năm nay không có tên của y rồi!

Trần Diệp miễn cưỡng nghe Đàm Giám nói điện thoại, hút thuốc.

Trần Diệp nói: “Đàm Giám, anh có cần đến gặp bác sĩ khám một chút không?”

Đàm Giám nói: “Muốn tôi gặp bác sĩ gì?”

Trần Diệp nói: “bác sĩ tâm lý, hoặc là bác sĩ ở phương diện chuyên khoa nam tính — thật sự anh không phải là bị lãnh đạm về mặt tâm lý, hay là về mặt sinh lý ư?”

Đàm Giám nói: “chẳng lẽ tôi có thể động dục với đàn ông, cho dù “tính” khỏe mạnh?”

Trần Diệp nói: “Tôi thấy anh đối với phụ nữ cũng rất khó động dục đúng không? Bình thường anh giải quyết nhu cầu sinh lý thế nào? Thủ *** ư?”

Đàm Giám mắng: “Mợ kiếp cậu không hiểu tiếng người!” cầm lấy áo khoác muốn đi.

Trần Diệp nhào đầu về phía trước ngăn chặn y, dùng cả tay chân kéo quần áo y, hôn y giống như buổi tối uống say điên cuồng kia vậy. Đàm Giám không hề chuẩn bị tâm lý bị áp đảo, phản kháng chỉ là tổn công vô ích — y không phải đối thủ của Trần Diệp, vô luận là xét về hình thể hay là khí lực.

Trần Diệp ngẩng đầu, trên xương quai xanh Đàm Giám đã bừa bãi một mảng xanh tím. Hẳn ác liệt cười: “anh không cần tìm thầy thuốc —” ngón tay ở trong quần Đàm Giám kéo ra một chút. “kéo cờ rồi.”

Đàm Giám hung hăng trừng mắt, Trần Diệp buông y ra, như không có chuyện gì nhìn y.

“Đàm Giám, thừa nhận đi, anh không phải không có cảm giác với đàn ông, sao phải bày ra dáng vẻ đạo sĩ như vậy?” Trần Diệp cười nhạo. “Tôi khiến anh thoải mái chứ?”

Đàm Giám đem quần áo toán lạn mặc lại, không nói một lời, một lần nữa cầm lấy áo khoác, xoay người rời đi.

“Anh sợ? Đàm Giám, anh sợ rồi hả?” Trần Diệp sau lưng y nói. “Có bản lĩnh thì nói cho tôi xem, đồng tính luyện ái mẹ nó là thứ buồn nôn, anh không có hứng thú với tôi!”

Đàm giám nói: “Được rồi, cậu thắng.”

Trần Diệp thật thà nhìn y.

“Trò chơi công bố thắng thua, cậu thắng, tôi yêu cậu.” Đàm Giám quay đầu, nhìn Trần Diệp, mỉm cười. “nếu như đây là đáp án cậu muốn, tôi cho cậu. Trần Diệp, cậu có thể đi tìm mục tiêu tiếp theo.”

Trần Diệp chợt túm lấy bình hoa đặt trên đầu giường, một phát ném đi, “Ầm!” một tiếng mảnh vỡ văng khắp nơi. Hắn bắt đầu gào thét như điên: “Đàm Giám — con mẹ nó anh cút cho tôi! Cút cho tôi!!!”

Trong khi hắn gào lên giận dữ Đàm Giám đã mở cửa, ra ngoài.

Về đến nhà, trong phòng một mảnh hỗn độn như vừa bị đánh cướp xong, bàn ghế sofa tất cả bị lật tung, trên đất đầy miếng thủy tinh vỡ.

Đàm giám cho là mình nằm mơ.

Trong phòng Hạ Tiểu Xuyên truyền ra tiếng rên rỉ không rõ, Đàm Giám một cước đá tung cửa, nhìn thấy phòng của Hạ Tiểu Xuyên như bị bão cấp Đàm Giám Hạ Tiểu Xuyên quét qua, tất cả đồ dùng trong phòng đều hư hại.

Hạ Tiểu Xuyên núp đầu ở giường, nước mắt ràn rụa, con mắt nhắm chặt, cả người giống như không còn ý thức.

Đàm Giám bước lên, kéo Hạ Tiểu Xuyên ra: “Cậu đã làm gì? cậu—“ Y đột nhiên nhìn thấy mặt Hạ Tiểu Xuyên, đỏ thẫm như máu, vươn tay lên trán cậu, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. “Hạ Tiểu Xuyên...”

Hạ Tiểu Xuyên mở to mắt, khuôn mặt thống khổ: “Đàm Giám... tôi đau bụng...”

Đàm Giám cuống quýt nâng cậu dậy: “cậu ăn gì rồi?”

Hơi thở Hạ Tiểu Xuyên mỏng manh: “không có... không ăn gì...”

Đàm Giám muốn ôm cậu đến bệnh viện, thử thử ôm không được, đành phải miễn cưỡng công cậu, mở cửa xuống lầu.

Hạ Tiểu Xuyên nằm trên vai y, gương mặt lạnh như băng ẩm ướt dán vào mặt y, Đàm Giám cảm thấy sợ hãi, y nhớ tới rất lâu trước kia Hạ Tiểu Xuyên cũng nửa đêm phát sốt như thế này, bị y công trên lưng đến bệnh viện — nhưng khi đó cậu rất nhẹ, hiện tại Đàm Giám công cậu, cảm thấy đã cố hết sức.

Y vẫn luôn cho rằng Hạ Tiểu Xuyên vẫn còn là con nít, là thằng nhóc không để ý gì cười nói muốn ở chung với y, năm tháng trôi qua, thì ra đứa bé này đã cao hơn cả y.

Đàm Giám nghĩ, mẹ nó, mình chỉ cả đêm không về nhà, sao lại trở thành cái dạng này?

Đến bệnh viện, Đàm Giám thuận thực đăng kí cho Hạ Tiểu Xuyên, đến phòng điều trị gấp, nhìn thấy Kiều Tấn Vi mặc áo khoác trắng ngồi ở trong.

Đàm Giám chợt lùi một bước, y nghĩ, đệt! Để cho hắn khám? Hắn sẽ không khám chết Hạ Tiểu Xuyên chứ?

Kiều Tấn Vi nhìn thấy y cũng giật mình, nhìn lại thấy bộ dáng nửa sống nửa chết của Hạ Tiểu Xuyên, lại càng hoảng sợ. Đàm Giám nghĩ chuyện đã đến nước này, tạm thời tin tưởng y thuật của hắn đi.

Hạ Tiểu Xuyên bị đặt nằm ngang trên giường bệnh, Kiều Tấn Vi tỉ mỉ kiểm tra cho cậu, hỏi cậu: “Đau ở đâu?”

Hạ Tiểu Xuyên không còn khí lực trả lời, Đàm Giám liền thay cậu đáp: “bụng nó đau, có phải là viêm dạ dày không?”

Kiều Tấn Vi nhấn trên bụng Hạ Tiểu Xuyên: “Ở đây? Hay ở đây?”

Hạ Tiểu Xuyên một mực rên rỉ, cuối cùng hét lên một tiếng: “Đau!!! Đừng ấn nữa!”

Kiều Tấn Vi cuống quýt thu tay lại, nhìn Đàm Giám: “Bắt đầu xuất hiện tình trạng này từ khi nào?”

Đàm Giám nói: “Đêm qua, cũng có thể là sáng này — đến tột cùng là bệnh gì?”

Kiều Tấn Vi nói: “Tạm thời không rõ, hẳn là không phải viêm dạ dày.”

Đàm Giám nói: “Nó phát sốt, đau bụng, có phải bị kiết lỵ không?”

Kiều Tấn Vi trả lời: “Phải ở lại viện quan sát, thử máu kiểm tra nước tiểu trước rồi nói sau.”

Đàm Giám đổi sắc mặt: “Còn muốn kiểm tra nước tiểu? Không phải viêm dạ dày... chẳng lẽ là ung thư dạ dày?”

Kiều Tấn Vi mắng to: “Đệt! Anh đúng là có sức tưởng tượng.”

Cuối cùng lấy được kết quả xét nghiệm, thì ra sợ bóng sợ gió một hồi, thì ra Hạ Tiểu Xuyên chỉ là bị dị ứng da nên mới nhiễm trùng, dẫn đến sốt cao và đau bụng.

Đàm Giám mắng: “Cái đệt! Cậu làm gì mà lại bị dị ứng da?”

Hạ Tiểu Xuyên nằm trên giường bệnh, mặt mũi tràn đầy ủy khuất: “Tôi đâu biết được?”

Đàm Giám một bụng lửa giận: “Trong nhà sắp bị cậu phá hỏng hết! Bụng cậu đau, phá vỡ đồ trong nhà làm cái gì?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “tôi đau kinh khủng, không còn ý thức. Buổi tối hôm qua anh không về, gọi điện thoại di động anh không trả lời — đi đâu vậy?”

Đàm Giám nghĩ đau bụng còn có thể khỏe như vậy, hơn phân nửa là chờ y không về dùng đồ dùng trong nhà để trút giận.

Hạ Tiểu Xuyên vẫn còn hỏi: “Rốt cục tối hôm qua anh đi đâu?”

Đàm Giám trả lời: “Tôi lớn vậy rồi, bắt chợt đi cả đêm không về cậu cũng không cần tra rõ ngọn nguồn thế chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên quay mặt đi chỗ khác, cắn môi không nói lời nào.

Kiều Tấn Vi đi đến: “Hạ Tiểu Xuyên cậu lại hoạt bát lại rồi? Uống thuốc uống thuốc!”

Đàm Giám liền đứng lên: “Vậy tôi đi trước, Hạ Tiểu Xuyên lúc nào có thể xuất hiện?”

Kiều Tấn Vi cười hì hì nói: “Cậu ta không bị bệnh gì nặng, nằm hai ngày là có thể về.”

Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu trách móc: “Bây giờ tôi ra viện!”

Đàm Giám nói: “Con mẹ nó cậu cầm miệng cho tôi! Tôi còn muốn quay về thu dọn đồng tai họa cậu gây ra!”

Kiều Tấn Vi đưa Đàm Giám ra ngoài, đi thẳng đến cổng bệnh viện. Mặt trời sáng rực, chiếu lên vạn vật.

Kiều Tấn Vi nói: “Có phải Hạ Tiểu Xuyên thích anh không, Đàm Giám?”

Đàm Giám kinh ngạc: “Sao cậu lại hỏi vậy?”

Kiều Tấn Vi nói: “Lúc tôi kiểm tra thân thể cậu ấy, nhìn thấy trên người cậu ấy xăm tên anh.”

Đàm Giám cả buổi không nói lên lời, chuyện khi nào vậy? Hạ Tiểu Xuyên lúc nào thì chạy đi xăm hình, còn xăm tên của y nữa?

Kiều Tấn Vi nói: “Có lẽ là vì hình xăm này mới dẫn đến da cậu ấy bị dị ứng — Đàm Giám, Hạ Tiểu Xuyên thích anh... anh có biết hay không?”

Đàm Giám nói: “Biết thì sao? Không biết thì thế nào?”

Kiều Tấn Vi nói: “Anh không thích cậu ấy?”

Đàm Giám cười rộ lên: “Vì sao ai cũng phải hỏi tôi vấn đề này?” Nét cười thu lại, nhàn nhạt nói. “Nó là em trai tôi.”

Kiều Tấn Vi nói: “Chỉ vì nguyên nhân này?”

Đàm Giám hỏi lại: “Nguyên nhân này còn chưa đủ sao? Kiều Tấn Vi, hài tử một tay cậu nuôi lớn, cậu sẽ đi yêu mến nó sao?”

Kiều Tấn Vi quái dị nhìn y: “Chẳng lẽ anh lại coi cậu ta như con trai?”

Đàm Giám thở dài: “Cũng gần như vậy, lúc tôi nuôi nó, nó mới 13 tuổi, tôi 23 rồi, lớn hơn nó nhiều như vậy, sao có thể yêu nó chứ?”

Kiều Tấn Vi nói: “Nhưng hiện tại cậu ta còn cao hơn anh!”

Đàm Giám có chút buồn cười: “Chuyện đó và hình dáng có liên quan sao?”

Kiều Tấn Vi còn muốn nói gì nữa, Đàm Giám khoát khoát tay: “Kiều Tấn Vi, có một số việc xin anh đừng hiểu kỳ như vậy.”

Kiều Tấn Vi nói: “Đàm Giám, kỳ thực tôi vô cùng tò mò, người như anh, thích một người sẽ thành thế nào?”

Đàm Giám cười ha hả: “Vấn đề này, chính tôi cũng rất tò mò.” Dừng một chút, nói: “Hoặc là tôi thích ai, vẫn sẽ như thế này.”

Y xoay người, tùy tiện phát phát tay với Kiều Tấn Vi, đi băng qua đường.

Hồng Trần

14. Chương 14

Đàm Giám⁵

Ngày Hạ Tiểu Xuyên xuất viện, Đàm Giám ở chợ bán thức ăn cò kè mặc cả với ông lão bán gà, y nói con gà tơ này sao lại đắt như vậy, tuần trước còn không đến giá này.

Ông lão nói, tuần lễ trước là khi nào rồi? bây giờ mỗi ngày thế giới đều thay đổi, người trẻ tuổi à, không chừng chiến tranh thế giới lần thứ ba cũng sắp diễn ra rồi nha. Một quả bom nguyên tử bay đến, cậu còn ăn gà được ư? Có ăn thì tranh thủ mua ăn đi.

Đàm Giám nghĩ đệt, năm nay đến ông lão bán gà ở chợ cũng hiểu rõ tình hình thời sự như vậy, mấy đồng điền mà đã lôi chiến tranh thế giới ra, nếu không bỏ tiền chỉ sợ địa cầu sẽ nổ tung.

Từ chợ thức ăn đi ra, trong tay mang theo con gà tơ đã giết mổ sạch sẽ, Đàm Giám lại rẽ vào tiệm thuốc, đương quy nhân sâm cầu kỷ... và vân vân lấy một bao, chuẩn bị hầm cách thủy.

Điện thoại di động bắt đầu vang lên, Đàm Giám miễn cưỡng lấy một tay móc ra, liếc nhìn dây số, dùng bả vai kẹp điện thoại, lệch đầu sang một bên, vừa đi vừa nói chuyện: “mẹ, có chuyện gì ạ?”

“tiểu Giám, hôm nay con có thời gian về nhà ăn cơm không?”

“sao vậy ạ?”

ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, sau đó mới nói: “Chú Ba của con đã về, còn nữa, tạm thời đừng mang Hạ Tiểu Xuyên đến.”

Đàm Giám cúp điện thoại liền chạy đến nhà bố mẹ, leo lên lầu bảy, vừa vào cửa liền mệt không thở nổi, trong tay còn cầm con gà tơ cùng túi nhựa đầy đồ ăn.

Mẹ của y nhận đồ vật trong tay vừa nói: “Tiểu Giám, con còn mua thức ăn mang đến làm gì, trong nhà đều có sẵn rồi.”

Đàm Giám không nói lên lời, thực ra chỗ kia là chuẩn bị hầm cách thủy cho Hạ Tiểu Xuyên ăn.

Y liếc nhìn chú Ba của mình, trầm mặc ngồi trên ghế salon, sắc mặt xanh trắng, gầy như quỷ dữ. Đàm Giám nhớ tới Lăng Lợi, rõ ràng tuổi tác so với chú Ba không khác lắm, lại được chăm sóc như mới ba mươi tuổi. Nhưng chú Ba thì sao? So với cha y còn già hơn cả mười tuổi.

Hai vợ chồng này, hoặc là cùng biến mất, hoặc là cùng trở về, thật là ăn ý.

Đàm Giám đến phòng bếp giúp đỡ mẹ y, một mặt hỏi: “chú ba trở về lúc nào vậy mẹ?”

Mẹ y than thở: “Hai ngày trước vừa về, năm đó thiếu nợ người ta, sợ bị đòi nợ vẫn trốn ở nhà ông bà con không dám xuất hiện, cuối cùng vẫn bị người phát hiện ra, đã xảy ra chuyện.”

Đàm Giám giật mình: “Gặp chuyện không may? Chú xảy ra chuyện gì?”

Mẹ y nói: “bọn người đòi nợ chặn chú ấy ở nhà ông bà, ông con nói chú không về, đối phương liền mắng lên, còn đẩy ông con ngã trên đất, chú Ba tính nóng nảy, lao tới lấy dao chém người.”

Đàm Giám hít vào một ngụm khí lạnh: “Đã chết?”

Mẹ y nói: “không chết, nằm viện. Nhưng mà người chú chém kia, dĩ nhiên là cháu trai của cục trưởng cục thuế vụ, người ta nổi giận buông lời nói không cho chú ba con vào tù thì không xong.”

Đàm Giám thoáng bối rối: “Đến cùng chú Ba chém người ta thành thế nào? Chẳng lẽ biến người ta thành tàn phế?”

Mẹ y than thở: “CHém thành bộ dạng gì nữa, còn không phải là dựa vào một tờ giấy chứng nhận của bệnh viện sao? Bất kể nói thế nào, tội danh cố ý đả thương người là không thoát được. Thực sự có người muốn chĩnh chú ấy, tình tiết phán nghiêm trọng một chút, chú con còn không phải là vào tù vài năm nữa sao!”

Đàm Giám nói: “nghiêm trọng như vậy? Cùng lắm bồi thường tiền thuốc men nhiều một chút không được sao?”

Mẹ y cười khổ: “Ai bảo chú ấy chọc vào người không thể chọc?”

Ăn một bữa cơm, quả thực chẳng có vị gì. Đàm Giám lưỡng lự trước trong những năm này chú Ba một mình trốn ở bên ngoài, không có chút tắm hơi, thời gian nhất định cũng gian nan. Năm đó chú nghiện thuốc, công ty cũng vỡ nợ, gia đình cũng mất, nghe nói vì trốn nợ phải chạy đến Hải Nam — đúng rồi, không biết chú đã cai thuốc chưa? Bất quá nhìn chú cũng chịu được năm năm, chắc là bỏ rồi đi?

Chú y không nói lời nào, chỉ nói khi mình ở Hải Nam bị người đưa vào trại cai nghiện, cưỡng chế cai thuốc, chú nói đây là một cô gái tốt, một cô gái rất tốt. Chính mình trở về lần này vốn định thăm cha mẹ, anh trai chị dâu, còn có Tiểu Xuyên nữa, kết quả lại gây thêm chuyện.

Đàm Giám nghĩ chú y đang yêu người phụ nữ kia? Năm đó khi chú ly hôn với Lăng Lợi, gợn gàng mà linh hoạt, nửa phân tình cũng không lưu lại, bây giờ lại nảy sinh tình cảm với người phụ nữ khác, thần sắc lại đầm ấm, ngọt ngào lại áy náy. Một người đàn ông gặp được một nửa khác của mình, chính là như vậy sao?

Cha Đàm Giám vẫn thờ dài, Đàm Giám nghĩ, những năm gần đây ông cũng vẫn một mực cảm thấy áy náy với chú ba chứ? Đến bây giờ y vẫn không thể tưởng tượng, năm đó bố của y vậy mà lại quan hệ với em dâu, còn sinh ra một thằng con trai! Hình tượng người cha, hình tượng người đàn ông phản bội vợ cùng người phụ nữ khác yêu đương vụng trộm, cả hai đều không thể gắn với nhau, Đàm Giám cảm thấy mình không thể chịu đựng được.

“Tiểu Giám.” Chú ba cẩn thận mở miệng. “Tiểu Xuyên vẫn ổn chứ?”

Tay cầm đĩa của Đàm Giám run một chút, trấn định lại nói: “Rất tốt... nó lên đại học.”

Rốt cục chú ba y lộ ra một dáng tươi cười: “Thật sao? Vậy coi như không tệ... ta rất xin lỗi đứa nhỏ này, may mắn mà những năm này có cháu cháu cố nó — Tiểu Giám, đừng nói cho Tiểu Xuyên ta đã quay về, loại cha vừa bỏ rơi nó lại vừa đi tù này, nó không nhận cũng vậy.”

Nội tâm Đàm Giám phát khổ một hồi, đành phải cúi thấp đầu ăn cơm.

Y nhớ Lăng Lợi có nói qua bà thực xin lỗi Hạ Tiểu Xuyên, chú Ba nói chú thực xin lỗi Hạ Tiểu Xuyên, cha của y cái gì cũng chưa nói, hay là không dám đối diện với Hạ Tiểu Xuyên — còn có ai không nợ cậu nữa không? Hạ Tiểu Xuyên lấy tên Đàm Giám xăm trên người mình, Hạ Tiểu Xuyên từng nói qua, cậu thâm muốn cùng y sống cùng một chỗ, thì ra trên thế giới này có lỗi với cậu nhất, vẫn là mình.

Vì vậy y lại nghĩ đến Lâm Hàn, Đàm Giám rũ mắt xuống, mặc kệ có cố ý hay không, vì sao người nợ đối phương nhiều nhất vẫn là y? Bởi vì y không chịu yêu? Vậy nếu yêu, há sẽ không nợ thêm nữa ư?

Đàm Giám cơm nước xong xuôi về nhà, nhớ đến còn chưa đi đón Hạ Tiểu Xuyên xuất viện! Toàn thân chảy mồ hôi lạnh, vội vàng gọi điện cho Kiều Tấn Vi, Kiều Tấn Vi nói, tôi đã đưa cậu ấy về rồi, cuối cùng anh còn nhớ đến chuyện này nữa à!

Đàm Giám nói, nhà của tôi gặp chút chuyện, chậm trễ.

Kiều Tấn Vi kinh ngạc một chút, nhà của anh gặp chuyện gì?

Đàm Giám nhớ dường như trong nhà Kiều Tấn Vi cũng có chút địa vị, không biết có thể dọn dẹp chuyện này hay không? Vì vậy liền nói với hắn, chỉ là không nói là chú ba của y, chỉ nói là một người thân thích.

Kiều Tấn Vi trầm ngâm một chút, việc này nói lớn thì lớn nói nhỏ thì nhỏ, tìm người có quan hệ là được rồi.

Đàm Giám thất vọng nói, tôi đi nơi nào tìm quan hệ?

Kiều Tấn Vi nói, tôi tìm cách giúp anh.

Đàm Giám thấp giọng nói, vậy thì làm phiền cậu.

Kỳ thật từ trước đến nay Đàm Giám không muốn nhất là làm phiền người khác, nhưng y thật sự không quen người nào có thể lực. Kiều Tấn Vi thì sao, miễn cưỡng cũng coi như là người quen chứ? Chuyện này không coi là rắc rối nhỏ, hắn thực sự muốn giúp Đàm Giám, Đàm Giám còn thật sự không biết nên cảm ơn thế nào.

Đàm Giám nhớ đến Trần Diệp, Hạ Tiểu Xuyên dường như nhắc qua trong nhà Trần Diệp rất có quyền lực — vào cái ngày Trần Diệp uống say còn nói cha hắn muốn đem đất trống ở viện dưỡng lão bán cho hộp đêm, thoát nhìn thì nhà Trần Diệp cũng có thể lực nhỉ? Không biết có lớn hơn cục trưởng cục thuế vụ không?

Ý nghĩ này lóe lên, Đàm Giám cười tự giễu, đệt, chuyện khỉ gừ vậy, xảy ra chuyện mới nhớ tới hắn, mẹ nó thật ti tiện!

Hai ngày sau, Kiều Tấn Vi gọi điện tới hỏi Đàm Giám người thân phạm tội kia tên gì, Đàm Giám thân trọng nói, sau đó lòng đầy hi vọng hỏi: “Cậu có biện pháp rồi sao?”

Kiều Tấn Vi nói: “Tự nhiên sẽ có người giúp anh dọn dẹp chuyện này, làm xong tôi sẽ nói cho anh biết người đó là ai.”

Đàm Giám để điện thoại xuống, y mơ hồ đoán được Kiều Tấn Vi nói tới ai, y nghĩ mình không đi cầu hắn, việc này đều là Kiều Tấn Vi ra mặt, mình có thể làm như không biết.

Ít nhất tạm thời có thể làm như không biết.

Trở về nhà, Hạ Tiểu Xuyên tắm rửa, nằm trên ghế salon xem tivi. Cậu không biết cha mình đã trở về, càng không biết cha mình gặp phải lao ngục tai ương nên nằm xem tivi thấy vui cười ha ha.

Đàm Giám ngồi xuống bên cạnh cậu, thuận tiện cầm một tờ báo, Hạ Tiểu Xuyên nhìn qua “Ồ” một tiếng, tiện miệng nói: “Cha Trần Diệp lại lên báo à?”

Đàm Giám giật mình: “ở đâu?”

Tay Hạ Tiểu Xuyên chỉ tiêu đề trên báo “Hội nghị lần thứ 5 về tổ chức về tăng cường đảng viên trong sạch hóa bộ máy nhà nước.”, nói: “Đây này, Trần Lập Tường nha.”

Đàm Giám ăn một kinh ngạc lớn: “Cha của hắn là Trần phó thị trưởng?”

Hạ Tiểu Xuyên còn giật mình hơn y: “Giờ anh mới biết? Tôi nghĩ anh đã sớm biết rồi.”

Trong tay cầm tờ báo của Đàm Giám toát đầy mồ hôi, y nghĩ trách không được trách không được, lúc trước Kiều Tấn Vi nói bọn hắn tất cả đều là giúp thiếu gia ăn chơi...

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: “Bất quá bây giờ tôi cũng thấy bực mình, Kiều Tấn Vi nói tôi vốn không nên đi chọc giận hắn, nói đúng lắm, tôi xong rồi, còn chọc vào một người đàn ông bối cảnh phức tạp như vậy? Tôi muốn tiền, tự nhiên có người còn nhiều tiền hơn hắn, tôi muốn tình, đây không phải quá nực cười sao? Nếu như chỉ vì sự thoải mái trên giường, tìm người khác ở đâu chẳng được?”

“Kiều Tấn Vi không phải giới thiệu hai người quen nhau sao, sao hấn còn nói những câu này?”

“Hấn chỉ giới thiệu bọn tôi quen biết, hơn nữa vốn dĩ Trần Diệp đã không có hứng thú với đàn ông, là tôi dụ hấn — đệt! Mẹ nó thật hối hận!”

Đàm Giám cười rộ lên, nói: “Cậu chơi với hấn không xảy ra chuyện gì, hối hận gì chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên cười lạnh: “Anh biết tôi hối hận cái gì, Đàm Giám.”

Đàm Giám trầm mặc không nói.

Y nghĩ sao Kiều Tấn Vi không nói với y không nên đi chọc Trần Diệp? Là biết rõ y sẽ không động lòng, hay là biết rõ Trần Diệp thật sự thương y?

Chọc không được chọc không được.... trong nội tâm Đàm Giám nói, chỉ cần là đàn ông, tất cả đều không chọc vào được. năm đó Lâm Hàn cũng đã nói rồi, cái thứ như đàn ông này, không thể chạm vào!

Một tuần sau, mẹ Đàm Giám lại gọi điện thoại đến nói: “Thật là lạ, chú ba con vậy mà lại không sao, cháu trai cục trưởng cục thuế vụ gọi điện tới nói thì ra chú ba con là bạn của con trưởng Trần thị trưởng — Tiểu Giám, hấn nói đúng là công tử của Trần thị trưởng à?”

Đàm Giám nuốt nước miếng, chật vậy nói: “Con đâu biết?”

“Chú ba con cũng không hiểu, nhưng mà không sao thì tốt rồi, người kia nói đều là hiểu lầm, chúng ta bồi thường tiền, việc này liền kết thúc. Hối cha con, cha con cũng nói chưa bao giờ biết cái gì Trần thị trưởng, không phải bạn của con chứ?”

Đàm Giám nói: “Con thật sự không biết.”

Mẹ y nói: “Việc này thật kỳ quặc, aii, chẳng lẽ là chú ba con gặp may mắn, bị nhầm thành người khác?”

Đàm Giám nói: “Nhưng là không sao rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Mẹ y nói: “Cảm thấy lo lắng, nhờ đâu cuối cùng người nọ phát hiện là nhầm người, lại làm ầm lên thì sao?”

Đàm Giám an ủi nói: “Chắc không đâu, chú ba không phải nói sẽ đi sao? Đi là hết chuyện. đúng rồi, lúc nào gọi Tiểu Xuyên về gặp chú ba?”

Mẹ y bắt đắc dĩ thở dài: “Chú ba con cảm thấy không còn mặt mũi gặp nó, nói định đứng ngoài trường học nhìn nó là tốt rồi, Con nói xem vất vả lắm mới về, lại không dám đi gặp con mình, còn lén lút lút lút, ra cái gì đây?”

Đàm Giám nói: “Chú ba nghĩ như vậy cũng không làm sao được. Hơn nữa tính tình Tiểu Xuyên cũng không tốt lắm, mấy ngày trước mẹ nó quay về, bị Tiểu Xuyên đuổi đi.”

Mẹ y lấp bắp kinh hãi: “Con nói Lăng Lợi... thím ba con, đã quay về?”

Đàm Giám thoáng cái hiểu ra, đúng vậy, người phụ nữ kia, với mẹ của mình tồn tại một mối quan hệ khó nói, cũng đều là người mà cả hai không muốn gọi tên ra nhất.

Có chút hối hận đã lỡ lời, Đàm Giám vội nói: “bà ấy quay về gặp Tiểu Xuyên, ở lại hai ngày đi rồi, cũng không sao cả.”

Mẹ y thật lâu không nói gì, cuối cùng mới hỏi: “Cô ta ở nước Mỹ sống tốt chứ?”

Đàm Giám nói: “Nhìn qua thì sinh sống cũng được.”

Mẹ y không nói, Đàm Giám cũng không nghĩ ra cái gì để nói, tẻ nhạt một phút cuối cùng cúp điện thoại.

Đàm Giám bấm điện thoại của Kiều Tấn Vi, hỏi hấn có rảnh không, mời hấn ăn cơm.

Kiều Tấn Vi mỉm cười, nói: “Đàm Giám, có phải chuyện người thân của anh giải quyết rồi không? Anh không cần cảm ơn tôi, việc này không phải tôi ra mặt.”

Đàm Giám biết rõ hấn tìm ai, nhưng vẫn hỏi: “cậu nhờ ai giúp?”

Kiều Tấn Vi nói: “Chịu vung sức ra giúp anh, ở đời này ngoại trừ Hạ Tiểu Xuyên cũng chỉ có Trần Diệp thôi nha? Đàm Giám, có đôi khi tôi không vừa mắt, sao anh ác như vậy được, không để người khác ở trong lòng sao?”

Đàm Giám nói: “Tôi sẽ cảm ơn hần thật tốt.”

Kiều Tấn Vi nói: “Chỉ sợ thứ hần mong muốn không phải tiếng cảm ơn này.”

Đàm Giám nói: “nhiều hơn tôi không cho được.”

Kiều Tấn Vi mắng một câu: “Đệt!” cúp điện thoại.

15. Chương 15

16

Đàm Giám để điện thoại xuống, ngẩn người một hồi, rốt cục cũng bắt xe bus đến trường học Trần Diệp. Kết quả đến trước cổng đại học k, Đàm Giám mở mắt nhìn đoàn người ồ ạt từ trong trường đi ra, ngẩn người.

Không phải y không chịu gọi điện cho Trần Diệp, không nên đến ôm cây đợi thỏ, mà từ lần trước sau khi ra khỏi phòng khách sạn, đã xóa số của Trần Diệp. Kỳ thật hần có thể hỏi Kiều Tấn Vi, nhưng mà... Đàm Giám thở dài, đây không phải là có thêm tội cho Kiều Tấn Vi mắng mình sao?

Từ xa đã thấy Trần Diệp đang đi ra, vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ kia, bên cạnh rất nhiều người vây quanh hần, chỉ là nhìn ánh mắt hần có vẻ không kiên nhẫn.

Đàm Giám bước đến, gọi hần: “Trần Diệp.”

Trần Diệp ngẩng đầu, trên mặt chẳng lộ biểu tình gì, dường như không nghĩ Đàm Giám sẽ đến tìm hần. hần sững sốt một chút, phát tay đuổi những người đang nói chuyện kia đi, nói với Đàm Giám: “Anh tìm tôi?”

Đàm Giám gật đầu.

Trần Diệp nói: “Vì Kiều Tấn Vi nói cho anh chuyện người thân kia?”

Đàm Giám mỉm cười: “Muốn mời cậu ăn cơm.”

Trần Diệp nói: “Nếu đơn thuần là đến cảm ơn tôi, vậy thì miễn đi, tôi không thèm tiếng cảm ơn này của anh.”

Đàm Giám nói: “Thật sao?” xoay người rời đi, chân vừa mới bước đã bị Trần Diệp kéo lại. Mặt hần bắt đầu đỏ: “Anh chết cũng không chịu nói hai câu êm tai với tôi sao?”

Đàm Giám nói: “Cậu muốn nói dễ nghe thế nào? Tôi có thể thử một chút.”

Trần Diệp cắn răng: “Ăn cơm coi như xong đi, đến Blue Shadow!”

Đàm Giám nói: “Kia là chỗ nào?”

Trần Diệp nhe răng cười với y: “Là chỗ lần trước anh một chai đánh ngã ba chai của tôi.”

Kỳ thật Đàm Giám rất muốn nói y không muốn đi uống rượu, muốn ăn cơm, nhưng mà lần này để tỏ lòng biết ơn, vẫn để chủ theo khách là được rồi.

Trần Diệp kéo y mạnh mẽ đi tới, sau khi tiến vào quán bar trực tiếp ngồi xuống chỗ lần trước họ ngồi, nói với nhân viên phục vụ, trước mang tới chút điểm tâm, hai kết bia.

Đàm Giám giật mình, rượu có thể không rẻ, hôm nay y mang đủ tiền chứ? Không biết ở đây có được quẹt thẻ không?

Mặt Trần Diệp ẩn dưới ánh đèn mờ, ánh sáng màu cam hắt trên mặt hần so với bình thường thì nhìn nhu hòa hơn nhiều. Đàm Giám chán chết ngồi chờ nhân viên phục vụ mang đồ lên. Y biết rõ Trần Diệp không muốn nghe y nói cảm ơn, y cũng cất những lời khách sáo kia, y phát giác nhược điểm của con người kì thật

rất dễ bại lộ, tựa như y, không muốn nợ Trần Diệp nhân tình, rồi lại ích kỷ dung túng Kiều Tần Vi thay y mở miệng — có lẽ là có chút hèn hạ đi?

Trần Diệp cau mày, một mực không mở miệng, Đàm Giám cũng chỉ đành dẫn đầu phớt lờ trầm mặc: “Gần đây đang bận cái gì?”

Trần Diệp nói: “Bận cái gì? Còn không phải là chuyện xuất ngoại sao?”

Đàm Giám sững sốt một chút, đêm đó Trần Diệp uống say, nói hắn không muốn ra nước ngoài, muốn ở lại, thì ra vẫn là phải đi sao? Vì vậy nói: “Chuyện kia thuận lợi chứ? Xuất ngoại rất tốt.”

Trần Diệp cười lạnh, nói xéo y ngay lập tức: “Rất tốt? ĐỆT! Đàm Giám, anh thật sự là tôi vì anh làm gì cũng không cần hỏi báo?”

Đàm Giám trầm mặc, chuyện của chú ba đối với Trần Diệp đến nói chỉ là mời người ăn một bữa cơm, nói vài câu chuyện nhưng đối với y là ơn huệ lớn bằng trời. Địa vị của dân chúng bình thường luôn thấp như vậy, bạn không có cách nào thay đổi cục diện, đổi thành người khác lại vài ba câu có thể xong chuyện. Đàm Giám vốn chính là đến trả nhân tình, trả như thế nào, y không biết, nhưng cũng không thể tự dưng kêu người đến giúp được.

Y mở miệng nói: “Vậy cậu muốn như thế nào?”

Trần Diệp nói: “Muốn anh để tôi tán!”

Đàm Giám mặt không đổi sắc: “Không phải là cậu muốn xuất ngoại sao?”

Trần Diệp cười rộ lên, biểu tình rất vô lại, đáy mắt lại có một chút đau đớn cùng tuyệt vọng: “Đúng vậy, đi thì tôi nhất định sẽ đi, trứng chọi đá, tôi không hơn ông già nhà tôi được, hắn nói để tôi đi, tôi không thể không đi. Đàm Giám, trước khi đi vẫn không thể lưu lại một chút hơi ức tốt đẹp sao?”

Đàm Giám nói: “Là yêu cầu này sao?”

Trần Diệp nhìn y kinh dị.

Đàm Giám gạt đầu với hắn: “Có thể.”

Trần Diệp cho là mình nghe nhầm.

Đàm Giám vâng vâng chai bìa trong tay, không có ý định uống, Trần Diệp nhìn y: “Anh có hiểu ý của tôi không? Tôi không phải ngón tay anh tùy tiện theo tôi ăn một bữa cơm xem một bộ phim, trong thời gian này, hôn môi, trên giường, ân ái, tôi đều muốn!”

Đàm Giám nói: “Tôi biết.”

Trần Diệp mở to hai mắt nhè, trái lại Đàm Giám cười rộ lên: “Cậu giết mình như vậy làm gì?”

Trần Diệp cả buổi mới nói: “Tôi không nghĩ anh lại đồng ý dứt khoát như vậy.”

Đàm Giám cười nhạt một tiếng: “Chỉ là một hiệp ước ngắn hạn thôi, có gì ghê gớm đâu? Trần Diệp, từ trước đến nay tôi không nợ ai ân tình, yêu cầu của cậu cũng không quá đáng.

Trần Diệp không nói lên lời, Đàm Giám đã đồng ý, sáng khoái đến mức ngoài ý muốn của hắn. nhưng cái hắn muốn chỉ là như vậy sao? Chỉ là quan hệ tình nhân mấy tháng thôi sao? Một thứ không bao gồm hứa hẹn, vĩnh viễn không nhìn thấy tương lai, một hợp đồng tình yêu ngắn hạn mỗi ngày đều tính toán đến lúc chia tay ư?

Chẳng qua nếu như hắn nói muốn Đàm Giám yêu hắn, đi cùng hắn, tên Đàm Giám kia sẽ đồng ý chứ?

Trần Diệp nói: “Khi nào thì anh bắt đầu thực hiện lời hứa của mình?”

Đàm Giám nói: “Tùy cậu.”

Trần Diệp nói: “Vậy thì bắt đầu từ hôm nay đi, thời gian của tôi có hạn.”

Đàm Giám mỉm cười, vươn tay gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, sau đó nói với Trần Diệp: “Chuyện muốn phòng, cậu trả tiền.”

Đàm Giám mở cửa phòng tắm đi tới, mặc áo tắm khách sạn cung cấp, tóc còn có chút ẩm ướt, bị y vén sau hai tai, vệt nước từ xương quai xanh chảy xuống ẩn trong áo tắm.

Trần Diệp có chút miệng đắng lưỡi khô, vì vậy uống một hớp, trong lòng mắng. Đệt! người khêu gợi hơn y gặp nhiều rồi, sao tối nay cứ như cấm dục nhiều năm một tối không chịu nổi!

Đàm Giám lên giường, nằm xuống bên cạnh Trần Diệp. Trần Diệp hỏi y: “Từng có kinh nghiệm sao?”

Đàm Giám trả lời: “Với đàn ông chưa có.” Trần Diệp có chút run tay cởi quần áo Đàm Giám, chính mình tự thử mình, run cái gì chứ! Lại không phải là lần đầu tiên!

Có thể tâm tình của hắn so với lần thứ nhất cũng không khác. Trần Diệp không nhớ rõ tình hình lần đầu tiên của mình, đối phương đương nhiên là phụ nữ, mình là con gà mờ, hoàn toàn bị dẫn dắt.

Khi đó, đại khái đang là cấp ba?

Cuối cùng cởi bỏ quần áo Đàm Giám ra rồi, Trần Diệp đứng dậy tỉnh tề xem xét, làn da Đàm Giám không tính là trắng, nhưng lông mọc trên người rất ý, thân thể lỏa lồ ở trong màn đêm có chút phản quang, nước da nam tính bóng loáng. Trần Diệp từ cổ tay của y vuốt ve xuống dưới, xẹt qua ***g ngực, dừng lại ở hông. Xúc cảm rất tốt, không có chút thịt thừa, hơn nữa lại mềm mại.

Chính mình lưu luyến quên thời gian, Đàm Giám đột nhiên nói: “Có thể để tôi ở phía trên không?”

Trần Diệp sững sốt một chút, mắng to: “Đệt! Anh nói thử xem?”

Đàm Giám nói: “Cho cậu ở trên, tôi sẽ đau đến chảy máu chứ?”

Trần Diệp quả thực tức giận: “Kỹ thuật của tôi thối nát vậy sao? Đệt — anh là lần đầu tiên, không tránh khỏi có chút đau nhức, tôi sẽ tận lực nhẹ nhàng... chảy máu ư, đại khái là có một chút, lại không nhiều lắm, không chết được đâu!”

Đàm Giám cau mày nói: “Tôi rất sợ đau.”

Trần Diệp thật muốn bóp chết cái thằng cha không hiểu phong tình này, nhưng mà hắn cũng không thể trông cậy Đàm Giám trong lúc này đột nhiên trở nên phong tình vạn chủng tích cực phối hợp với hắn chứ? Đành phải nỗ lực ở trên người y vuốt ve hôn mê, nhen nhóm dục hỏa của y, để y cảm miệng.

Trần Diệp thử dùng ngón tay thăm dò cơ thể Đàm Giám, hô hấp của Đàm Giám bắt đầu trở nên nặng nề, không giãy dụa, cũng không có ý đón hòa, không biết đã có khoái cảm hay đơn thuần chỉ cảm thấy đau.

Thân thể của y kỳ thật rất mềm mại, Trần Diệp nghĩ đây quả thực không giống thân thể của một người đàn ông gần ba mươi tuổi, sau lại nhẹn không được cười, hai mươi tám tuổi cũng không tính là già chứ? Cả trong quá trình, Đàm Giám ngoại trừ nhắm chặt mắt nhú chặt lông mày, hô hấp hơi run rẩy thì dường như không phát ra một chút thanh âm. Mãi đến khi Trần Diệp rút ngón tay về, đem chính mình đưa vào, Đàm Giám mới phát ra một tiếng “Ah” ngắn ngủi, sau đó không một tiếng động, thân thể dựa vào sự tiến xuất của Trần Diệp mà nhẹ nhàng đưa.

Trần Diệp bắt đầu dùng lưỡi liếm sau lưng Đàm Giám, hắn phát giác người dưới thân đang run, cơ bắp căng thẳng vô cùng, vì vậy bắt đầu dùng thời gian hôn môi, hôn từ gáy Đàm Giám, đến eo của y dùng lưỡi rê qua rê lại.

Khi trên giường hắn chưa từng kiên nhẫn vuốt ve đối phương như vậy, Đàm Giám không xuất, nhưng thân thể vẫn run rẩy, điều này khiến hắn cảm thấy đau lòng. Trong đau lòng lại mang một chút tuyệt vọng, hắn hi vọng chính mình khoái hoạt, Đàm Giám cũng khoái hoạt, nhưng hắn không cảm giác được Đàm Giám đã cảm nhận được khoái cảm.

Loáng thoáng nhớ lại Đàm Giám đã nói — tôi không yêu đàn ông. Khi đó là mình say, rất lâu sau những câu này mới từ trong trí nhớ chạy ra. Hắn tức giận, tức giận đến mức muốn giết chết Đàm Giám, liền dứt khoát cắt hi vọng không quán lấy y. nhưng khi Kiều Tấn Vi vì chuyện của Đàm Giám đến tìm hắn, hắn vẫn nhẹn không được mà ra tay, lần đầu tiên trong đời hắn dùng danh nghĩa con trai Trần phó thị trưởng, cùng người ta ngồi cùng bàn cười giả tạo uống rượu thương lượng... Trần Diệp nhớ hắn là kẻ hiểu rõ nhất làm thế

nào không chế tình cảm trong cuộc chơi, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác đuổi theo một người không tìm không phổi.

Kiều Tấn Vi nói với hấn, tên Đàm Giám này đâu chỉ không tìm không phổi? y là người gan tỳ thận tất cả đều thiếu một nửa!

Trần Diệp muốn nói câu này mẹ nó thật quá chính xác!

Cuối cùng lúc kết thúc, Đàm Giám vẫn duy trì tư thế nằm trên giường, không nhúc nhích. Trần Diệp cẩn thận rút chính mình ra, đây tuyệt đối không phải là lần ái tình kịch liệt nhất, nhưng là lần hấn cẩn thận nhất.

Bởi vì Đàm Giám vẫn có cao trào, điều này khiến Trần Diệp ít nhiều thoát khỏi tâm lý oán hận “chẳng lẽ mình đang cưỡng gian y?”. hấn nhớ đến có lẽ nên lau người cho Đàm Giám một chút, con mắt nhìn xuống dưới, sợ đến suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Sao Đàm Giám lại chảy nhiều máu đến vậy!

Nhìn thấy trên giường đơn một mảnh đỏ thẫm, Trần Diệp vừa kinh vừa sợ, cho dù là lần đầu làm tình cũng không chảy máu đến như vậy... hấn luống cuống tay chân lấy giấy đi lau, Đàm Giám thấp giọng thở gấp một chút, hừ nhọc nói: “Cầm khăn ướt tới, giúp tôi cầm máu.”

Trần Diệp nhảy xuống giường, chạy thật nhanh vào toilet, dùng nước ấm thấm ướt khăn mặt thận trọng đè xuống vết thương Đàm Giám.

Dáng vẻ Đàm Giám ngoại trừ mệt mỏi thì là tái nhợt, y nhìn thấy bộ dạng run sợ của Trần Diệp mà cảm thấy buồn cười: “Tôi sớm nói rồi, cậu nhất định sẽ làm tôi chảy máu.”

Giọng nói Trần Diệp run lẩy bẩy: “Tôi... tôi không biết lần đầu của đàn ông sẽ chảy nhiều máu như vậy...” kinh nghiệm trên giường của hấn và đàn ông kỳ thật cũng không phong phú, ngoại trừ Hạ Tiểu Xuyên, chính là Đàm Giám. Hạ Tiểu Xuyên lên giường với hấn đương nhiên không phải lần đầu tiên, cũng không chảy máu nên hấn thực sự bị giật mình.

Đàm Giám nói: “Có thể thể chất của tôi không phù hợp ân ái với đàn ông.”

Trần Diệp nói: “Chỉ là thể chất thôi sao? Đàm Giám, trên tâm lý thế nào, anh có cảm thấy kinh tởm không?”

Đàm Giám giương mắt nhìn hấn.

Trần Diệp nói: “Có phải cảm thấy không thể chịu đựng không? Lúc tôi đi vào có phải còn buồn nôn? Đàm Giám, có phải trong lòng anh cảm thấy chán ghét đến chết, lại không chịu nói?”

Đàm Giám nói: “Trần Diệp, cậu nhìn, loại chuyện này tôi cũng nhận được khoái cảm, cậu nên tin tưởng ít nhất tôi không cảm thấy buồn nôn.”

Trần Diệp nói: “Anh cũng không có biểu lộ khoái hoạt.”

Đàm Giám cười rộ lên, nói: “Cậu còn muốn tôi trông thoải mái? Cái này quá khó khăn, Trần Diệp, làm người không nên quá tham lam, đừng đòi tôi thứ mà tôi không thể cho.”

Trần Diệp giữ im lặng, hấn nhìn thấy trên người Đàm Giám tràn đầy những dấu vết hấn lưu lại, xanh xanh tím tím, *** tà mị hoặc, phối hợp với vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của y, tạo thành một hình ảnh khó tả bằng lời.

Khiến cho lòng hấn rung động cùng tuyệt vọng.

Hấn nghĩ nếu như Đàm Giám không mở miệng, buổi tối đó có thể coi là hoàn mỹ. Ít nhất hấn còn có thể mong đợi, người giống như Đàm Giám vậy, chịu lên giường với hấn, dù chỉ có một chút, cũng là yêu hấn đi?

Nhưng mà biểu lộ của Đàm Giám giống như trước kia, dường như lúc ban đầu bị hấn túm lấy đánh một trận, phảng phất chỉ là trải qua một chuyện không thể bình thường hơn, không có chút rung động nào.

Không có ngượng ngùng, không có xấu hổ, không có hạnh phúc, không có bi thương.

Có lẽ trên thế giới thực sự có loại người này, thân thể với linh hồn cách xa hai đầu thái cực, yêu với được yêu đối với họ mà nói đều là dư thừa, Trần Diệp nghĩ, có phải là chính mình Đàm Giám cũng không yêu?

Vậy thì hẳn còn có thể đi yêu người khác thế nào?

Jenny: H theo phong cách Tô Đặc, như có như không :)))

16. Chương 16

17

Từ ngày Đàm Giám nhận lời Trần Diệp trở đi, dường như y với Trần Diệp thật sự hẹn hò như người yêu, chỉ cần hai bên có thời gian rảnh sẽ cùng nhau đi ăn cơm, lúc hẹn hò có hôn môi cũng không đẩy Trần Diệp ra, chỉ riêng chuyện làm tình thì vẫn không có hứng thú quá lớn, tuy rằng không đến mức cực tuyệt nhưng Trần Diệp nhìn ra được, y đối với chuyện cùng mình trên giường thật sự rất miễn cưỡng. Vì vậy Trần Diệp cũng hiểu ra ngồi yên vô ích, hẳn thậm chí còn đi hỏi qua Kiều Tấn Vi, có thật là trên đời có người trời sinh không thể lên giường với đàn ông không.

Kiều Tấn Vi nói: “Trời sinh không thể lên giường với đàn ông à? Có đấy, thạch nữ, cơ thể có khiếm khuyết, thậm chí yếu hơn bình thường.”

Trần Diệp nói: “Kiểu đấy có phải có sinh lý như bình thường, nhưng trên mặt không có biểu tình gì?”

Kiều Tấn Vi nói: “Không biểu tình? Chẳng lẽ là như Sử Thái Long, gương mặt bị thương đến hoại tử?”

Trần Diệp nói: “Cái đệt!”

Kiều Tấn Vi tò mò hỏi: “Mày nói tới ai, không phải là Hạ Tiểu Xuyên chứ?”

Trần Diệp lại nói: “Đệt! Ông đây với hẳn xong lâu rồi!”

Kiều Tấn Vi nghi hoặc nhìn hắn, đột nhiên kêu lên sợ hãi: “Chẳng lẽ là Đàm Giám?!”

Trần Diệp không nói lời nào.

Kiều Tấn Vi trợn tròn hai mắt nói: “Đó là một người máy đó, mày làm rồi à? Anh em thật sự là phục mày chết được!”

Trần Diệp buồn bã: “Y chỉ đồng ý tao làm người tình vài tháng.”

Kiều Tấn Vi lạnh lùng cười: “Không tệ, lẽ nào mày muốn y yêu mày cả đời, cùng mày phiêu bạc chân trời?”

Trần Diệp lại nói: “Chỉ cần y muốn, tao thật sự nguyện ý.”

Kiều Tấn Vi mắng lên: “Đừng nói với tao mấy câu như vậy! Trần Diệp, tao khuyên mày một câu, đàn ông tốt trên thế giới này còn nhiều, đàn bà tốt cũng không ít đâu.”

Trần Diệp cười rộ lên: “Đúng vậy, tao đoán không bao lâu nữa tao cũng sẽ quên y.”

Kiều Tấn Vi nói: “Đấy là đương nhiên, ai đó còn là một tên trẻ người lông bông mà.”

Trần Diệp nói: “Nhưng trước đó, tao không biết phải làm sao đây.”

Bốn phía yên lặng, Trần Diệp và Kiều Tấn Vi đứng ở hành lang bệnh viện, hai người đều đang hút thuốc lá, hai người đều mang vẻ mặt thê lương.

Kiều Tấn Vi nói: “Thật ra người tỉnh táo nhất là Đàm Giám, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ngay từ đầu xác định không nên đụng vào, thì thế nào cũng không động lòng.”

Trần Diệp nói: “Y bảo y không yêu đàn ông.”

Kiều Tấn Vi lạnh lùng cười: “Tao tin.”

Trần Diệp lại nói: “Thế nhưng y và tao làm tình cũng có cao trào.”

Kiều Tấn Vi trả lời: “Trong lòng và sinh lý là hai việc khác nhau. Mày nhìn mày đi, với đàn ông hay đàn bà cũng có cao trào, lẽ nào mày bác ái đến vậy?”

Sắc mặt Trần Diệp đại biến, giận mắng lên: “Cái đệt mợ mày! Kiều Tấn Vi, mày bảo ai là con vịt chết?”

Kiều Tấn Vi bất đắc dĩ nói: “Tao chỉ định ví dụ—”

“Có kiểu ví dụ thế nào? Đệt!”

“Không nói thế thì mày hiểu được sao? Trần Diệp, tóm cái váy lại thì là Đàm Giám thích mày hơn người khác một chút, chỉ một chút, chỉ ít trước đó y cũng đã nói rõ giao dịch với mày, cân nhắc lợi hại, xác định không có gánh nặng mới bằng lòng cho mày một chút tình cảm!”

Trần Diệp không nói lại được gì, cuối cùng khinh cười rộ lên: “Cho tao một chút tình cảm... câu này mày nói thật mẹ nó quá độc.”

Kiều Tấn Vi nói: “Mày muốn bắt được phần tình cảm này? Được, nhưng ít nhất mày cũng phải giống như y, thấy rõ ràng.”

Trần Diệp nói: “Thấy rõ ràng? Tao thấy rất rõ ràng, mỗi một phần trên cơ thể y tao đều thấy rất rõ ràng! Thấy rõ ràng thì thế nào? Từng chút tao đều muốn!”

Kiều Tấn Vi mắng to: “Cái đệt! Con mẹ nó mày thật không có tự trọng!”

Trần Diệp biến sắc: “Không có tự trọng? Kiều Tấn Vi, hại tao dính vào đàn ông là mày, bảo tao quay sang Đàm Giám cũng là mày, mày nhìn vui rồi, con mẹ nó mày thì cao quý?”

Kiều Tấn Vi giận quá hóa cười: “Trần Diệp, con mẹ nó mày đừng như con chó điên gặp ai cắn người đó — cứ như tao lúc nào cũng xen vào việc của người khác vậy? Mày yêu người ta, sau này nếu chết vì người ta tao cũng chỉ tiễn mày hơn người khác được vài cái vòng hoa, xem mày đến cuối cùng có được bao nhiêu hạnh phúc!”

Hắn nghĩ Trần Diệp xong rồi, cái tên công tử lúc nào cũng cười nói chơi trò nhân sinh vô vị kia không còn nữa. Hôm nay thật cao hứng từ từ nhắm hai mắt lại từ trên núi cao nhảy xuống, người kéo hắn, hắn lại coi người thành kẻ thù, hận không thể cùng chết chung.

Đàm Giám cho hắn chút kẹo ngọt, hắn liền không dứt ra được, hận không có nhiều hơn. Nhưng mà Đàm Giám tàn khốc mỉm cười, chỉ có thể cho mi như vậy, nhiều hơn mi sẽ không thấy thích nữa — đàn ông ư, đều là tiện.

Kiều Tấn Vi lạnh lùng cười, thì ra bọn họ đều coi thường Đàm Giám, trên đời này chỉ có y là thông minh nhất.

Đàm Giám như thường này về nhà, vừa mới bước vào, một vật thể không rõ bay đến trước mặt y, kèm theo tiếng kêu giận dữ của Hạ Tiểu Xuyên: “Đây là cái gì? Đàm Giám!”

Đàm Giám khom lưng nhặt đồ vật đó lên, nhìn thoáng qua, trả lời: “Hai tờ giấy.”

“Hai tờ giấy? Cái đệt! Sao anh không nói vài tờ?” Hạ Tiểu Xuyên nhào tới trước mặt y, bởi vì phần nợ mà gương mặt vặn vẹo. “Vì sao chủ hộ hai tờ sổ tiết kiệm đều là tên tôi? Hơn mười vạn đấy, Đàm Giám, con mẹ nó sao anh để lại cho tôi nhiều tiền như vậy?!”

Đàm Giám sửa lại: “có mười vạn là mẹ cậu để lại cho cậu.”

Hạ Tiểu Xuyên tức giận mắng: “Đây là phí nuôi tôi bà ta cho anh! Ý anh là gì? Sợ sau này tôi chết đói, vẫn để lại tiền cho tôi ư? Cất rất lâu rồi nhỉ, Đàm Giám? Có sổ tiền này sao không mua xe? Tra một lần tuyệt đối đủ chứ— không phải anh vẫn muốn mua xe sao?”

Đàm Giám không chịu nói.

Hạ Tiểu Xuyên đoạt lấy sổ tiết kiệm trong tay y, hận không thể xé làm hai nửa: “tôi là phết vật sao Đàm Giám? Sao anh cứ phải chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ cho tôi? Có phải không tiền kết hôn của tôi anh cũng chuẩn bị sẵn rồi?”

Đàm Giám nói: “Cậu không muốn dùng tiền của tôi, vậy không dùng là được, việc gì phải làm lớn chuyện thế này?”

Hạ Tiểu Xuyên lui về sau hai bước, mắt nhìn Đàm Giám, phảng phất như trở lại cái đêm lạnh lẽo năm năm trước, nước mắt trào ra, chỉ có nụ cười nhợt nhạt băng lãnh.

Lạnh lẽo như ngấm vào tim, nhiều năm như vậy, vẫn như vậy.

“Tại sao lại làm như vậy, Đàm Giám?”

Đàm Giám trầm mặc.

“Anh là anh tôi, nên cho tôi nhiều tiền như vậy?” Hạ Tiểu Xuyên muốn cười, thực sự muốn cười, người đàn ông này cho rằng giấu sổ tiết kiệm trong tủ treo quần áo sẽ không bị cậu phát hiện ra? Y nói y không thương mình, lời lẽ bén nhọn như dao găm, như cắt đôi tim cậu ra, thế nhưng khi cậu đang tuyệt vọng lại phát hiện ra người đàn ông này tích tiền cho mình bao năm.

Y có bệnh sao? Y cũng không phải là cha cậu, khổ cực tiết kiệm tiền cho cậu làm gì? Y không phải muốn tìm bạn gái sao? Y không phải còn muốn kết hôn sao? Số tiền này, vì sao không giữ lại cho y?

Rốt cục Hạ Tiểu Xuyên xoay người chạy ra ngoài.

Dù không nơi nào để đi cũng muốn đi/

Cách một ngày sau Kiều Tấn Vi gọi điện cho Đàm Giám, muốn gặp y, hỏi y đang ở đâu.

Đàm Giám nói: “Có chuyện gì, tối nay rồi hãy nói, bây giờ tôi cách rất xa thành thị, đi xe bus trở lại ít nhất cũng mất hơn một tiếng.”

Kiều Tấn Vi nói: “Nói cho tôi địa chỉ, tôi tới tìm anh.”

Đàm Giám nói: “Có cái gì không thể nói qua điện thoại sao?”

Kiều Tấn Vi nói: “Không phải chuyện nói một hai câu là xong, pin điện thoại của anh có đủ hay không? Tiền điện thoại đi động còn bao nhiêu?”

Đàm Giám bắt đắc dĩ nói: “Không nói ngay không được sao?”

Giọng Kiều Tấn Vi rất kiên quyết: “Đúng vậy.”

Đàm Giám thở dài: “Vậy được rồi, tôi ở Thúy Hoa Sơn.”

“Đâu?”

“Thúy Hoa Sơn, khu nghĩa địa công cộng.”

Nửa giờ sau, Kiều Tấn Vi chạy như bay tới, thấy Đàm Giám ngồi ở trên mặt đất hút thuốc.

Trước mặt y có một tấm bia, hình một cậu con trai mỉm cười trầm tĩnh, yên lặng nhìn về phía xa. Phía dưới không có hoa tươi, chỉ đốt một nén nhang.

Kiều Tấn Vi lạnh lùng cười: “Anh muốn tìm người nghiện thuốc lá với anh, không đến mức chạy tới nơi này chứ?”

Đàm Giám mệt mỏi phất tay một cái: “Không nên cười nhạo tôi ở đây, Kiều Tấn Vi.”

Kiều Tấn Vi cũng ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, nói: “Nơi này cũng tốt, rất thanh tĩnh, nói gì cũng tiện.” Còn nói. “Anh tới thăm ai? Bạn anh sao? Hay người thân?”

Đàm Giám chỉ hút thuốc.

Kiều Tấn Vi nói: Anh xem người đã chết chính là không tốt chỗ này, anh nói cái gì người ta cũng không nghe được, chỉ có thể cười với anh.”

Cuối cùng Đàm Giám cũng mở miệng: “Cậu muốn nói gì, nói.”

Kiều Tấn Vi hít một hơi thuốc lá, nói: “Hôm qua tôi ở một quán rượu ngoại nhật được Hạ Tiểu Xuyên, say như chết, chỉ biết cười khúc khích hỏi tôi có yêu cậu ta hay không, có muốn làm tình với cậu ta hay không — may mắn là tôi, nếu như gặp phải một tên bệnh hoạn thì anh nói sẽ thế nào?”

Đàm Giám nói: “Hắn là nó nhận ra được cậu nên mới nói như vậy.”

Kiều Tấn Vi cười lạnh: “Anh cũng thật lý trí. Cậu ta suốt đêm không ngừng hỏi tôi rốt cuộc anh có yêu cậu ta hay không, tôi cũng đành hoảng nói cho cậu ta biết, kỳ thực anh đã sớm lên giường với Trần Diệp. Cậu ta nói thế nhưng anh tiết kiệm rất nhiều tiền cho cậu ta. Tôi nói anh cho cậu ta tiền chỉ là chủ nhân dự trữ thức ăn cho mèo nhỏ, sau khi ăn no nên sẽ tùy tiện vứt nó ở đầu đường xó chợ. Sau đó cậu ta như phát rồ đập phá tất cả đồ đạc trong nhà tôi.... Đệt!”

Đàm Giám nói: “Đại ý cậu nói không sai,”

Kiều Tấn Vi rốt cục nhịn không được mắng lên: “Con mẹ nó anh là tăng bằng sao, ngàn năm không tan! Trần Diệp hần xong rồi! hần đùa trên đầu ông già nhà hần, nói hần không xuất ngoại.... Cái đệt! Hoa thơm ở đâu tìm không được? Hần không nên coi trọng anh! Anh không thương hần, tại sao phải cho ngọt cho đường?”

Đàm Giám hơi kinh ngạc: “Làm sao có thể? Không phải hần nói cuối năm sẽ đi sao? Visa cũng đã làm xong rồi, sao lại đột nhiên không đi?”

Kiều Tấn Vi nói: “Anh chỉ quan tâm cái này?”

Đàm Giám nói: “Hần nói với tôi hần nhất định sẽ đi.”

Kiều Tấn Vi nhìn y một lát, cười khổ: “Đúng vậy, hần nhất định sẽ đi, ông già nhà hần là ai? Hần nói một tiếng không là được ư? Chẳng qua hần chỉ phát điên, chạy ra trước nòng súng của ông già nhà hần... Đàm Giám, tôi không hiểu, anh có thể lạnh lùng với Hạ Tiểu Xuyên như vậy, sao lại đáp ứng Trần Diệp?”

Đàm Giám nói: “Có thể vì tôi yêu Trần Diệp đi?”

Kiều Tấn Vi cười quái dị: “Tôi thật sự muốn ghi lại những lời này của anh, đưa cho Trần Diệp, đại khái hần có bị ông già nhà hần đánh chết cũng không chịu đi.”

Đàm Giám nói: “Được rồi, tôi nói thật với cậu, trước đây tôi có thể đấu với hần vì tôi không biết thì ra Trần Diệp lại có tiền như vậy, hôm nay đã biết, sao dám đắc tội hần? Trăm phương nghìn kế nịnh nọt hần cao hứng còn không kịp, vạn nhất chọc giận hần, hần tìm người đánh tôi, có lẽ ép tôi đến đường cùng, làm sao bây giờ? Sở dĩ tôi để lại tiền cho Hạ Tiểu Xuyên vì một ngày nào đó nếu tôi đột nhiên bốc hơi trên nhân gian, chỉ ít còn thừa cho nó một đường lui.”

Kiều Tấn Vi nghe y nói xong những lời này, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, tay cũng vung lên, hận không thể tát y một cái mới tổ — thế nhưng vẫn nhịn được, một lúc lâu sau, cười nhạt: “Anh đúng là biết đùa — tôi không phải trẻ con, anh nghĩ đang kể chuyện cổ tích cho tôi nghe sao! Anh là loại người như vậy chắc?”

Đàm Giám nói: “Tôi là loại người như vậy? Cậu nhìn thấu?”

Kiều Tấn Vi nói: “Anh sợ Trần Diệp, đây là điều buồn cười lớn nhất — hần ta muốn động thủ với anh còn phải đợi đến lúc này sao? Nếu anh biết rõ hần tuyệt đối sẽ làm gì anh, hiện tại mới sợ hãi chẳng phải buồn cười lắm sao? Theo tính cách của anh, không thể trêu vào, anh sẽ không trêu vào, cùng lắm thì rời khỏi đây, thiên hạ to lớn chẳng lẽ không giúp anh thoát khỏi một Trần Diệp?”

Đàm Giám uể oải bắt kham: “Đáp án nào cậu cũng không vừa lòng, vậy cậu muốn tôi nói cái gì?”

Kiều Tấn Vi nói: “Thừa nhận anh yêu Trần Diệp, hoặc là Hạ Tiểu Xuyên. Anh là người, lẽ nào không có một chút tình cảm?”

Đàm Giám nói: “Tôi không yêu Hạ Tiểu Xuyên, trước đây không yêu, hiện tại không yêu, sau này cũng không có khả năng yêu. Tôi cũng thành thật nói cho cậu biết, Kiều Tấn Vi, tôi là người, người bình thường, không có biện pháp yêu em trai của mình.”

Kiều Tấn Vi nói: “Vậy cậu ta thích anh, thì không phải là người bình thường sao?”

Đàm Giám mỉm cười: “Tôi đây mặc kệ, tôi chỉ biết tôi không yêu nó.”

Kiều Tấn Vi lặng lẽ, hần tin những lời này của Đàm Giám, mặc kệ y đối với Hạ Tiểu Xuyên tốt bao nhiêu, y cũng không yêu cậu ta. Trong lòng mắt y không có một tia ngọn sóng, chỉ là trần thuật một sự thật.

“Vậy anh yêu Trần Diệp?”

Qua một hồi lâu, cuối cùng Đàm Giám mới nói: “Vì sao cậu cứ phải bám lấy cái đề tài này? Kiều Tấn Vi, tôi yêu Trần Diệp, không yêu Trần Diệp, quan hệ gì đến cậu? như vậy tôi hỏi cậu, tôi không yêu hần, hần sẽ vì tôi mà chết sao?”

Kiều Tấn Vi hơi ngẩn ra, một lát mới nói: “Sẽ không, mặc kệ có khổ sở thế nào, rồi hần cũng sẽ quên anh.”

“Như vậy tôi yêu hần, hần sẽ hạnh phúc sao? Cậu là bạn mà cổ vũ hần thành đồng tính luyện ái, vì sao? Cậu vốn biết rõ, Trần Diệp không phải không phải đàn ông thì không được, hần đối với nam và nữ như nhau, là chơi đùa một chút, là hứng thú, một thời, hay là một đời?”

Kiều Tấn Vi nói: “Thì ra anh đối với chuyện tình cảm nghĩ hết trước sau như vậy. Trên đời này nếu có nhiều người lý trí như anh, đại gia cũng sẽ không thất tình — quay về với chuyện chính, anh cũng không thể bảo chứng một đời bên nhau, còn nói chuyện yêu đương làm gì? Việc đó không phải rất lãng phí sao? Chỉ là nếu như anh nhìn thấu triệt mọi việc như vậy, vì sao lại nhận lời Trần Diệp, sao lại cho hần ôn nhu?”

Đàm Giám thở dài: “Tôi cũng là người, thỉnh thoảng cũng sẽ hồ đồ — cũng may chung quy hần vẫn phải đi, dung túng một chút thì có sao?”

Kiều Tấn Vi hút xong một điếu thuốc, rời đi.

Hần nghĩ không cần hần xía vào, đụng vào một người như Đàm Giám là bất hạnh của Trần Diệp, và cũng là may mắn của hần. từ nay về sau, Trần Diệp bỏ tính lý lợm, nếu không đừng hòng chạm vào một ngón tay của người đàn ông.

Đàm Giám vẫn đang hút thuốc lá, hương trước mộ Lâm Hàn cháy hết, y liền thay hần đốt một nén.

“Một khi rời đi, từng bước là sai, tôi hay đối kháng, hay là làm sai. Lâm Hàn, cậu từng hỏi tôi yêu đàn ông đúng không, kỳ thực trong lòng cậu biết rất rõ ràng, cậu gì phải hỏi cậu trả lời từ tôi.” Y chậm rãi nhả ra một vòng khói. “Tôi chỉ cần tìm mình thoải mái, chuyện tương lai tôi không nhìn thấy, cũng không muốn nhìn.”

Lâm Hàn mỉm cười với y.

“Tôi sẽ không quay lại thăm cậu, Lâm Hàn.”

Đàm Giám đứng lên, ném nửa điếu thuốc còn lại đi, dùng chân dập tắt, xoay người đi.

[Hồng trần]

17. Chương 17

Trần Diệp thật sự đã làm được, tháng chín đi, đi đâu cũng không biết. Ý của ông già nhà hần là muốn hần giải quyết xong tám bằng thạc sĩ bác sĩ, nếu chỉ là ra ngoài mạ vàng, vậy phải để vàng kim lóng lánh trở về mới được.

Kiều Tấn Vi nói: “Đệt, nói như vậy, mày mà đi... ít nhất cũng phải... năm năm!”

Trần Diệp liều mạng hút thuốc.

Kiều Tấn Vi còn nói: “Khi trở về liệu có chuyện cảnh còn người mất không nhỉ?”

Trần Diệp nói: “Mẹ nó mày có thể đừng làm nhảm vớ vẩn được không? Cái gì mà cảnh còn người mất?”

Kiều Tấn Vi vỗ vỗ bờ vai của hần: “Xem đi mày hiểu lắm rồi? Tao là nói sau khi mày quay về thì có khi tao đã có con rồi cơ.”

Trần Diệp hất tay hần ra: “Con mẹ nó mày có biến thành lão yêu tinh cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Ngực Trần Diệp thật phiền muộn, lại không nói ra được phiền muộn. Càng là những gì không có được lại càng muốn có, hần khát cầu Đàm Giám có thể cho hần chút gì đó, để hần không đến mức rơi vào cảnh không cam lòng như vậy.

Kiều Tấn Vi không vì những lời khó nghe này của hần mà tức giận, chỉ là chậm rãi nói: “Trần Diệp, thật ra mày có từng nghĩ đến chuyện đau dài không bằng đau ngắn?”

“Ý mày muốn nói gì?”

“Quan hệ của Đàm Giám và mày như vậy, khó có thể nói là không phải là chuyện tốt— mày suy nghĩ một chút đi, nếu bọn mày thật sự yêu nhau đến không dứt ra được, trái lại mới không dễ xử lý đúng không? Mày phải đi, y không nghĩ đến chuyện đi cùng mày, mày lại càng không thể vì y mà ở lại. Mày cảm thấy bọn mày chẳng lẽ còn có khả năng chờ 5 năm 7 năm để quay lại với nhau sao? Trần Diệp, tao vẫn không rõ, mày nói mày yêu y, đột nhiên yêu sao?”

“Mày nói thế là có ý gì?”

“Rất đơn giản, từ đầu đến cuối tao vẫn không tin mày thật sự yêu y.” Kiều Tấn Vi lạnh lùng cười. “Tình yêu sét đánh? Không phải là rất đáng buồn cười sao? Mày là đại thiếu gia lúc nào thì thành tình thánh rồi? Đàm Giám có mị lực lớn như vậy ư? Nói thẳng ra, nếu y trước sau không đối xử ôn hòa với mày, mày cũng không đến mức không dứt ra được như thế đúng không?”

Trần Diệp không giấu được buồn bực: “Tao là thích y, con mẹ nó mày ít đứng cạnh lạnh chanh phân tích đi!”

“Hạ Tiểu Xuyên thương y, tao có thể hiểu, bởi vì cuộc sống của cậu từ trước đến nay vẫn chỉ tồn tại một người đàn ông.” Kiều Tấn Vi mặc kệ Trần Diệp có muốn nghe hay không, vẫn phải nói. “Thế nhưng còn mày? Từ khi mày quán quýt lấy Đàm Giám là bởi vì thích y sao? Đừng nói Đàm Giám không tin mày, đến tao cũng chẳng tin mày. Trên thế giới này làm gì có chuyện đột nhiên lại yêu người khác đến không cam lòng được như vậy? nếu như đây là mối tình đầu thơ mộng của một cậu nhóc thì cũng cho qua, nhưng mày thì không phải! Mày yêu y, không phải là do lòng tự trọng của mày nổi lên sao, Đàm Giám nói không sai, y và mày dựa vào cái gì mà nói đến chuyện tình yêu?”

Mặt Trần Diệp xanh trắng bất định, muốn nổi cáu, lại không biết bắt đầu từ đâu — hần nhớ tới tim của mình, hần không cam lòng, trên đời này nhất định có một vài thứ hần không có được, thế nhưng hần không cho phép.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hần muốn, dường như rất dễ dàng có được, hần không yêu người khác là đương nhiên, nhưng người khác không yêu hần, sao có thể bỏ qua được? Thế nhưng Hạ Tiểu Xuyên nói không yêu hần, hần cũng chẳng quá lưu ý, bởi vì khi đó tâm tư của hần đã chuyển hết lên người Đàm Giám.

Đây gọi là yêu sao? Coi như vậy đi?

Trần Diệp nói: “Vậy mày nói xem yêu một người là thế nào?”

Lần này đến lượt Kiều Tấn Vi không biết trả lời như thế nào, hần vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chắc chắn Trần Diệp đối với Đàm Giám cũng như bé con không giành được đồ chơi, sở dĩ không cam lòng buông tay. Thế nhưng nói đến chữ yêu này, ai có thể định nghĩa được? Ai có thể quy định tình cảm thế nào mới là yêu? Người người đều nói khi nhắc đến chuyện tình yêu không nên nông cạn như vậy, nhưng lại có mấy người cảm nhận được tình yêu của mình có bao nhiêu sâu sắc? Hần với Trần Diệp cũng như nhau, cùng lắm chỉ là chơi đùa mà thôi, ở thời đại này rồi, cần gì phải tính toán chi ly tình yêu là một bát mỳ ăn liền hay là một bữa tiệc thịnh soạn nữa?

Đơn giản nhanh chóng là tình yêu, dài dòng hoa lệ cũng là yêu.

Vấn đề này quá phức tạp, Kiều Tấn Vi nói: “Đừng hỏi tao.”

Trần Diệp nói: “Tao muốn có được y, muốn giữ lấy y, muốn y thừa nhận y cũng yêu tao. Kiều Tấn Vi, mày hỏi tao yêu y thế nào? Như vậy có tính không?”

Kiều Tấn Vi không nói gì, một lát mới nói: “Đúng là hâm rồi, sao tao lại muốn thảo luận vấn đề có yêu hay không với mày nhỉ? Thảo luận tới thảo luận lui, mày vẫn phải đi.”

Trần Diệp nhắm mắt lại, thở dài: “Mày nói đúng, mặc kệ tao có yêu y hay không, có yêu y bao nhiêu, hai tháng sau vẫn phải đi.”

Hắn nghĩ cuộc chơi ái tình này, đôi khi tự nhiên muốn giữ lấy, giữ được bao lâu giữ bấy lâu, thế nhưng nếu không có, cũng không đến mức không sống nổi. Đàm Giám yêu hắn, hắn đi, Đàm Giám không yêu hắn, hắn cũng đi. Kết cục không có gì khác cả, nhưng hắn đương nhiên mong muốn Đàm Giám yêu hắn.

Không người nào muốn một tình cảm đơn phương, yêu một người đương nhiên muốn được hồi báo. Hắn nghĩ không phải Đàm Giám không đáp lại cho hắn, mà là đáp lại không đủ.

Kiều Tấn Vi và Trần Diệp tạm biệt nhau, trở về nhà mình, thấy Hạ Tiểu Xuyên nằm ườn trên giường mình, ung dung ăn khoai tây chiên.

Hắn nhăn mặt, cũng chỉ đành nhẫn nại đến phòng bếp nấu cơm tối. Buổi tối đó nhất được Hạ Tiểu Xuyên, nghe cậu gào khóc cả đêm, càng làm trong phòng của hắn thay đổi. Cái này chưa tính, sau khi tỉnh lại Hạ Tiểu Xuyên nói không muốn về nhà, nói không biết đối mặt với Đàm Giám như thế nào, đặc biệt sau khi biết chuyện của y với Trần Diệp, sẽ nhịn không được mà phát rồ với Đàm Giám.

Kiều Tấn Vi nói cái đệt! Cậu sợ phát điên với y, rồi chạy tới phát điên ở nhà của tôi chắc?

Hạ Tiểu Xuyên nói, để tôi ở đây tạm thời, chờ Trần Diệp đi tôi sẽ về.

Kiều Tấn Vi khinh miệt nghĩ, thằng nhóc này nghĩ thật đơn giản, Trần Diệp đi cậu sẽ không gặp cản trở sao? Đàm Giám có thể giống như cậu sao? Cậu nằm mơ đi!

Mặt Hạ Tiểu Xuyên nghiêm túc nói, Kiều Tấn Vi, biểu tình đó của anh là sao! Đừng quên nếu trước đây anh không giới thiệu Trần Diệp cho tôi, hôm nay tôi cũng sẽ không quấy rầy anh!

Mặt Kiều Tấn Vi đen như đít nòi, cái đệt! Hạ Tiểu Xuyên con mẹ cậu thật không biết nói tiếng người!

Hạ Tiểu Xuyên lộ vẻ tức giận, nói, tôi mới nói hai câu tiếng người đấy thôi! Sau đó đau khổ nhịu mày, đau bụng!

Kiều Tấn Vi liếc mắt nhìn khoai tây chiên trên giường, sắc mặt liền biến đổi, mắng, con mẹ nó rốt cục cậu ăn bao nhiêu rồi?

Hạ Tiểu Xuyên ôm bụng chạy như bay vào WC.

Kiều Tấn Vi bấm số điện thoại của Đàm Giám, mắng to, anh nhanh đến vác Hạ Tiểu Xuyên về cho tôi, ông đây không có nghĩa vụ nuôi con thay anh!

Đàm Giám bình tĩnh nói, cậu ta muốn ở chỗ nào là tự do của cậu ta, nếu cậu chịu không nổi, nhất được cậu ta ở chỗ nào thì trả về chỗ đấy.

Kiều Tấn Vi trừng mắt nhìn điện thoại di động, hắn nghĩ Đàm Giám mẹ nó anh thật hiểm! vừa muốn mắng vài câu nữa trong điện thoại lại truyền đến tiếng ho khan kinh thiên động địa, sau đó đối phương cúp máy.

Sau khi Hạ Tiểu Xuyên từ WC đi ra, phát hiện không thấy Kiều Tấn Vi đâu nữa.

Cậu bĩu môi, đi đến phòng bếp, lấy từ bữa cơm Kiều Tấn Vi đã hâm nóng từ trong lò vi sóng ra, mở TV ngồi trên ghế salon ăn.

Thủ nghệ bình thường thôi, không so với Đàm Giám được.

Hạ Tiểu Xuyên thở dài, chính mình thực sự bị Đàm Giám nuôi quen rồi, không ngờ không quen ăn đồ người khác làm. Trong lòng cậu có chút hận Đàm Giám, buổi tối đó Kiều Tấn Vi nói cho cậu biết Đàm Giám sớm đã lên giường với Trần Diệp, thực sự là đả kích với cậu — cậu nghĩ tuy Đàm Giám không yêu mình, nhưng nhiều năm như vậy cũng không thích gặp người khác, nếu y không thể tiếp nhận đàn ông, Hạ Tiểu Xuyên cũng chấp nhận, nhưng y cư nhiên có thể ở chung với Trần Diệp — tại sao lại như vậy? tại sao lại như vậy chứ?

Ánh mắt vô ý rơi vào chùm chìa khóa trong tay, hận y lại hận y, nhớ y cũng không tránh được. không biết hiện tại Đàm Giám đang làm gì?

Hiện tại Đàm Giám đang làm gì? Đàm Giám hiện tại đang nằm trên giường, sốt cao 39 độ.

Sau khi treo điện thoại của Kiều Tấn Vi, y đã mơ màng ngủ, mãi đến khi từng đợt chuông cửa truyền đến tai, y đành phải đứng lên mở cửa.

Kiều Tấn Vi đứng ngoài cửa, lại khiến Đàm Giám ngậy ngẩn cả người.

“Tôi nghe qua điện thoại thấy anh nói như tắt thở, anh bị bệnh?” Trên mặt Kiều Tấn Vi còn có chút mồ hôi, Đàm Giám hơi ngậy người, y không nghĩ tới Kiều Tấn Vi lại vì chuyện này mà chạy tới thăm y. Quan hệ giữa bọn họ, có như không, nói xấu không xấu, bình thường nói chuyện vài lần, đơn giản cũng chỉ xoay quanh Hạ Tiểu Xuyên và Trần Diệp, trong nhất thời Đàm Giám có chút cảm động.

Chỉ là Hạ Tiểu Xuyên không đi theo, điều này lại khiến y thấy ngoài ý muốn.

Nghiêng người để Kiều Tấn Vi vào trong nhà, Đàm Giám không còn sức bắt chuyện với hắn, nghiêng ngả đi theo sau, nói: “Trong tủ lạnh có nước, chính cậu lấy uống đi.” Sau đó ngã xuống giường.

Kiều Tấn Vi cảm lon nước, vào phòng Đàm Giám, lấy tay sờ trán của y, kinh hãi: “Sao lại nóng như vậy? Đi bệnh viện chưa?”

Đàm Giám nói: “Không có gì đâu, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Kiều Tấn Vi nói: “Người bình thường sẽ nóng rần như vậy sao?”

Đàm Giám lắc đầu, y mặc áo ngủ cổ tròn, Kiều Tấn Vi nhanh mắt nhìn thấy ở chỗ cổ và xương quai xanh của y có chút loang lổ, nhìn vô cùng mờ ám.

Kiều Tấn Vi hiểu, trận sốt này của Đàm Giám, tám phần mười là do lăn lộn trên giường với Trần Diệp.

“Tôi hôm qua anh ở trên giường với Trần Diệp?”

Sắc mặt Đàm Giám hơi cứng lại, không phản bác.

“Hắn biến anh thành bộ dạng như vậy?” Kiều Tấn Vi thật khó tin, Trần Diệp đã nói với hắn Đàm Giám không thích lên giường với Trần Diệp, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Đàm Giám bây giờ, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết tối hôm qua Trần Diệp kịch liệt đến như thế nào!

Đàm Giám rất không muốn cùng hắn thảo luận chuyện này, gần đây Trần Diệp có chút quá phận, quả thực là quá sức độc tài, hình như qua hai tháng này sẽ chia ly, động một chút là lại lôi y lên giường.

Đàm Giám không quen cùng đàn ông làm chuyện kịch liệt như vậy, y nghĩ cho dù đồng ý quen Trần Diệp thì chuyện này một tuần làm một hai lần là đủ rồi, hơn nữa y thực sự cũng rất đau nhức.

Kết quả thỏa hiệp của Trần Diệp, một tuần làm một hai lần thì phải làm đến thỏa mãn, đêm qua thiếu chút nữa giết chết y, Đàm Giám dùng hết sức kéo thân tàn về nhà, sau đó liền phát sốt.

Sở dĩ đánh chết y cũng không đến bệnh viện, không phải là vì mặt xấu hổ hay sao?

Trong lòng Kiều Tấn Vi mắng chửi, đệt! Trần Diệp cũng làm quá rồi, trước đây chưa từng thấy hắn như vậy, đem người trên giường hành hạ thành cái dạng này! Bất quá Đàm Giám dễ dàng tha thứ cho hắn, thì càng khó tin. Kiều Tấn Vi không phải không rõ tính Đàm Giám, y không phải người tùy tiện để người khác càn quấy, trừ phi chính y nguyện ý.

Chẳng lẽ, y thực sự yêu Trần Diệp?

Đàm Giám nói: “Cậu đừng ở đó suy nghĩ vẩn vơ, có phải cậu đang nghĩ liệu tôi có thật sự yêu Trần Diệp hay không?”

Kiều Tấn Vi cười khổ: “Cái gì anh cũng nhìn ra được.”

Đàm Giám nói: “Mọi người đều phải đi, cậu hiểu không? Rót giùm tôi chén nước đi!”

Kiều Tấn Vi giật mình, đi rót nước, đưa cho Đàm Giám, sau đó nói: “Tôi không muốn lại hỏi anh chuyện này, hỏi đi hỏi lại vẫn những câu trả lời đấy, không có ý nghĩa.”

Đàm Giám mỉm cười, uống một hớp.

“Nhưng là tôi thật rất mong anh chưa hấn yêu hấn. Tôi thấy trong vòng xoáy, nếu thật sự nghiêm túc, cuối cùng đau khổ nhất vẫn là anh.”

Đàm Giám ngẩng đầu, cười ha hả: “Vòng xoáy nào? Cậu đã thấy cái gì? Kiều Tấn Vi, cậu là ai trong vòng xoáy đấy?”

Về mặt Kiều Tấn Vi quần bách, nói: “Chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, Đàm Giám, tôi không nói đùa với anh đâu.”

Đàm Giám ngưng nét cười, nhàn nhạt nói: “Tôi biết.”

Y nghĩ người tên Kiều Tấn Vi này cũng thật biết điều, hình như hấn nghĩ Đàm Giám thích Trần Diệp là sai, không thích Trần Diệp cũng là sai. Lần trước khí thế hung hăng chất vấn y vì sao không thích Trần Diệp, lúc này lại lo lắng y thật sự thích Trần Diệp — giữa hai người đàn ông có chuyện phức tạp như vậy sao?

Có thích hay không, cũng không có gì thay đổi cả.

Kiều Tấn Vi nói đúng, thật lòng sẽ không có kết quả tốt. Y dung túng Trần Diệp, có lẽ thật sự vì có chút động lòng, chỉ là y và Trần Diệp như bây giờ, rõ ràng chỉ có thể cùng nhau trong nhất thời, sau này một ngày nào đó, bọn họ đi thoáng qua nhau đã như hai người xa lạ.

Tình yêu của y quá mức lý trí, hiện tại Trần Diệp không gánh nổi.

18. Chương 18

Tháng 8, nhà Trần Diệp bắt đầu nhiều lần tiếp khách, thân bằng hảo hữu, quen thân hay không quen thân cũng đều chạy đến trước mặt ba hấn nịnh bợ, cùng uống rượu ăn cơm, bảo là muốn làm tiệc tạm biệt. Mỗi ngày Trần Diệp cũng phải chạy ngược chạy xuôi, kiểm tra thân thể các loại, chứng từ trường học, một đồng việc bữa bộn, ngày nào cũng trở nên bận rộn mệt mỏi.

Rốt cuộc có thời gian rảnh rỗi, hai chân liền như có ý thức tự động chạy đến trước cửa nhà Đàm Giám, nhấn chuông cửa, nửa ngày cũng không thấy ai trả lời. Vì vậy đành phải gọi điện thoại, dĩ nhiên gọi không được, nói đúng hơn là không ở trong vùng phủ sóng.

Trần Diệp ngây người một lát, thả điện thoại vào trong túi, chậm rãi đi tới thang máy, phát hiện đèn chỉ thị đúng lúc đang ở tầng trệt, liền lười biếng dựa vào tường mà chờ.

Tia sáng màu đỏ chớp nháy, rốt cục cũng “đỉnh” một tiếng cửa thang máy mở, Đàm Giám từ trong bước ra.

Hai người đứng đối diện nhau đều kinh hãi. Trong tay Đàm Giám cầm theo mấy túi đồ ăn, hiển nhiên là vừa từ siêu thị trở về.

Trần Diệp thay y cầm đồ vật trong tay, ý bảo y mở rộng cửa.

“Sao tới đây mà không gọi điện thoại?” Đàm Giám vừa mở cửa vừa nói. “Nếu như tối nay tôi có việc, cậu lại ở chỗ này chờ sao?”

Trần Diệp nói: “Tôi cũng vừa mới tới, đang chuẩn bị gọi điện thoại thì anh về.”

Đàm Giám cười rộ lên: “Sao lại trùng hợp vậy?”

Trần Diệp nghĩ, đúng vậy, sao lại trùng hợp như vậy, mỗi lần hấn gặp Đàm Giám, nếu như không phải hấn tận lực theo dõi thì cũng là tình cờ.

Buổi tối Đàm Giám làm cơm, sau khi hai người ăn xong Trần Diệp cũng không có ý tứ muốn rời đi. Đàm Giám nghĩ đại khái hấn muốn ở lại qua đêm? Cũng không có gì, dường như rất lâu rồi mới ở cùng một chỗ. Đàm Giám vào phòng tắm tắm, sau khi đi ra thì Trần Diệp tiến vào. Giật xong đi ra, thấy Đàm Giám không ở phòng khách, chần chờ một chút, bước vào phòng ngủ của y.

Đàm Giám ngồi trên giường đọc sách, Trần Diệp đi đến nhìn thoáng qua, dĩ nhiên là quyển sách “phân tích giới hạn tâm lý” mà hấn từng đưa cho y, cả kinh nửa ngày cũng không nói lên lời.

Đàm Giám nhìn vẻ mặt như nuốt phải cả quả trứng gà của hấn, miệng trông thật buồn cười, nhin không được cười rộ lên, dương dương tự đắc gơ quyển sách trên tay: “Sách này ngược lại không tồi, hiệu quả thôi miên khá tốt. Mỗi lần tôi mất ngủ đều lấy nó ra, khoogn quá hai trang, hiệu quả là ngủ say như chết luôn!”

Trần Diệp ngắc ngứ nói: “Đồ của tôi đưa anh, anh lại dùng làm việc này?” Ánh mắt đảo loạn, nhìn Đàm Giám đang dựa vào chiếc gối mà hấn mua cho, ngực thấy thoải mái hơn, liền chen lên giường, muốn vứt quyển sách trong tay Đàm Giám: “Tôi ở đây anh còn cần cái này để thôi miên sao?”

Đàm Giám mỉm cười, nhưng mở quyển sách trên tay, nói: “VẬY cũng được, nhìn gương mặt này của cậu, đúng là tôi không cần dùng đến loại sách thôi miên nhàm chán này.”

Trần Diệp nửa ngày không nói lên lời, chỉ có thể cười khổ. Nếu cái này cũng tính là lời nói dịu dàng của Đàm Giám với hấn, đúng là hấn nuốt không nổi.

Vươn tay, hấn từ phía sau lưng ôm Đàm Giám, thanh âm rất nhẹ, có chút buồn bực: “Tháng sau, tôi đi rồi.”

Đàm Giám gật đầu: “Chuẩn bị tất cả xong chưa?”

“Anh từng nghĩ qua việc xuất ngoại chưa? Tiếng Anh của anh tốt, thi TOFEL với anh hấn là không khó đâu?”

“Tuổi tôi lớn rồi, xuất ngoại làm cái gì?” Đàm Giám nhàn nhạt nói. “Hơn nữa tự trả tiền du học là một khoản tiền rất lớn đúng không?”

“Nếu anh lo lắng về tiền, tôi có thể—“

“Được rồi, Trần Diệp.” Đàm Giám cắt đứt lời của hấn. “Cậu biết, tôi sẽ không ra nước ngoài. Có một số việc, chỉ có thể như thế này.”

Hai tay Trần Diệp từ từ buông ra, bọn họ rõ ràng ở gần như vậy, tim của bọn họ đập và hô hấp đồng nhịp, thế nhưng suy nghĩ lời nói của họ, gần trong gang tấc mà cách cả biển trời.

Thì ra cuối cùng chỉ là ảo giác của hấn, người tên Đàm Giám này, không có tâm.

“Anh — một chút cũng không yêu tôi sao?”

Đàm Giám quay đầu, nhìn hấn. trong bóng tối dường như sinh ra một thứ ảo giác ôn nhu nhẹ nhàng nhợt nhạt tràn ngập, tròn mắt kia, dường như lay động một chút.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, liền biến mất.

“Có lẽ là, một chút.”

Trần Diệp cười rộ lên, cười ha hả, có phải hấn cảm thấy không đủ hay không, Đàm Giám nói có, không nhiều lắm, một chút.

Hấn lại nghĩ kỳ thực tôi có yêu anh nhiều bao nhiêu? Từ nhỏ đến lớn, có chuyện gì hấn làm không dứt khoát? Chỉ là lần này không khống chế được, Kiều Tấn Vi nói đúng, chẳng qua là hấn bị coi thường, cho hấn thấy mới lạ, càng không cho hấn lại càng muốn vậy, không nên ép buộc Đàm Giám thừa nhận yêu hấn.

Cái gì cũng có giới hạn. Đi rồi là xong hết mọi chuyện, hấn nghĩ không phải mình hiểu rõ chuyện này sao? Chơi cái gì mà không phải mới mẻ? trò chơi kết thúc, vậy chuyển sang đối tượng khác.

Ai lại dùng cả đời giam mình trong một trò chơi, không ra được?

Trần Diệp cười lớn, nói: “Thì ra tất cả mọi người chỉ là một chút, thật tốt, không ai nợ ai.”

Đàm giám không nói lời nào.

“quan hệ của chúng ta, hấn là chấm dứt được rồi đi?”

Đàm Giám nói: “Cậu nói kết thúc, vậy thì kết thúc.”

Một trận khí huyết dâng lên trong lòng Trần Diệp, trong thân thể sôi trào không nói rõ được là tức giận hay đau khổ — hấn thâm nghĩ tất Đàm Giám một cái lặn xuống đất, hay là chạy tới cạy óc của y ra, nhìn xem bên trong rốt cục chứa những gì.

Từ đầu đến cuối.... từ đầu đến cuối, y một chút cũng không để hấn ở trong lòng.

Trần Diệp tưởng là mình có bệnh, mẹ nó đúng là có bệnh! Một người đàn ông như vậy, muốn ngoại hình không có ngoại hình, muốn kỹ xảo không có kỹ xảo, không còn trẻ, cũng không đáng yêu. Ngoại trừ khéo tay nấu được thức ăn ngon, ngoại trừ thỉnh thoảng cũng cười cười với mình, ngoại trừ ở trên giường mặc kệ đau nhức cũng ản ản không kêu một tiếng — Trần Diệp cười nhạt, đây chính là điểm tốt của y sao?

Ta yêu y? ta yêu y?

Con mẹ nó ta yêu y sao?!

Hấn cầm quần áo lên, xoay người xuống giường, mở rộng cửa đi ra.

Người tên Đàm Giám ngày, chẳng qua là một hạt cát, bị gió thổi bay vào mắt hấn, rất đau, nhưng mà dụi dụi vài cái, nước mắt theo đó chảy ra.

Trần Diệp nghĩ, đúng thật, mình so với y nhỏ tuổi hơn, kinh nghiệm so với y ít hơn, còn chưa học được việc hoàn toàn không để người khác vào trong mắt, tự cho là yêu, kinh thiên động địa, lâu dài, nhưng mà chỉ là đối trá.

Chờ hấn ở tuổi của Đàm Giám thì toàn bộ sẽ hiểu.

Chẳng cho ta một chút tình sao?

Mẹ nó ông đây không cần!

Đàm Giám vẫn đang ngồi ở đầu giường, “phanh!” một tiếng Trần Diệp ra khỏi cửa, y duỗi tay tìm hộp thuốc.

Châm thuốc, hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nhả ra.

Tàn thuốc chợt sáng chợt tắt trong bóng đêm có chút thê lương, lửa gần như đã tắt, chỉ còn một đồng tro tàn.

Điện thoại di động vang lên không báo trước, Đàm Giám coi như không nghe thấy, thờ ơ. Một lát sau, chuông tắt, điện thoại trong phòng lại vang lên.

Đàm Giám nhìn thoáng qua điện thoại bàn, xuống giường vào WC.

Tiếng hộp thư thoại vang lên: “Tôi là Đàm Giám, hiện tại tôi không thể nghe điện thoại, có việc xin nhắn lại —“

“Đàm tiên sinh, thứ hai ngài rảnh rồi không? Xin bớt thời gian đến đây một chuyến.”

Cước bộ dừng một chút, trên mặt Đàm Giám hiện nên một tia cười nhạt.

Trần Diệp gọi điện cho Kiều Tấn Vi, buổi tối hai người ra ngoài uống rượu, sau đó Trần Diệp lấy xe của một người nào đó trên đường, điên cuồng phóng đi.

Nhìn qua thấy hấn phấn khởi còn có chút thần kinh, trời mưa rất to, đập bùm bùm mấy phát vào cửa xe. Kiều Tấn Vi gọi: “M* kiếp mày điên à! Đường này có máy đo tốc độ đấy!”

Hai mắt Trần Diệp nhìn thẳng về phía trước, nói: “Vậy để cho họ phạt là được rồi!”

“Mày sợ sau khi mày rời khỏi đây không có cơ hội đua xe sao? Ông mày còn muốn sống lâu một chút đấy!”

“Soạt—“ một tiếng, sau đó xe đột ngột dừng lại, mặt Trần Diệp chôn ở vô-lăng.

Kiều Tấn Vi ngạc nhiên nghi ngờ, thử thăm dò chọc chọc hấn: “Trần Diệp?!”

Trần Diệp đột nhiên mở miệng: “Tao với y xong rồi.”

Kiều Tấn Vi hơi ngẩn người, lập tức hiểu được, trong lòng nghĩ sớm muộn cũng đến ngày này, không biết phải mở miệng khuyên cái gì. Nửa ngày mới nói ra một câu: “Mày phải đi, y cũng chỉ có thể như vậy?”

Trần Diệp thấp giọng cười rộ lên: “Phải... cũng chỉ có thể như vậy.”

Trên xa lộ một mảnh vắng vẻ, đèn đường tịch tịch, bóng cây loang lổ, tiếng gió gào thét qua tai, tiếng nước nhỏ lẳng lẳng trong không khí.

Kiều Tấn Vi nói: “Đi rồi sẽ ổn thôi, sẽ quên hết.”

Trần Diệp nói thật nhỏ: “Sẽ quên hết... sẽ quên hết.” sau đó lại cười rộ lên. “Không có gì không qua được, sau đó tôi cũng sẽ cứng rắn như y vậy.”

Vừa nói, vừa đưa tay tìm lung tung trên người.

Kiều Tấn Vi đưa cho thuốc và bật lửa.

Trong bóng tối âm trầm, bọn họ sóng vai ngồi. Trong xe tối đến không phân biệt được màu đen, chỉ có một chút tia sáng lóe ra từ tàn thuốc.

Thời gian không đầu không cuối, sợ nhất vừa chạm vào, lại chẳng có gì.

Tháng chín, rốt cục Trần Diệp cũng bay đến miền đất hứa.

Buổi tối trước khi đi, Trần Diệp ở trong phòng mình kiểm tra đồ đạc, sớm đã dọn dẹp xong nhưng mà lại nhìn lại, có lẽ còn quên cái gì.

Điện thoại di động vẫn đặt trong túi bên người, một lần vang hân sự hãi một lần, không bao giờ là con số mà hân mong chờ. Qua mười hai giờ, mẹ hân đến giục hân đi ngủ, thấy con trai của mình ném điện thoại vào tường.

“Con làm sao vậy? Nổi giận cũng không cần phá di động chứ!” Mẹ hân vội vàng nhặt điện thoại lên. “mai phải đi rồi, con còn gì vướng mắc trong lòng sao?”

Trần Diệp rũ mắt, không nói câu nào/

Mẹ hân thở dài, chẳng lẽ đang nói chuyện điện thoại với người ta, tính cách nóng nảy liền quăng di động đi ư? Aiiiiii, người lớn như vậy rồi, sắp phải đi, sao còn xích mích với người ta?

Nàng không biết, Trần Diệp chính là không có nhận được cuộc điện thoại mong muốn.

Trần Diệp ngẩng đầu đối diện với mẹ, nặn ra một nụ cười: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, ở bên kia con sẽ cố gắng.”

Đi thì tốt rồi, không quay đầu lại nữa, thời gian tới sẽ không vì không có người kia mà cảm thấy u ám.

Nói sớm, bọn họ xong rồi.

Sáng sớm hôm sau Trần Diệp lên máy bay, chỗ ngồi cạnh cửa sổ, bên ngoài là một mảnh trời tươi sáng.

Hân nhắm mắt lại, tắt điện thoại di động, đeo tai nghe lên.

Máy bay rung lên một cái, chạy khỏi đường băng, bay lên trời xanh.

Từng ngày cứ thế trôi qua, Hạ Tiểu Xuyên lên năm hai đại học, tròn mười chín tuổi.

Đàm Giám dốc lòng viết đơn từ chức, hình như chuẩn bị đi xa nhà. Y thay Hạ Tiểu Xuyên xin ở ký túc xá, y nói: “Cậu phải học độc lập, xử lý làm người mới được tôi luyện nhiều hơn. Cậu là con trai nên ở chung với nhiều người, sau này bước vào đời mới có lợi.”

Hạ Tiểu Xuyên cười nhạt: “đang yên lành anh lại được thăng chức đi đâu? Hay là từ chức? Lẽ nào anh định không trở lại?”

Đàm Giám nói: “Cậu không cần nghĩ nhiều như vậy.”

Đúng vậy, cậu không cần quản nhiều như vậy, cũng không có tư cách quản nhiều như vậy. Hạ Tiểu Xuyên tự giấu cười, ngày này rốt cục cũng tới, nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối chỉ có một người đàn ông kia tồn tại trong cuộc sống tịch tịch, Đàm Giám nói đúng, cậu hân là nên ra ngoài, ngắm nhìn thế giới này còn nhiều người như vậy.

Còn có nhiều người như vậy, muôn hình muôn vẻ, quen biết, bạn bè luôn thật tốt. Luôn có người chịu vì cậu dừng chân, luôn có người thương yêu cậu.

Cậu nhớ cậu vẫn luôn chờ, cậu còn chó thể tiếp tục chờ, chờ đến khi tốt nghiệp đại học, đợi đến khi Đàm Giám thành gia lập thất, đợi đến khi tan thành mây khói, đến tận cùng thế giới.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Khi nào tôi dọn đi?”

Đàm Giám nói: “Đợi đến cuối tuần này.”

Đàm Giám thay Hạ Tiểu Xuyên làm thủ tục tạm trú, tối chưa ngủ đưa Hạ Tiểu Xuyên tới trường học, tìm được ký túc xá của cậu, híp mắt, thấy trong phòng có một ban công, một toilet cùng với hai chiếc giường, rộng mở sáng sủa. Sàn nhà lát đá cẩm thạch, trần và tường nhà đều phẳng phất mùi sơn, bình nóng lạnh TV đều có đủ, trông xa hoa khác hoàn toàn với ký túc xá đại học.

Điều kiện tốt đương nhiên tiền thuê cũng không rẻ. Ở loại nhà trọ sang trọng này thường đắt hơn nhiều so với ký túc xá tập thể.

Hạ Tiểu Xuyên thấy có chút khó thở: “Kỳ thực tôi không nhất định phải ở đây đâu.”

Toàn trường cũng cứ như một cái nhà, bước vào đều là công tử có tiền. Hạ Tiểu Xuyên ăn nhờ ở đậu, đầu tiên đảo mắt đã hít một hơi, trời ạ, một năm cậu xài hết bao nhiêu tiền?

Đàm Giám nói: “Ký túc xá khác tôi xem qua rồi, 6 người một phòng, 8 người một phòng, cậu ở không quen. Cứ như vậy được rồi, mỗi tầng còn có phòng giặt đồ, rất thuận tiện.”

Trong miệng Hạ Tiểu Xuyên có chút đắng, luôn là như vậy, người đàn ông này cái gì cũng nghĩ cho mình, hết thấy đều an bài thỏa đáng. Y đối với Hạ Tiểu Xuyên ta cần ta cứ lấy, cậu lấy cái gì cũng có thể cho cậu, ngoại trừ tình yêu.

Nụ cười của y trước sau như một luôn ôn hòa, hai tròng mắt y như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

=====

19. Chương 19

Kiều Tấn Vi viết báo cáo tổng kết cuối năm để bình bầu chức vụ. Một mặt viết một mặt trong lòng chửi cái địch, viết cái này mịa nó quá chán, thà làm phẫu thuật cho bệnh nhân cũng còn nhân đạo hơn công việc này nhiều — thế là lại cảm khái lần hai, nếu như bác sĩ nào cũng vừa phẫu thuật cho bệnh nhân vừa suy tư thì còn ra cái gì nữa, e rằng bệnh nhân kia sớm teo luôn.

Viết một đoạn thì viết không nổi nữa, đành phải vùi đầu vào viết tổng kết đồng nghiệp trước, tiện tay đảo sang trang giấy bên kia.

Ánh mắt đột nhiên ngưng lại, sắc mặt Kiều Tấn Vi biến đổi, dập tắt điều thuốc.

“Ây da, sao anh lại tùy tiện chạm vào đồ của tôi?” Đồng nghiệp vô tình ngẩng đầu vội vàng giặt món đồ trong tay hẳn. “Thật không có đạo đức nghề nghiệp.”

Kiều Tấn Vi lại không chịu buông tay, xoay người chạy vào phòng làm việc.

Hạ Tiểu Xuyên cùng bạn học đi dạo phố, mua chậu tiên nhân cầu, ôm trước ngực, quay về trường học thì thấy Kiều Tấn Vi đang đứng chờ cậu dưới ký túc xá.

“Anh đến tìm tôi?” Cậu sửng sốt một chút.

“Đúng vậy, có thời gian không? Cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Hạ Tiểu Xuyên chần chờ một chút, đưa chậu cây cho bạn cùng phòng, sau đó nói với Kiều Tấn Vi: “Đi đâu?”

Kiều Tấn Vi nói: “Xung quanh đây tôi không quen, cậu chọn đi.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Vậy đi ăn thịt gà đi?”

Kiều Tấn Vi nói: “không, tìm chỗ yên tĩnh một chút.”

Hạ Tiểu Xuyên kinh dị: “Anh đang cách điệu đây hả? Vậy không bằng ăn đồ kiểu Pháp đi?”

Cuối cùng hai người chọn một nhà hàng kiểu Hàn Quốc, có một mái hiên nhỏ, ở giữa bày một cái bàn, người phục vụ mang đồ lên, lễ phép lui ra ngoài.

Âm thanh xèo xèo của thịt quay cùng mỡ vang lên trên tấm nướng, Hạ Tiểu Xuyên đảo thịt quay: “Anh có lời cứ việc nói, chuyện gì khiến anh không mở miệng được?”

Kiều Tấn Vi liếc mạng hút thuốc, cuối cùng mở miệng: “Đàm Giám đi đâu rồi?”

Hạ Tiểu Xuyên cười yếu ớt: “Đi đâu? Làm sao tôi biết? Đại khái là cùng cô gái nào đó hưởng tuần trăng mật đi.”

Sau khi cậu dọn vào trường không lâu thì Đàm Giám gọi điện cho cậu, nói cậu biết y đi rồi, tiền sinh hoạt hàng tháng nhớ ra ngân hàng rút. Hạ Tiểu Xuyên thậm chí không kịp hỏi y đi đâu, khi nào quay về, y đã cúp điện thoại.

Gọi điện lại, tắt máy, có thể đã lên máy bay.

Kiều Tấn Vi lại trầm mặc, cuối cùng ném một tờ giấy vào trước mặt Hạ Tiểu Xuyên.

“Cái gì đây?” Hạ Tiểu Xuyên bị hành động của hắn làm có chút tức giận, tiện tay nhặt lên, nhìn qua.

Mùi vị thịt nướng bay tới, dần dần biến thành mùi khét, Hạ Tiểu Xuyên vẫn không nhúc nhích.

“ITTP, danh từ chuyên nghiệp như vậy có thể cậu nghe không hiểu. Phần kiểm tra này trong báo cáo viết rất rõ ràng, không nhất định là bệnh nan y nhưng 10-20% người bệnh sẽ phát triển thành bệnh nhiễm trùng đường tiểu.”

...

“Hắn là y sớm biết, loại kiểm nghiệm báo cáo này theo thông lệ mỗi tháng phải kiểm tra một lần.”

...

“Hiện tại tôi biết vì sao y tiết kiệm cho cậu nhiều tiền như vậy.”

...

Tháng mười một, ngày trôi qua chậm rãi như ốc sên bò, lá rụng phiêu hoàng.

Trần Diệp vụng về sử dụng lò nướng, kỳ thực hắn không thích ăn mì gói, một ngày ba bữa bánh mì hắn ăn đã phát ngấy, nhưng không có cách nào khác, ở đây không ai làm cơm cho hắn.

Vì vậy thật hoài niệm tay nghề của Đàm Giám, tuy rằng số lần được ăn không nhiều lắm, coi như cũng chỉ có mấy tháng cuối miễn cưỡng xem như là tình nhân hẹn hò, thế nhưng suốt thời gian tịch mịch ký ức chỉ quay về những ngày đó.

Lúc đi cho rằng sẽ quên nhanh thôi, thế nhưng ở Mỹ, mỗi ngày đều bận rộn... bài vở bài tập nặng nề, ban ngày ban đêm đều mệt mỏi, buổi tối quay lại nhà trọ, nằm trên giường nhắm mắt lại, thoáng qua trước mắt là thân ảnh kia. Bình thường nằm mơ cũng mơ thấy y, phần lớn là việc lật vật, hoặc là hai người cùng nhau đi trong siêu thị, hoặc là ở trạm xe bus trạm tàu ngầm đột nhiên gặp lại nhau... đương nhiên cũng có mộng xuân, Đàm Giám ở trong mộng của hắn nhiệt tình mà lớn mật, rên rỉ giãy dụa giãy dụa, đúng lúc then chốt thì tỉnh lại, tình cảm mãnh liệt cũng ngừng lại.

Mỗi lần Trần Diệp mở mắt, khuôn mặt đen sì. Hắn nghĩ cái đệt, nằm mơ cũng không ăn được, quả nhiên là tự tìm bất mãn.

Ga giường của hắn dúi dúi và có một cái gối đầu giống của Đàm Giám, mỗi đêm Trần Diệp ôm cái gối kia, trong lúc ngủ mơ gương mặt nở nụ cười *** đáng, rất giống tên biến thái.

Cũng may Mỹ là một quốc gia mở, Trần Diệp muốn phát tiết không đến mức không tìm được bạn tình. Nhưng sau mỗi lần thì đều nằm hút thuốc trừng mắt nhìn trần nhà dờ ra, càng thấy trống rỗng.

Còn nhớ đến trên gương mặt đó thỉnh thoảng lóe lên nét cười ôn nhu, hẳn đã trúng độc, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng khiến hẳn dần vật. thuốc giải ở cách xa vạn dặm, muốn khỏi hẳn, so với tưởng tượng khó biết bao nhiêu.

Buồn cười hẳn còn cho rằng chỉ cần đi là xong hết, thiên hạ thái bình.

Năm mới tới rất nhanh, Trần Diệp nghỉ về nước, cùng đám bạn lộn xộn tụ tập một chỗ, cao hứng uống mấy chén, lúc ra ngoài lái xe đầu có chút choáng, qua mấy con đường thực sự nhện không được, sợ gặp chuyện không may đỗ xe lại ven đường, móc thuốc lá ra hút.

Đầu óc thanh tỉnh một chút, vậy mới nhìn rõ hóa ra lại lái xe đến con hẻm sau trường học cũ của Đàm Giám. Thế là nhớ đến lần đầu tiên gặp y, không nói hai lời liền hạ thủ đánh cho y mặt mũi bầm dập. Khi đó thấy thật đắc ý, ai biết được cuộc sống sau này sẽ vì người đàn ông kia mà chật vật đến vậy.

Thở dài, mặt mũi tôn nghiêm gì đó cũng lười so đo, móc điện thoại di động ra, nhấn số điện thoại thật lâu chưa gọi tới, tim đập rất mạnh, ngừng thở chờ điện thoại chuyển được, không ngờ lại tắt máy, Trần Diệp không thể làm gì khác hơn là gọi tới số bàn của Đàm Giám.

Điện thoại được tiếp, là Hạ Tiểu Xuyên.

“Đàm Giám có ở đây không?” Trần Diệp nghĩ cú điện thoại này bị cậu nghe là xong rồi, Đàm Giám có ở trong phòng hay không phỏng chừng cậu cũng sẽ nói không.

“Anh hỏi Đàm Giám?” Hạ Tiểu Xuyên ở đầu bên kia cười, thanh âm nghe lạnh lẽo. “Y không ở.”

“Vậy y đang ở đâu?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Ở đâu? Tôi cũng muốn biết y đang ở đâu. Hai tháng trước y mua vé máy bay đi chỉ để lại số tiết kiệm 15 vạn và một bản báo cáo xét nghiệm — anh thần thông quảng đại như vậy, hay là tìm y giúp tôi đi, sau đó hỏi y một chút hiện đang nằm trên giường hay nằm trong nhà xác?”

Điện thoại di động mờ mịt rơi xuống đất, Trần Diệp không hiểu Hạ Tiểu Xuyên nói, Đàm Giám mất tích, không ai biết đi đâu —

Hắn nhắm mắt lại, có chút buồn cười. hẳn nhớ tới đêm mưa lạnh lẽo kia, Đàm Giám nhàn nhạt nói với hắn, yêu cậu sao? Có lẽ vậy, một chút.

Bầu trời mù mịt, chuồn chuồn bay trên mặt nước, dường như sắp mưa.

Đàm Giám ngồi ở nhà trọ nhỏ hẹp, mở vi tính ra, trong tay cầm một cốc sữa tươi, lên mạng.

Một người không có khả năng biết mất hoàn toàn trên thế giới này, điện thoại di động có thể đổi, địa chỉ cso thế không để lại, thế nhưng internet thông suốt bốn phương, còn có hòm thư điện tử này.

Có trở về hay không là một chuyện, chút ít chỉ cần người mở hòm thư liền nhất định thấy được thư người khác gửi cho người.

Hạ Tiểu Xuyên thất bại trong gang tấc bởi vì cùng Đàm Giám sớm chiều ở chung đương nhiên chẳng bao giờ nghĩ đến cần biết hòm thư điện tử của y. Trần Diệp không giống thế, trước khi đi Mỹ mấy tháng, vì đã dự tính hết tất cả nên tất cả cách liên lạc với Đàm Giám hẳn đều có.

Cách vài ngày hộp thư của Đàm Giám sẽ nhiều hơn một bức thư, Trần Diệp vui vẻ tự quyết định, hẳn không quan tâm Đàm Giám có hồi âm cho hắn hay không, chỉ cần chắc chắn rằng những thư của hắn Đàm Giám sẽ thấy toàn bộ.

Chờ tôi quay về, mặc kệ anh đang ở đâu, cuối cùng tôi sẽ tìm được anh.

Anh không đợi tôi, sau khi tôi quay về cũng sẽ tìm được anh.

Đàm Giám nhẹ nhàng xóa thư đi, thoát khỏi hòm thư, tắt web.

Đẩy cửa ra, bên ngoài sấm rền cuộn cuộn, mắt thấy trời sẽ mưa to tầm tã. Dưới lầu có người vừa chạy vừa hét chói tai — tôi phơi quần áo ngoài trời! người ở tầng cao nhất giúp tôi thu dọn vào một chút!

Đàm Giám cười to, mở cửa, đi ra ngoài.

Uống một nửa cốc sữa trên bàn, vẫn còn hơi nóng.

Trên mặt nổi lên tơ máu nhàn nhạt.

Trên mạng nhện hoang tàn, có một động vật chân đốt, ngoại hình đặc thù 8 chân, có đâm tủa.

Nó không chủ động xuất kích, im lìm kết một cái võng, đợi con mồi tự đưa tới cửa, sau đó trối đối phương trong đó, không giãy được.

Loại động vật này rất nguy hiểm, tốt nhất là cả đời không gặp gỡ.

Nếu không hài cốt không còn

Toàn văn hoàn

Vâng, mọi người không đọc nhầm đâu, đúng là toàn văn hoàn đấy ah, câu chuyện đến đây là kết thúc rồi, tan chợ ai về nhà nấy thôi:)))

Đùa chứ, may là tác giả có viết thêm phần diễn giải về số phận của các nhân vật trong truyện, kết cục của 4 người sẽ được hé lộ ở phần khác:)))

20. Chương 20: Ngoại Truyện: Luyện Nhân Vị Mãn

Năm 11 tuổi ấy, đầu tháng 10, chú của Kiều Tấn Vi kết hôn. Hắn mặc bộ lễ phục bó sát, trên cổ đeo một chiếc nơ màu đen. Kiều Tấn Vi vốn quen mặc đồng phục học sinh rất mất tự nhiên mà đứng trước gương, tây trang trên người là vì hôn lễ của chú mà cố tình đặt mua, trong hai năm qua vóc dáng hắn cao lên đặc biệt nhanh, quần áo năm ngoái năm nay mặc không vừa. Thận trọng vuốt ve bộ quần áo trên người, thật đáng tiếc, sang năm có thể lại không thể mặc được nữa.

Cẩn thận soi gương một chút, Kiều Tấn Vi cao hứng cười rộ lên, lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu. Cô dâu của chú thật xinh đẹp, sau này mình cũng muốn tìm một cô gái như vậy để kết hôn.

Ra khỏi nhà vệ sinh, đang muốn đi tới phòng khách, một đôi tay từ phía sau lưng đột ngột chạm vào hắn, kéo vạt áo hắn. Kiều Tấn Vi bị dọa giật mình, quay lại liền thấy một bé con thấp hơn mình một cái đầu đang khóc bù lu bù loa: “Em, em không tìm thấy anh trai... Hu hu...”

Kiều Tấn Vi không biết thằng nhóc này, cũng không biết vì sao nó lại túm lấy mình, hoảng hoảng hốt hốt nhìn xung quanh, cũng không thấy ai có vẻ như bố hoặc anh trai của nó. Không thể làm gì khác hơn là cúi xuống dỗ nó: “Đừng khóc, đừng khóc, em tên là gì?”

Bé con vẫn chỉ khóc.

Kiều Tấn Vi tiếp tục không thể làm gì khác ngoài việc đổi sang vấn đề khác: “Anh trai em tên là gì?”

Bé con tiếp tục khóc.

Kiều Tấn Vi rốt cục cũng không nhịn được, đưa tay định kéo bàn tay đang túm lấy quần áo của mình ra, thế nhưng đôi phương lại nắm chặt, hai người người kéo ta kéo, đứa bé kia khóc đến kinh thiên động địa.

Rốt cục từ xa có một chàng trai, dáng vẻ so với Kiều Tấn Vi lớn hơn tầm bốn năm tuổi, vội vàng vàng chạy lại, đứa bé này từ xa thấy được, buông bàn tay đang túm lấy quần áo của Kiều Tấn Vi ra, lao đà lao đảo chạy lên đón: “Anh ơi... oa oa...”

Kiều Tấn Vi chỉ thấy chàng trai kia thuần thực ngồi xổm xuống, giơ tay lau sạch nước mắt tèm lem trên mặt cậu nhóc đó đi, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Được rồi đừng khóc, không phải anh tới rồi sao?”

Đợi đứa bé kia ngừng khóc chàng trai mới ngẩng đầu lên, quay ra nhìn Kiều Tấn Vi lộ ra một nụ cười mỉm thân thiện: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi tìm được Tiểu Xuyên — Tiểu Xuyên, mau nói cảm ơn anh đi.”

Kiều Tấn Vi vừa định nói tôi không giúp em trai anh, là chính nó chạy tới bám lấy tôi... bé con được gọi là Tiểu Xuyên đã từ phía sau anh trai mình hé ra gương mặt, quy quy củ củ nói: “Cảm ơn anh.”

Kiều Tấn Vi lập tức thật xin lỗi, đồng thời lại có chút đắc ý, dường như chính hắn thực sự đã làm chuyện tốt, làm một anh hùng, xấu hổ lắc đầu nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Bé con kéo anh trai mình: “Anh ơi, chúng ta đi thôi.” Chàng trai gật đầu, nắm tay nó rời đi, Kiều Tấn Vi nhìn bóng lưng của bọn họ, đột nhiên cảm thấy nếu như mình cũng có một cậu em trai cũng tốt.

Toàn tâm toàn ý ỷ lại vào mình, tin tưởng mình, không cần thận đi lạc mình sẽ khóc đến thiên hôn địa ám, tìm mình khắp mọi nơi, thế cũng là một loại hạnh phúc.

Trong buổi lễ kết hôn của chú, Kiều Tấn Vi nhìn thấy cậu bé kia và anh trai ngồi ở vị trí cho khách, ánh mắt bé con vẫn dõi theo anh trai nó, mà ánh mắt của hắn lại không tự chủ được dõi theo bọn họ.

Cảm thấy rất ước ao.

Rất ước ao, cũng muốn có một cậu em trai như vậy, một cậu em trai coi mình như ông trời.

Kiều Tấn Vi và Hạ Tiểu Xuyên gặp nhau, kỳ thực đã bắt đầu từ rất lâu, chỉ là hai người cũng không biết, sau này lớn lên tự nhiên cũng quên. Kiều Tấn Vi là con một, trong lòng lại luôn luôn muốn có một cậu em trai, khi nào thì bắt đầu có suy nghĩ này, hắn cũng không nhớ rõ. Năm 13 tuổi ấy, cha hắn thăng quan tiến chức, gia đình bọn họ dời đến đại viện của cơ quan chính phủ. Kiều Tấn Vi ngạc nhiên phát hiện thằng nhóc ở nhà đối diện nhỏ hơn hắn gần hai tuổi, mi thanh mục tú thoát nhìn rất đáng yêu, hắn bắt đầu tưởng tượng cảm giác mình được gọi là anh trai.

Kết quả đứa bé kia tuy nhỏ tuổi hơn hắn, thái độ lại kiêu ngạo hơn nhiều, mở miệng thường gọi thẳng tên đầy đủ của hắn. Kiều Tấn Vi rất không vui, thế nhưng bố của đứa bé kia rất lễ độ, bảo gọi mình là anh trai, cha của mình cũng chỉ cười nói: “Chỉ nhỏ hơn hai tuổi, không cần gọi là anh.”

Kiều Tấn Vi tuy rằng chỉ có 13 tuổi, nhưng hắn biết chủ nhân của ngôi nhà đối diện so với cha mình quyền cao chức trọng hơn. Quan lớn đề chết người, Kiều Tấn Vi tuổi còn nhỏ đã biết đoán ý qua nét mặt.

Hắn rất nghe lời phụ họa theo cha mình, cười đến khiêm tốn cẩn thận: “Đúng vậy đúng vậy, cháu và Trần Diệp vốn chính là học chung một trường, gọi anh làm gì.”

Trong lòng hắn lại nghĩ, thằng nhóc chết tiệt, một ngày nào đó sẽ dạy cho mày biết thế nào là lễ phép!

Từ đáy lòng Kiều Tấn Vi chưa bao giờ coi Trần Diệp là bạn bè, thằng nhóc này càng lớn càng khiến hắn không thích, tuy rằng thằng đó dần dần trở nên anh tuấn cao lớn, mấy em gái trong trường hầu như đều thích hắn, con trai trong trường hoặc là chơi với hắn, hoặc là sợ hãi hắn, không ai dám đắc tội hắn. Bạn bè bên cạnh Trần Diệp, Kiều Tấn Vi là người lâu nhất, hắn đương nhiên nhận định Kiều Tấn Vi là bạn của mình, phẫu tâm trí phức, cái gì cũng có thể kể được.

Kiều Tấn Vi không thích cái loại cảm giác siêu việt bẩm sinh này của Trần Diệp, tuy rằng chính hắn cũng coi như là con của một cán bộ cao cấp, thế nhưng cán bộ cao cấp cũng phân thành từng giao cấp, Kiều Tấn Vi hẳn so với Trần Diệp thấp hơn một tầng. Trần Diệp khi nói chuyện sẽ vô ý dùng giọng điệu chỉ thị, tập quán dùng câu sai khiến, mỗi khi đến bên hắn trực nhật mà hắn không muốn quét tước vệ sinh thì sẽ nói với người bên cạnh như mệnh lệnh: “Hôm nay tan học bọn tôi đi chơi game, cậu, ở lại quét vệ sinh.”

Cái tên bị Trần Diệp chỉ thị quét vệ sinh thay là một tên xui xẻo, cũng không cảm thấy có chút ủy khuất, lâu la của Trần Diệp thay phiên nhau tới, người kia không hai lời cầm chổi đi vào phòng học. Trần Diệp dẫn theo một đám người, chen chen chúc chúc đi vào chơi game.

Kiều Tấn Vi ở cùng Trần Diệp là bất đắc dĩ, hắn dĩ nhiên không phải người hầu của Trần Diệp, thứ nhất hẳn so với Trần Diệp lớn hơn hai lớp, vừa là nòng cốt của hội học sinh, học sinh khác thấy hắn cũng phải tỏ ra khách khí; thứ hai cha của hắn mặc dù chức vị thấp hơn cha của Trần Diệp nhưng cũng là nhân vật có mặt mũi trong thành phố này, không ai dám đắc tội Trần Diệp thì cũng không có ai dám coi khinh Trần Diệp. Hơn nữa Kiều Tấn Vi so với Trần Diệp biết đối nhân xử thế hơn, người Trần Diệp không thích hắn sẽ khinh bỉ, mất hứng mà phun ra một chữ: “Cút!”. Thế nhưng Kiều Tấn Vi sẽ không, hắn dù không thích cũng để trong lòng, tiến lui thỏa đáng. Không phải nói Kiều Tấn Vi không nóng giận chữi bậy thô tục, gặp phải kẻ không thức thời, Kiều Tấn Vi lạnh lùng lạnh mặt cứ theo lẽ thường cần mắng thì mắng, nên đánh liền đánh. Chỉ là hắn thu liễm hơn, thường giải quyết sau lưng, không như Trần Diệp, thấy ai khó chịu liền chặn ở cổng trường đâm cho một trận.

Trong mắt Trần Diệp, Kiều Tấn Vi này, thành thực lãnh tinh, đúng là đám anh em trong kia càng hợp khẩu vị hơn. Trong mắt Kiều Tấn Vi, tên Trần Diệp này chẳng qua là một thằng nhóc ăn chơi trác táng, tự cao tự đại, một ngày nào đó sẽ phải chịu khổ.

Kiều Tấn Vi vừa được 24 tuổi lại một lần nữa gặp lại Hạ Tiểu Xuyên. Đương nhiên bọn họ không biết rằng trước đây từng gặp nhau — Kiều Tấn Vi nghĩ không ra chàng trai trước mắt này chính là cậu bé trước đây mình ảo tưởng là em trai, Hạ Tiểu Xuyên cũng sẽ không nhớ hồi nhỏ từng ở bên ngoài toilet túm lấy quần áo của người nào đó gào khóc lớn. Đó là một lần trùng hợp, Hạ Tiểu Xuyên muốn đá người đàn ông cậu đã hẹn hò ba tháng đi, đối phương không hết hi vọng, hai người ở trong quán rượu cãi nhau, cuối cùng Hạ Tiểu Xuyên nói với người đàn ông kia: “Ngày đầu tiên tôi đã nói với anh chúng ta hảo tự hảo tán, thế nhưng hẹn hò với nhau thì cũng đừng ở bên ngoài tìm yêu tinh! Không quản được phía dưới thì rút cho tôi!”

Chỉ một câu nói, dáng vẻ của người đàn ông kia biến mất, ừ ừ cúi đầu đi ra ngoài, Kiều Tấn Vi lần đầu tiên nhìn thấy đồng tính luyến ái chia tay ầm ĩ như vậy, rất ngạc nhiên, Hạ Tiểu Xuyên một hơi uống cạn sạch cốc bia Kiều Tấn Vi đưa tới, nói tiếng cảm ơn, nhảy xuống khỏi quầy bar, đi ra cửa không quay đầu lại.

Kiều Tấn Vi nhớ kỹ tên quán rượu, thường xuyên đến ngồi một chút, Hạ Tiểu Xuyên dường như cũng là khách quen của quán, gặp vài lần là biết, hai người đôi khi cùng uống rượu, cười cười nói nói. Kiều Tấn Vi phát giác Hạ Tiểu Xuyên cũng không phải thuần gay, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ ra ngoài với phụ nữ, nhưng mà đúng là cậu rất hoa tâm, người đến người đi bên cạnh thường xuyên thay đổi.

Sau đó Trần Diệp và Kiều Tấn Vi bắt đầu cùng tới quán rượu, Hạ Tiểu Xuyên đã ở đó một lúc, liền cùng nhau ngồi xuống uống vài chén. Trần Diệp vốn là không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên, hết lần này tới lần khác thấy Hạ Tiểu Xuyên và một người đàn ông đùa giỡn hết sức thân mật, nhìn thế nào cũng không thấy giống bạn bè bình thường. Hắn nghi ngờ nhìn về phía Kiều Tấn Vi, Kiều Tấn Vi không phản đối nói: “Không có gì đâu, cậu ta là bi.”

Trần Diệp giật mình: “Nam với nam? Làm thế nào?”

Kiều Tấn Vi nhin không được cười ha hả: “Mày trong sáng như thế hả? Chưa ăn thịt heo tốt xấu gì thì cũng phải thấy heo chạp chứ, nam với nam, không phải cũng giống nhau sao?”

Trần Diệp lẩm bẩm nói: “Đệt! Đây là lần đầu tiên tao tận mắt thấy!” tuy nói như vậy, lại là bộ dáng hăng hái bừng bừng, mắt không chớp nhìn Hạ Tiểu Xuyên

Ngực Kiều Tấn Vi “lộp bộp” hai tiếng, bất động thanh sắc tiếp tục uống rượu.

Một lát sau, Trần Diệp nói: “Kỳ thực đáng đáp Hạ Tiểu Xuyên không tệ.”

Kiều Tấn Vi không nói lời nào.

Trần Diệp chép miệng một cái, lộ ra nét cười tà khí: “Nam với nam? Hôm nào tao cũng phải thử nhìn một chút?”

Kiều Tấn Vi hơi nhíu nhíu, liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên cách đó không xa, Trần Diệp nếu đi vào tà đạo, thì nên đẩy vào hay kéo ra đây?

Kiều Tấn Vi cuối cùng chọn cách không liên quan đến mình.

Cụ thể Hạ Tiểu Xuyên và Trần Diệp làm thế nào phát triển đến quan hệ trên giường, Kiều Tấn Vi không rõ ràng lắm, hắn bắt quá chỉ là vô ý giới thiệu Hạ Tiểu Xuyên cho Trần Diệp mà thôi, hắn không lo lắng hai người kia sẽ thế nào, cá tính Trần Diệp hắn quá rõ, chơi thì chơi, muốn thu tay cũng dứt khoát. Mà Hạ Tiểu Xuyên, gần gũi mấy tháng đã thấy hắn ở quán bar đối người tình, hai người này chỉ là người tình ta nguyện, mọi người đều là cao thủ, cứ chơi đã đi.

Mãi đến một ngày, Trần Diệp đen mặt nói với hắn: “Tao nghe nói Hạ Tiểu Xuyên bị đàn ông quán lấy, thằng nào chán sống, người của tao cũng dám chạm vào?”

Kiều Tấn Vi nghĩ buồn cười: “Không phải ngày đầu tiên mày nhận thức cậu ấy, Hạ Tiểu Xuyên là cái loại người sẽ vì mày thủ thân như ngọc sao? Nổi điên cái gì?”

Trần Diệp lắc đầu, vẻ mặt lo lắng: “Thời gian Hạ Tiểu Xuyên hẹn hò với một người tuyệt không ở bên ngoài trêu chọc người khác. Là có anh em thấy, có người động tay động chân với cậu ấy. Đ*t! Đừng để tao tra ra là ai, nếu không tao phét nó!”

Kiều Tấn Vi nói: “Mày tra rõ ràng rồi nói, đừng đánh nhằm người.”

Trần Diệp xem thường nói: “Còn cần mày dạy à?”

Kết quả, một ngày nào đó Trần Diệp khí thế bừng bừng dẫn người đi giáo huấn cái thằng dám động tay động chân với Hạ Tiểu Xuyên, sau khi trở về Kiều Tấn Vi thấy mặt hắn đen thui, không hiểu nói: “Làm sao thế, không tìm được?”

Trần Diệp nói: “Đ*t! Tìm nhằm người!”

Trong lòng Kiều Tấn Vi nghĩ quả thật, không biết người nào xui xẻo lại bị đánh oan?

Vài ngày sau, Kiều Tấn Vi gặp được cái người bị Trần Diệp đánh nhằm kia. Lần đầu tiên nhìn thấy, Kiều Tấn Vi ngay lập tức thở dài, người đàn ông này vừa nhìn là biết một thư sinh quy củ, ừ ừ à à mà đeo một chiếc kính cận dày, nhìn thế nào cũng thấy là không có gan đi trêu chọc Hạ Tiểu Xuyên, Trần Diệp cứ nhiên lại đánh y? Mất có đờm chắc?

Người này gọi là Đàm Giám, là anh trai Hạ Tiểu Xuyên.

Thoạt nhìn bình thường, hoàn toàn không thể nào có quan hệ với Trần Diệp.

Thật lâu sau đó, Kiều Tấn Vi biết ấn tượng đầu tiên của mình có bao nhiêu sai lầm.

Trần Diệp bắt đầu trước mặt Kiều Tấn Vi dùng tốc độ không gì hiểu được mà si mê Đàm Giám, hăng hái háo dạt dào, càng không được càng muốn có. Kiều Tấn Vi không rõ, hẳn nghĩ Trần Diệp vốn không phải đồng tính, cùng Hạ Tiểu Xuyên lên giường hơn phân nửa là vì tâm lý tìm kiếm cái lạ — thế nhưng Đàm Giám thì sao? Trên người đàn ông này có gì hấp dẫn Trần Diệp?

Trần Diệp nói với hắn: “Mày không hiểu đâu, chính tao cũng không hiểu, nhưng mà tao không thể chấp nhận chuyện trong mắt y không có tao.”

Kiều Tấn Vi nói: “Mày thế mà còn chưa rõ? Không phải là không cam lòng sao?”

Trần Diệp uất hận nói: “Một ngày nào đó tao sẽ khiến y khóc cầu tao thương y!”

Kiều Tấn Vi thực sự không cách nào tưởng tượng một người như Đàm Giám sẽ khóc xin người khác... trừ phi y thần kinh thác loạn.

“Sao phải khổ vậy? Mày cũng phải xuất ngoại, sớm muộn đều phải đi, lãng phí tinh lực này để làm gì?” Kiều Tấn Vi khẽ cau mày hắn.

Trần Diệp không trả lời, vẻ mặt có chút chật vật.

Hắn không cách nào tự bào chữa, hắn nói hắn chỉ là không cam lòng, nhưng hắn không khỏi trả giá quá nhiều.

Trong lòng Kiều Tấn Vi cười nhạt, là yêu sao?

Thích phải một tấm sắt vô tâm, không nghĩ là sẽ thích phải một người đàn ông như thế chứ gì? Không thể lý giải, tình yêu vốn chính là không thể hiểu được, giống như thái tử Charles hết lần này tới lần khác không yêu công nương Diana người làm mê đắm toàn bộ đàn ông trên thế giới mà lại một lòng một dạ yêu Camilla.

Sau đó, Kiều Tấn Vi thấy được hình xăm trên người Hạ Tiểu Xuyên, là tên Đàm Giám.

Trong nháy mắt hắn ngây dại.

Hắn nghĩ thì ra là vậy, Hạ Tiểu Xuyên thích Đàm Giám, sợ rằng đã là bệnh khó chữa. Một người xăm tên người người khác lên người mình, quá trình có bao nhiêu đau nhức, ngực có bao nhiêu khổ.

Thế nhưng Đàm Giám không phản ứng gì, nhàn nhạt nói một câu, nó là em trai tôi, tất cả giải thích, chỉ có một câu này.

Mỉm cười tàn nhẫn, thế Kiều Tấn Vi mới biết được thích Đàm Giám là một chuyện đáng sợ dường nào, chưa có hồi báo, vĩnh viễn cũng không có hồi báo.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác... có một người muốn thích hắn.

Một là thiếu, phải là hai người.

Sau đó không lâu, Kiều Tấn Vi nhặt được Hạ Tiểu Xuyên đã uống say như chết ở quán bar trước đây gặp cậu. Thần trí Hạ Tiểu Xuyên dường như đã mơ hồ, ngây ngốc nhìn hắn cười, sau đó hỏi từng lần: “Anh yêu tôi không? Yêu tôi thì lên giường với tôi đi?”

Kiều Tấn Vi nén giận đưa cậu về nhà, một phát ném cậu vào bồn tắm lớn, nước lạnh đổ ập xuống, Hạ Tiểu Xuyên hét lên một tiếng, Kiều Tấn Vi lạnh lùng nhìn cậu: “Tỉnh rồi?”

Hạ Tiểu Xuyên nửa mở mắt nhìn thấy hắn, chán nản cười: “Tại sao là anh?”

Kiều Tấn Vi nói: “Không phải tôi thì giờ cậu còn mạng sao?”

Uống như vậy còn dám tùy tiện tìm đàn ông lên giường, nhờ đâu đụng phải tên biến thái không sạch sẽ, cậu có nghĩ tới hậu quả hay không?!

Hạ Tiểu Xuyên nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Anh nói Đàm Giám có yêu tôi không? Năm năm, vì sao lòng dạ anh ấy vẫn cứ ác độc như vậy?”

Kiều Tấn Vi nói: “Yêu cậu? Yêu cậu y sẽ không lên giường với Trần Diệp.”

Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên mở mắt ra: “Anh nói cái gì? Lên giường? Anh ấy và Trần Diệp lên giường?” Cậu từ trong bồn tắm nhảy ra, như điên mà chạy ra khỏi cửa, Kiều Tấn Vi cuống quýt ôm cậu từ sau lưng, mắng to: “Cậu điên rồi à? Hơn nửa đêm lại chạy đi đâu?”

Hạ Tiểu Xuyên thét chói tai: “Tôi muốn đi tìm anh ấy, tôi muốn đi hỏi anh ấy... Đàm Giám, anh đã có thể yêu đàn ông vì sao lại không phải tôi, vì sao không phải tôi—“

Kiều Tấn Vi không thể nhịn được nữa tát một cái lên mặt cậu: “Cậu thanh tỉnh một chút cho tôi! Cậu cũng biết là năm năm, nếu có thể yêu cậu còn chờ tới ngày hôm nay sao?”

Hạ Tiểu Xuyên không một tiếng động, Kiều Tấn Vi nhìn qua, đã ngất.

Chẳng lẽ mình ra tay nặng như vậy? Kiều Tấn Vi lấy làm kinh hãi, cuống quýt ôm lấy cậu, đặt lên giường.

Hạ Tiểu Xuyên vô thanh vô tức ngủ mê man, trên mặt không có vẻ bất cần đời và ngả ngớn phóng đảng như hồi Kiều Tấn Vi mới gặp, im lặng như một đứa bé.

Một đứa bé không chiếm được thứ mình thích.

Kiều Tấn Vi đột nhiên cảm thấy mệt chết được, mệt mỏi không muốn động, thừa chút khí lực cũng chỉ để rút một điều thuốc ra hút. Trong vòng xoáy tình cảm ba người, hắn vẫn là người tỉnh táo nhất, thờ ơ lạnh nhạt, không quan tâm kết cục. Thế nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, bắt đầu yêu thương, để ý cậu con trai gọi là Hạ Tiểu Xuyên này.

Thương cậu đau khổ truy đuổi, chỉ là một người để yêu mà thôi, thiên hạ này rộng lớn như vậy, sao lại phải cố chấp thế.

Đổi là người khác đồng ý cho cậu tình yêu, liệu cậu có thể hạnh phúc hay không?

Kiều Tấn Vi bị chính suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu mình hù dọa, hung hăng rút hai điều thuốc ra, nằm xuống bên cạnh Hạ Tiểu Xuyên.

Ngày hôm sau Hạ Tiểu Xuyên tỉnh lại, tâm trạng ổn định hơn rất nhiều, cũng chấp nhận hiện thực này — chỉ ít biểu hiện ra bên ngoài là vậy. Cậu yêu cầu tạm ở lại nhà Kiều Tấn Vi, đợi Trần Diệp xuất ngoại xong cậu về.

Kiều Tấn Vi nghĩ cậu quá ngây thơ rồi, đến vậy còn không chịu hết hi vọng.

Trần Diệp đi rồi, Hạ Tiểu Xuyên cũng không quay về, bởi vì Đàm Giám cho cậu ra ngoài ở.

Kiều Tấn Vi trong một thời gian quản nhiều việc như vậy, hần vội vàng bình bầu chức danh cuối năm, mình là bác sĩ mới tới không lâu, tốt nghiệp cũng đã hai năm, hình thức hóa gì đó thì cũng vẫn phải làm. Chỉ là năm ấy viết tổng kết chung thật sự rất đau đầu, vì vậy viết một đoạn liền không viết nổi nữa, vì thể liền đi tới bàn đồng sự cũng đang vui đầu viết tổng kết công tác, tiện tay lật trang giấy kia lên.

Sau đó hần thấy được báo cáo xét nghiệm với chữ ký quen thuộc.

Đàm Giám vừa nộp đơn từ chức, đang đứng bên ngoài trường học, nhìn trái nhìn phải chuẩn bị qua đường. Có người ở phía sau vỗ hần một chút, nhìn lại, thì ra là Kiều Tấn Vi.

Đàm Giám cười rộ lên: “Sao cậu lại ở đây, thật đúng lúc.”

Kiều Tấn Vi nói: “Không phải đúng lúc, tôi vốn là tới tìm anh.”

Đàm Giám có chút nghi hoặc nhìn hần.

Kiều Tấn Vi nói: “giơ tay ra tôi xem.”

Đàm Giám nói: “Gì vậy? Sao phải cho cậu xem tay?” Kiều Tấn Vi không nói nhiều kéo tay y, mu bàn tay hướng lên trên, cẩn thận xem.

Đàm Giám hỏi: “Đến tột cùng cậu muốn nhìn cái gì” Muốn rút bàn tay của mình lại, Kiều Tấn Vi đã đổi sắc, buông y ra, mở miệng rống: “Cái đ**! Đàm Giám, chuyện khi nào?”

Đàm Giám không giải thích được: “Cái gì chuyện khi nào?”

Kiều Tấn Vi nói: “Con mẹ nó anh còn giả ngu! Móng tay của anh là có chuyện gì xảy ra? Tôi là bác sĩ! Nếu không phải vừa vặn tôi thấy được báo cáo của anh, anh định vẫn không nói chứ gì?”

Đàm Giám trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Hay là tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói, giữa đường dừng kích động như vậy, mọi người đều nhìn.”

Hai người tìm một quán café ven đường, ngồi xuống.

Phục vụ ân cần đi tới, đưa menu, Kiều Tấn Vi lung tung gọi hai ly café, móc ra bao thuốc lá.

Đàm Giám cười rộ lên: “Đừng như thế tôi sắp chết thế, cậu biết không nghiêm trọng như vậy, ít nhất trong vòng mười năm tôi sẽ chưa chết.”

Kiều Tấn Vi phiến muộn gõ mặt bàn: “Nếu anh biết, vì sao còn... vì sao còn...”

Hần không nói được, khi nhìn thấy bản báo cáo này, hần cho là hần hiểu, vì sao Đàm Giám phải lạnh phải khốc như thế, bởi vì y biết mình có bệnh, bởi vì y cho là mình không chơi nổi với tình yêu. Hần đến nói cho y biết, không nghiêm trọng như vậy, chỉ 10~20% bệnh biến suất, có hy vọng.

Thế nhưng Đàm Giám đã biết, vẫn đậm phong thanh, ngược lại hần không còn lời nào để nói.

Hần chỉ là càng không hiểu.

Lại uống thêm hai ngụm café, Đàm Giám nói: “Tôi chuẩn bị rời khỏi đây, rời khỏi thành phố này.”

Kiều Tấn Vi ngây ngẩn cả người: “Đang yên lành, anh muốn đi đâu? Du lịch, hay là đổi công tác?”

Đàm Giám nói: “Đều có dự định, vừa vặn hôm nay gặp cậu, rốt cuộc cũng nói lời từ biệt. Tôi cuối tuần này đi.”

Kiều Tấn Vi nói: “Đi đâu?”

Đàm Giám nói: “Rất xa.”

Kiều Tấn Vi hơi tức giận, cái đáp án chó má gì thế này? Rất xa? Rất xa?

“Khi nào thì trở về?”

Đàm Giám cười rộ lên: “Không quay về.”

Kiều Tấn Vi lần này thì triệt để ngây ngẩn cả người.

“vì sao? Thản thể anh không tốt, định chạy đi đâu? Hạ Tiểu Xuyên thì sao, cậu ấy biết không?”

Đàm Giám nói: “Nó biết tôi phải đi, sợ là không biết tôi sẽ không quay về.”

Kiều Tấn Vi đột nhiên nổi giận, hần nghĩ Đàm Giám sao có thể đối xử với Hạ Tiểu Xuyên như vậy? Không nói một tiếng liền rời đi, vì sao? Sao y lại làm như vậy?

“Anh không cảm thấy anh đối với Hạ Tiểu Xuyên quá tàn nhẫn sao?” Kiêu Tấn Vi lớn tiếng nói. “Đột nhiên bỏ lại một mình cậu ấy rời đi, cậu ấy sẽ nghĩ như thế nào? Anh nghĩ cậu ấy sao có thể tiếp thu hiện thực này?”

Đàm Giám nhàn nhạt cười: “Tiếp thu hiện thực này thế nào ư? Cậu cũng nghĩ nó yếu đuối. Năm đó cha mẹ nó đồng thời bỏ rơi nó, nó cũng chỉ ở sau lưng khóc một hồi, sau đó cũng ổn thôi? Trên thế giới này, ai không có ai thì không sống nổi?”

Kiều Tấn Vi nói: “Anh biết rất rõ ràng cậu ấy yêu anh.”

Đàm Giám cúi đầu khuấy ly café, trong nháy mắt đó, Kiêu Tấn Vi cho là y áy náy, vậy mà không phải, Đàm Giám ngẩng đầu nói: “Cũng bởi vì thế, tôi nhất định càng phải đi. Tôi vẫn chờ Hạ Tiểu Xuyên thành niên, chờ nó có năng lực tự mình đối mặt mọi thứ, tôi không thể đợi thêm nữa. Nếu tôi không rời đi, cả đời này nó sẽ không buông ra. Cậu cũng rõ ràng, tôi ở cạnh nó một ngày, một ngày hần không chết tâm, cho dù tôi kết hôn rồi, nó còn có thể huyền tưởng chờ tôi ly hôn nữa?”

Kiều Tấn Vi hơi trầm mặc, đúng vậy, Đàm Giám nói đúng, Hạ Tiểu Xuyên sẽ như vậy, cậu ấy sẽ yên lặng nhìn Đàm Giám, đợi, chờ đợi mà không hi vọng.

“Trừ phi tôi hoàn toàn rời khỏi nó, để nó không thấy tôi nữa, không tìm được, với nó mà nói, sống hay chết không phân biệt, nó sẽ quên tôi.” Đàm Giám uống một ngụm café, mỉm cười. “Cậu biết, tình cảm cá nhân, chỉ có thể đặt trên người sống, không thể đặt trên người chết. Có thể sẽ đau khổ vài năm, nhưng chung quy cũng sẽ qua.”

Ngón tay Kiêu Tấn Vi run rẩy, dường như không cầm được ly café: “Anh... anh thà như vậy cũng không thể thử thích cậu ấy?”

Đàm Giám thở dài: “Nó là em trai tôi, Kiêu Tấn Vi, em ruột tôi. Cậu muốn tôi thích nó thế nào?”

Dường như ngũ lôi oanh đỉnh, Kiêu Tấn Vi không dám tin nhìn Đàm Giám.

“sở dĩ... anh cứ làm như vậy?”

Đàm Giám nói: “Kỳ thực cũng là suy nghĩ vì chính mình. Tôi muốn tới một thành phố mới, quen biết một người bình thường, nói một câu chuyện tình yêu đơn giản, kết hôn sinh con, bình thản qua đời. Cậu biết, tuổi tôi cũng lớn, nên việc này tôi quyết định.”

Kiều Tấn Vi cười lạnh: “Nguyên vọng này thật ra rất dễ thực hiện — tại sao không đi tìm Trần Diệp đi? Anh không thể yêu Hạ Tiểu Xuyên, Trần Diệp không phải là em trai anh đấy?”

Đàm Giám cười rộ lên, hần hần: “Kiêu Tấn Vi, lẽ nào tôi nói chưa rõ ràng sao? Cậu nghĩ tôi và Trần Diệp sẽ có kết quả gì? Chỉ có thể như vậy thôi, hần đi là kết cục tốt nhất.”

Rốt cuộc Kiêu Tấn Vi hiểu rõ, người này, so với bất kỳ ai khác đều tỉnh táo, so với bất kỳ ai cũng nhìn mọi chuyện rõ ràng. Đối với người khác tàn nhẫn, đối với bản thân cũng tàn nhẫn... thế nhưng y còn có thể mỉm cười được? Y sẽ buông tha tất cả, lẻ loi một mình đến một thành phố mới, thời gian tới không thể đoán trước, tuy rằng bệnh y mắc phải không phải nan y, nhưng ai biết được kết quả cuối cùng? Nếu có một ngày, nếu có một ngày....

Nhưng mà một câu hần cũng không nói lên lời, hần nhớ tới đêm mưa lạnh như băng kia, Trần Diệp hút thuốc, nói với hần, không có gì không qua được, sau này lòng tao cũng sẽ cứng rắn như y vậy.

Trước khi Đàm Giám rời đi, nói với Kiêu Tấn Vi: “Chuyện hôm nay đừng nói với Hạ Tiểu Xuyên, đừng để nó sợ hãi.”

Cuối cùng Kiêu Tấn Vi vẫn cảm báo cáo xét nghiệm của Đàm Giám đến trường Hạ Tiểu Xuyên.

Quá không công bằng, Đàm Giám ích kỷ quyết định tất cả như vậy, nếu quyết tâm rời đi, cần gì phải lo lắng Hạ Tiểu Xuyên không chịu nổi chân tướng sự thật? Lẽ nào lại muốn để Hạ Tiểu Xuyên cho là cậu bị bỏ rơi, hận y cả đời, Đàm Giám cho rằng Hạ Tiểu Xuyên có thể hạnh phúc sao?

Kiều Tấn Vi làm không được, có lẽ Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy bản báo cáo sẽ không thật sự hiểu rõ lý do Đàm Giám rời đi, nhưng sẽ không thật sự hận y.

Sắc mặt Hạ Tiểu Xuyên, từ kinh ngạc chuyển thành tuyệt vọng, như tượng gỗ ngây ngô ngồi một chỗ.

Kiều Tấn Vi nói: “Cậu khóc đi.”

Thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi, Đàm Giám nói đúng, coi như ai điều người chết, sẽ đau khổ vài năm, nhưng sẽ tiếp tục sống tiếp, sẽ có cơ hội sống tiếp.

Trước trước sau sau, chỉ là yêu nhầm người thôi mà. Thế nhưng cuối cùng, có lẽ sẽ hạnh phúc.

Tháng mười hoa nở, mùa hạ đã kết thúc.

Mỗi ngày Hạ Tiểu Xuyên đều chờ điện thoại, nhưng không đợi được người mong muốn.

Thỉnh thoảng Kiều Tấn Vi đến xem cậu, trò chuyện với cậu, ăn một bữa cơm, không hề đề cập đến chuyện của Đàm Giám.

Một năm rất nhanh trôi qua, đầu mùa xuân năm sau, Trần Diệp về nước. Hắn gọi điện thoại tìm Đàm Giám, Hạ Tiểu Xuyên nghe điện thoại, vừa lúc Kiều Tấn Vi ở nhà Hạ Tiểu Xuyên, nghe được Hạ Tiểu Xuyên cười nhạt: “Ồ đâu? Tôi cũng muốn biết y đang ở đâu. Hai tháng trước y mua vé máy bay đi chỉ để lại sổ tiết kiệm 15 vạn và một bản báo cáo xét nghiệm — anh thân thông quảng đại như vậy, hay là tìm y giúp tôi đi, sau đó hỏi y một chút hiện đang nằm trên giường hay nằm trong nhà xác?”

Cúp điện thoại, Hạ Tiểu Xuyên thất thần nhìn ngoài cửa sổ, thế nhưng không có nước mắt nữa.

Kiều Tấn Vi biết tình yêu của Hạ Tiểu Xuyên đã chấm dứt, thế nhưng sinh hoạt vẫn phải tiếp tục. Sau khi Đàm Giám đi rồi, hắn thay thế y chịu trách nhiệm chăm sóc Hạ Tiểu Xuyên, hắn vì tình cảm vô vọng mà cứng cỏi của Hạ Tiểu Xuyên với Đàm Giám mà thích Hạ Tiểu Xuyên.

Tuy rằng rất lâu, Kiều Tấn Vi không rõ chính mình đối với Hạ Tiểu Xuyên là thương tiếc mà thích, hay là thích nên mới thương tiếc, nhưng hắn chỉ quan tâm kết quả.

Yêu là yêu. Sở dĩ, hắn cũng hiểu vì sao Trần Diệp thích Đàm Giám.

Bởi vì tình yêu thực sự không có đạo lý.

Trần Diệp tìm được Kiều Tấn Vi, hỏi hắn đến tốt cùng Đàm Giám đã xảy ra chuyện gì. Kiều Tấn Vi liền đem chuyện đã nói với Hạ Tiểu Xuyên nói lại một lần cho Trần Diệp nghe, còn đem báo cáo xét nghiệm cho hắn nhìn.

Trần Diệp đầu tiên là ngây dại, sau đó từ từ cười nhạt: “Cứ như vậy, cứ như vậy mà đi? Kiều Tấn Vi, mày lừa được tiểu xuyên, không gạt được tao! Đàm Giám sẽ là cái loại trốn đi chờ chết thế này sao? Y bất quá chỉ là mượn cớ rời khỏi nơi này thôi đúng không?”

Trên mặt Kiều Tấn Vi không chút sợ hãi: “Có bản lĩnh, mày tìm y hỏi trước mặt y.”

Trần Diệp nói: “Tao sẽ, trước cuối năm sau, tao sẽ tranh thủ học hết học phần, sớm lấy được bằng thạc sĩ. Về phần bác sĩ, ai có kiên nhẫn thì cứ chờ! Ông già muốn tao xuất ngoại cũng không quy định tao ở bên ngoài ngây ngô bao lâu. Chờ tao quay về, tao sẽ tìm được y.”

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Từng ngày từ từ trôi qua, tính cách Hạ Tiểu Xuyên thay đổi rất nhiều, cậu không nói nhiều, cũng không quan tâm đến người xung quanh. Ngay cả Kiều Tấn Vi chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận cho cậu, cậu cũng hoàn toàn không cảm nhận được.

Tim cậu cậu chết đi, thời gian sống lại dài dằng dặc. Nhưng mà Kiều Tấn Vi có kiên trì, hần nghĩ ngày nói cho Hạ Tiểu Xuyên biết Đàm Giám nhiễm bệnh đó, trong tiềm thức hần đã quyết định để Hạ Tiểu Xuyên đối với Đàm Giám triệt để hết hi vọng.

Thời gian ba tháng, mẹ Hạ Tiểu Xuyên từ mỹ trở về, mong muốn con trai mình đến Mỹ. Hạ Tiểu Xuyên không một tia dao động — không muốn cao chạy xa bay, rời khỏi thành phố này. Bởi vì cho dù đi đến đâu cũng sẽ nhớ lại người kia, thích tản bộ quảng trường, thích vào hàng ăn, thường đi siêu thị... xung quanh đều là hình bóng kia, như thủy triều lan tỏa bốn phía, hầu như sẽ đưa cậu chìm đắm vào.

Sau đó Hạ Tiểu Xuyên thấy một người khác ở bên cạnh, nhẹ nhàng kéo cậu một cái.

“cho dù thế nào, cậu cũng nhất định phải hạnh phúc.” Người kia dịu dàng nói với cậu. “mà tôi, vẫn ở bên cậu, mãi đến khi cậu hạnh phúc.”

“Vì sao?” Hạ Tiểu Xuyên mờ mịt nhìn hần.

Kiều Tấn Vi không trả lời, một ngày nào đó cậu sẽ hiểu.

Mà tôi chờ đến ngày đó, và cùng cậu hạnh phúc.

Cuối cùng, Hạ Tiểu Xuyên từ chối yêu cầu của mẹ. Cậu nói cậu sống tốt lắm, đâu cũng không muốn đi

Kiều Tấn Vi nghe được điện thoại của cậu, yên lặng mỉm cười.

Hạ Tiểu Xuyên để điện thoại xuống, quay đầu lại, thấy Kiều Tấn Vi dựa ở cửa, tâm tình tốt mỉm cười, nhin không được cũng cười cười, nói: “Đã muộn thế này, còn không đi?”

Kiều Tấn Vi gật đầu: “Ừ, đi đây. Bữa sáng cho ngày mai đặt trong tủ lạnh, hâm nóng đi rồi ăn.” Sau đó mặc áo khoác vào, mở cửa rời đi.

Một thanh âm truyền đến từ sau lưng hần: “Lái xe cẩn thận một chút.”

Kiều Tấn Vi nhếch miệng lên, lộ ra má lúm đồng tiền nhợt nhạt bên môi.

Có thể khiến Hạ Tiểu Xuyên chân chính thích hần, còn cần một khoảng thời gian rất dài, thế nhưng, Kiều Tấn Vi nghĩ, như vậy cũng tốt.

Tháng ba, xuân về hoa đua nở.

Kiều Tấn Vi thờ ơ lật xem bệnh án bệnh nhân, ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ.

Hần nghĩ, người kia không biết hiện tại đang ở thành phố nào, có hạnh phúc hay không, có lẽ, cũng giống như bọn họ, sẽ có một ngày cũng được hạnh phúc.

Lời tác giả: *Thổ huyết* cuối cùng cũng viết xong, đoạn văn này coi như giải thích nghi hoặc cho Spider đi, Đàm Giám dẫn dò chút chuyện trước khi đi, cộng thêm viết ra một tí tình tiết, sau đó lấy Kiều Tấn Vi ra làm diễn viên *toát mồ hôi*

Về phần sau của cổ sự này, ở trung văn của “Quan kỳ bất ngữ” có nói. Vậy được rồi, đi ngủ.

Jenny: Tô Đặc bảo sẽ viết phần sau của cổ sự này ở bộ “Quan kỳ bất ngữ”, có viết thật nhưng cũng mập mờ lắm, kết cục của 2 người là HE nhưng cũng lửng lơ con cá vàng lắm, cái kết thật sự của Trần Diệp và Đàm Giám được hé lộ trong bộ “Nhất niệm chi gian” cơ, đã có người edit hoàn lâu rồi, mình định trích sang nhưng mà thôi, để các bạn vào đọc thì hơn, dù sao cũng để tránh thị phi, mình chỉ muốn khẳng định lại lần nữa Trần Diệp và Đàm Giám có kết cục HE, TD mặt dày vậy kiểu gì cũng đi tìm Đàm Giám về.

À mà, nói cho chính xác hơn thì trong bộ “Quan kỳ bất ngữ” Tô Đặc viết cái kết cho Đàm Giám và Trần Diệp, là HE vớt:v Còn trong bộ “Nhất niệm chi gian” thì HE cứng, coi như là phiên ngoại về cuộc sống sau này của hai người đó đi, sống bên nhau vui vẻ hạnh phúc. Dù chỉ có 1 đoạn hà, nhưng có còn hơn không, 2 anh coi như được Tô Đặc ưu ái rồi:v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/spider>